Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Giørup, Michael.
Titel | Title:	Asker Ryg : historisk Roman.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : S. Trier, 1860
Fysiske størrelse | Physical extent:	243 s.

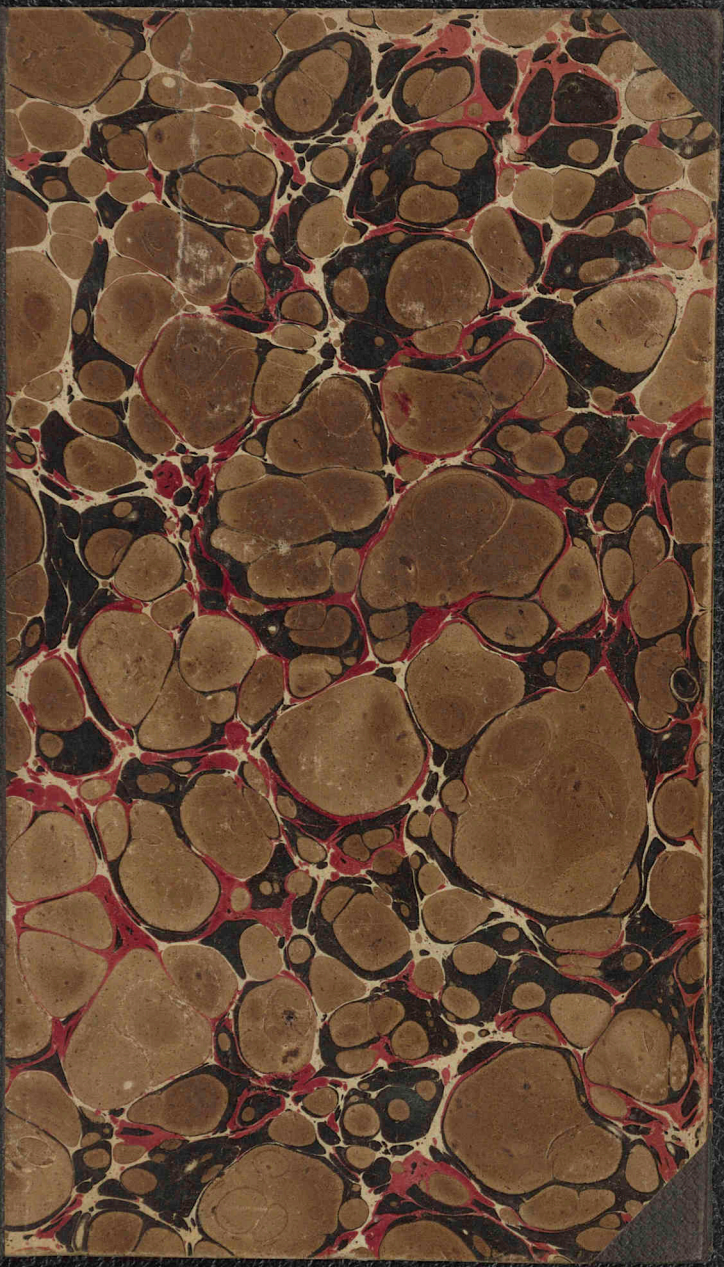
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57,- 137

Det Kgl. Bibliotek
130025486820

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Aſker Ryg.

Hiſtoriſk Roman,

i

to Dele.

Af

Michael Giorup.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1860.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I Bjergets dybe Schachter
Er gjemt det røde Guld;
Der ligger det begravet
Saa trygt bag Steen og Muld.

Det koster megen Møie,
At faae det draget frem;
Thi Bjergets Aand bevogter
Jo Skatten i sit Hjem.

Vor Flid dog tidt sig lønner;
Og i en heldig Stund
Den gyldne Aare lyser
Fra Klippens mørke Grund. —

Et Guld er Danmarks Fortid;
I Tidens dybe Schacht
Det ligger jo begravet,
Og Glemsel staaer paa Vagt.

Med Varme i sit Hjerte,
Udholdenhed i Sind
Og Kjærlighed til Danmark,
Man trænge kan derind.

Og i de dybe Schachter
Der bliver klaren Lys,
Snart føle vi Beundring,
Og snart et helligt Gys.

Og overalt det klinger,
Det underskjønne Guld,
Lig gyldne Harpestrenge
Melodisk, alvorsfuld.

Men dog er allerdeiligst
Den store Grundaccord
Om Kjærlighed til Frihed
Og Fædreland i Nord.

Saa langt som Øret rækker
Du høre kan dens Klang,
Fra Leire og Hrolf Krake
Til Fredericia Vang.

Den bruser over Klippen
Og over Belt og Sø,
Og Du faaer den Fortrøstning:
At Danmark ei skal døe.

Den boer i Riddersalen
Og i den Armes Vraa;
Den varsler, at en Fremtid
Vort Fædreland vil faae.

Afker Ryg.

Forſte Deel.

Første Capitel.

Den Skibbrudne.

Det var en mørk og skyfuld Septemberdag 1130, at et Langskib stevnede mod Sliens Munding. Søen gik høit, og der blæste en stærk Storm af Nordost. Dragehovedet, der prydede Forstavnen, dukkede ofte ned i de taarnhøie Bølger, og den ene Sø slog over Dækket efter den anden. Man forsøgte paa at tage Seilet ind og at regjere Skibet med Aarerne; men inden man var kommen ret langt dermed, rev et Vindstød Lærredet fra Masten, der knak og faldt over paa Skibets Styrbordsside. I et Nu var man ifærd med at befrie Skibet fra den store Planke, der truede med at sønderslaae dets Sider, og Besætningen arbeidede ivrigt med Øren.

En ung, kraftigt bygget Mand stod i Lyftingen og uddeelte sine Ordrer. Han havde trykket en varm Maarskindshue dybt ned i Panden og indhyllet sig i en Kappe af simpelt Vadmel. Alligevel var han bleven gjennemvaad, men han lod ikke til at ændse det og syntes at finde en

vild Glæde i at byde Stormen Trods. Snart gav han en Befaling til Styresmanden, der selv stod ved Roerkulten, snart udskjældte han Besætningen i Krapperummet, og snart raabte han til Stavngjemmeren i Forstavnen. Efter megen Anstrengelse blev man endelig Masten kvit, og den 40 Mand stærke Besætning greb til Aarerne; men i den høie Søgang var Skibet vanskeligt at roe.

„Vi have tabt Landet affigte, Hrr Asker," sagde Styresmanden.

„Jeg veed det, Ebbe," svarede Asker, „og Koursen har vi ogsaa tabt. Det værste er, at det er allerede mørkt, og ikke en Stjerne er at see. Mere bagbord med Roret; vi komme for nordligt. Træk muntert paa Aarerne!"

Det var blevet bælmørkt. Vinden tog til, og Skyerne joge i hurtig Flugt henover Himlen. Der blev ikke talt meget, Enhver sad i sine egne Tanker. Styresmanden havde været Skibet rundt og meldte nu, at det tog saa meget Vand ind, at Trællene, som arbeidede i Øserummene i For- og Bagstavnen, ikke alene kunde overkomme dette Arbeide. Nogle af Roerkarlene fik da Befaling til at lægge Aarerne ind og hjælpe Trællene.

„Hvad troer I, Herre?" spurgte Styresmanden og satte sig hos Asker.

„Vi ere i Guds Haand," var Svaret. „Gaae vi under, har Skjalm Hvide een Søn mindre, men Havet noget Bytte mere. Godt var det, at den Storm ikke traf os paa Udreisen."

„Deri har I Ret, strenge Herre, den naadige Frue og

hendes Møer vare daanede af Skræk. Nu sidder Fru Ingeborg hos sin Fader Kong Harald i Holmegaard, og naar vi see hende igjen til næste Vaar, haaber enhver dansk Mand, at hun har bragt sin Husbond og Herre en Arving til Hertugdømmets, ja maaskee Danmarks Krone."

„Gid det var saavel."

„Amen," sagde Styresmanden og saae ud efter Veiret. Da lød følgende Vise op til dem fra Krapperummet:

„Hvo mon ride her
Ræfils Heste
Paa høie Bølgers
Buldrende Veie;
Eders Seil ere
Søbesprængte,
Ei Vovens Heste
Vinden udholde."

„Stille dernede!" tordnede Asker; Roerfolkene holdt pludseligt op med Sangen og trak atter i Taushed paa Aarerne.

„Men hvorfor vil I forbyde Folkene at være muntre?" spurgte Styresmanden.

„Jeg led ikke Visen; man fortæller, at Odin har selv sunget den til Regin. Christ tilgive mig, undertiden bæres det mig for, at Hedenskabet endnu ikke er udryddet i Danmark. Kjende vore Krigsfolk ikke bedre saadanne gamle Viser om Thor og Regnar Lodbrog end christelige Psalmer og Litanier? Det skulde ikke undre mig, om Herren i sin

Vrede lod dette Skib gaae under. Hør, Stormen tager til; vi see neppe Land mere. Saavidt jeg kan skjønne, drive vi ned mod Holsteens Kyst."

„Det er sandt nok, at den simple Mand og Trællen endnu synger mangen Vise fra gammel Tid, men derfor ere de lige gode Christne. Det gaaer dem som det gaaer os, vi kunne ikke glemme de Viser, der bleve sungne for vor Vugge."

„Da skulle vi forsøge paa at glemme dem; det vilde see godt ud i Danmark, hvis alle vore frie og frelse Mænd bolede med Hedenskabet. Almuen holder altid meget af det Gamle, og det vilde maaskee være en let Sag at faae vore Krigsmænd til at glemme den hvide Christ for den blodige Thor, som de altid føre i Munden."

„Hvad er det?" raabte Stavngjemmeren, „jeg synes, jeg øiner noget Sort til Luvart."

„Pas paa!" svarede Styresmanden, „er det Land?"

„Det er snarere et Skib."

Neppe var Svaret givet, før en sort Masse tørnede mod Langskibet.

„Christ hjælp os!" raabte Hrr Asker, „vi ere blevne paaseilede, vi forgaae."

Et skrækkeligt Hyl lød fra det andet Skib, man hørte Raab i et fremmed, og det forekom Hrr Asker vendisk Sprog, og snart vare begge Skibe opslugte af de vrede Bølger. Alt blev stille; man hørte kun Stormens Hyl, Bølgernes Sang, og engang imellem en Skibbruddens sidste Skrig om Hjælp. Hrr Asker var en udmærket Svømmer, og en Aare

kom ham fortræffeligt tilhjælp. Han svømmede ivrigt ad den Kant, hvor han formodede, at Landet laa. Til sin store Glade og Forundring troede han at kunne skimte Lys ikke langt borte. Paa eengang mærkede han, at han havde Fodfæste; han stod paa et langt udgaaende Rev.

Ved at stemme Aaren imod, lykkedes det ham at beholde Fodfæste, og en Time efter stod han paa den faste Jord. Han faldt paa Knæ og bad en inderlig Bøn til Vor Herre. Dernæst følte han uden paa sin Vams, om han endnu havde et vist Brevskab hos sig, og beroliget i saa Henseende, vandrede han paa Lykke og Fromme ind i Landet, der var fuld af Bøgeskov. Det Lys, han havde seet fra Havet, var forsvundet. Da hørte han Sang i det Fjerne og gik efter Lyden. Det varede ikke længe, før han stod foran en lille Kirke af Træ. Lyset skinnede ud gjennem Dørens Sprækker og nysgjerrig gjorde Asker Holdt for at faae at vide, hvad vel denne Lystighed i Guds Huus monne betyde. Paa eengang blev Døren aabnet, og en ung Pige med en stor Kurv i Haanden traadte ud. Asker trykkede sig ind mod Muren for ikke at blive bemærket. Han kastede et Blik gjennem Døren og opdagede tre skjæggede Karle sidde ved Mjødbægerne midt paa Kirkegulvet. Hrr Asker var vaabenløs; han besluttede derfor klogeligen at lade de tre Svende blive, hvor de vare, og tiltale Pigen, naar hun var kommen et Stykke fra Kirken. Af nogle Ord, som Mændene havde raabt ud efter hende, havde han faaet at vide, at her taltes sachsisk eller plattydsk. I nogen Afstand fra Kirken gik Asker derfor op paa Siden af Pigen og sagde et venligt Godaften.

Hun udstødte et Skrig og vilde vende tilbage, men Asker forhindrede det. I Begyndelsen var det umuligt at faa et Ord ud af den skjælvende Pige, endelig fattede hun sig dog saa meget, at hun kunde spørge:

„Hvem er I? og hvor kommer I fra?"

„Jeg er en skibbrudden Mand," var Svaret, „i denne Nat blev jeg paaseilet af et andet Skib; jeg er maasee den Eneste, som er reddet; Gud være de Ormes Sjæle naadig. — Men siig mig, hvad hedder denne Kirke?"

„Det er Waabs Kirke."

„Altsaa er jeg i Svandsen og ikke mange Mile fra Hedeby. Siig mig, hvorfor holde Eders Karle Lystighed i Kirken om Aftenen?"

„Af Frygt for Sørøvere holde vi hver Nat Vagt ved Klokkerne og de hellige Kar."

„Men har Hertug Knud ikke tugtet Venderne saaledes, at ingen af dem tør vise sig mere paa disse Kyster?"

„Ak ja, Venderne; men nu komme de Danske selv. Var Harald Kesia med to Langskibe ikke nylig inde at plyndre i Egernsjord?"

„De Danske, Gudsdød!" raabte Asker og stampede i Jorden.

Efterat de i Taushed havde vandret nogen Tid ved hinandens Side, spurgte Asker:

„Men hvor fører Du mig hen?"

„Til min Huusbonde," var Svaret.

„Hvem er det?"

„Kjender I ikke Styresmanden i Waabs, den rige Hrr Bugislaus? ak, men det er sandt, I er en fremmed Mand."

„Men dog ikke saa fremmed, at jeg nok har hørt Styresmanden omtale. Det er en Vender, hvis jeg ikke tager feil. I sin Tid har han ført Strid med Hertug Knud; jeg mener, før denne blev Obotriternes Konge."

„I kjender ham?"

„Som sagt, kun af Omtale. — Ere vi snart ved hans Huus?"

„Der ligger det!"

„Hvor?"

„Der, lige foran os."

Virkelig fik Hrr Asker Øie paa Noget, som han først antog for at være en lille Bakke, men som nu viste sig at være en Vold. I denne bevægede Tid omgav Enhver sin Eiendom med Volde og Pallisader. Hrr Bugislaus Gaard var bygget i den bekjendte sachsiske Stiil, en sammenhængende Firkant, det vil sige, den ene Længe var forbunden med den anden. Gaarden havde ingen Skorstene, men Røgen trak ud gjennem Dielen, en stor Forhalle. Da Asker og hans Ledsagerinde vare komne til Volden, gav den Sidste en halv klagende og halv skrigende Tone fra sig. En Vægter aabnede Porten, men vilde hurtigt lukke den igjen, da han saae den Fremmede.

„Men seer Du ikke, det er mig?" sagde Pigen.

„Jovist, Annchen; men hvem er det, Du har med Dig? Han seer ud til Allehaande."

„Vær Du kun rolig, det er en stakkels Skibbrudden."

„Er der ikke Flere med ham?"

„Nei, nei; lader os komme ind; jeg gaaer jo lige til vor Huusbonde med ham."

Med en tvær Brummen lod Portneren Parret slippe igjennem, og Annchen førte nu Asker ind i den før omtalte Diele. Han studsede lidt ved det Syn, der her frembød sig for ham. Midt paa Gulvet stod et stort og langt Egebord, hvorved alle Husets Folk havde samlet sig. For den øverste Ende sad Hrr Bugislaus og tømte flittigt sit Bæger. Hans kulsorte Haar var kort afskaaret, og det noget graasprængte Skjæg spidst tilstudset. En vid og mørkebruun Kjortel skjulte hans Lemmer; saavidt Asker kunde skjønne, var han lille og undersætsig. Under de buskede Bryn funklede et Par livlige Øine. Ved hans høire Side sad en ung Mand, som Asker syntes at kjende. Det var en Yngling paa lidt over de tyve Aar. Han havde haarde, frastødende Ansigtstræk. Det Eneste, der udmærkede hans Klædedragt, var et rigt, med Sølvplader beslaaet Livbelte. Paa venstre Side af Huusherren sad Kvinderne. Hans Hustru var en lille, geskjæftig og ubetydelig Person, som Asker neppe lagde Mærke til; derimod sad der tæt ved to unge Piger, som fængslede ham desto mere. Den Ene var lille, men fyldig, med kulsorte Haar og livlige Øine ligesom Hr. Bugislaus; det var aabenbart ogsaa hans Datter; den Anden derimod var en reen, nordisk Skjønhed med guldgule Haar og dunkelblaa Øine. „Hun kan umuligt være af vendisk Herkomst," sagde Asker til sig selv. Omtrent midtveis blev Bordet og Bænkene lavere, der sad Tyendet. Asker talte otte Huuskarle og

tolv kvindelige Tjenestetyende. Blandt de sidste var der nogle, hvis Plads i Huset han ikke rigtigt vidste at bestemme. Annchen hvidskede Noget om, at det var Hrr Bugislaus Friller.

Da Pigen havde meldt sin Herre, at hun underveis var truffen sammen med et stakkels skibbrudden Menneske, som hun havde medtaget, kastede Bugislaus et Blik paa Asker og sagde:

„Du har handlet rigtigt. Lad ham sætte sig nede blandt Huuskarlene, og giv ham at spise og drikke."

Annchen anviste den Fremmede en Plads ved Bordets nederste Ende og sørgede for, at han kunde naae det store Saltmadsfad. Huuskarlene skottede i Begyndelsen til ham, men endelig gjorde dog den Nærmestsiddende nogle Spørgsmaal, som Asker besvarede meget kort. Han erfarede paa samme Tid, at den store Overflødighed af Mad og Drikke havde sin Grund i, at det var Mikkelsaften. Medens Asker lod Styresmandens Mad og Drikke vederfares Retfærdighed, havde han paa samme Tid sin Opmærksomhed henvendt paa de Personer, som sad ved Bordets øverste Ende. Samtalen mellem Bugislaus og hans Gjæst blev undertiden noget høirøstet, og det undgik ham ikke, at de lagde et meget uvenligt Sindelag mod Hertug Knud for Dagen. Ved at betragte den unge Mand noget nærmere og ved at høre Bugislaus kalde ham Hrr Hogen, gik der et Lys op for Asker Ryg, og han gjenkjendte en af Henrik Skatteleders Sønner. Nu var Prinds Henrik Hertug Knuds sværne om end ikke aabenbare Fjende, og Sønnen slægtede ganske vist Faderen paa. Det kunde ikke være for noget Godt, at han saa sildigt

paa Aaret besøgte en Lehnsmand, som aldrig havde viist sig sin Herre synderligt hengiven. Hrr Asker besluttede at have et Øie paa hver Finger og ikke give sig tilkjende uden i yderste Nød.

„Hør, nu tale de deroppe om Hertugens Gyldenstykkes Klædning," sagde en af Huuskarlene og skottede til Asker.

„Hvad er det for en Klædning?" spurgte Asker.

„Altsaa kjender I ikke Historien om den? nu, saa skal jeg fortælle, hvad jeg veed derom. — Da Hertugen sidste Gang besøgte sin Frænde, den tydske Keiser Henrik, forærede denne ham en Gyldenstykkes Klædning og sagde til ham: „„naar Du beholder disse Klæder, vil Lykke og Held følge dit Rige. Og det vil jeg bede Dig Frænde, at Du ikke lader disse Klæder komme fra Dig; thi hvis det skeer, da frygter jeg for, at der snart vil skee en Forandring i din Lykke."" Kort efter døde Keiseren, og man sagde, at det var fordi han havde bortgivet Klæderne; thi den, som lader dem komme fra sig, lever ikke længe derefter. — Nu, dengang Prinds Magnus Nielsøn i Ribe holdt Bryllup med Kongen af Polens Datter, forærede Hertugen ham Keiserens Gyldenstykkes Klædning."

„Og nu troer I, at det er et Tegn paa Hertugens snarlige Død?"

„Ja, hvem kan vide det?" sagde Karlen og krøede sig bag Øret.

„Man skal aldrig troe saadanne Ammestuehistorier," svarede Asker; „Hertugen er en ung Mand, og til Held for Landet vil han leve længe endnu."

„Saa stille, saa stille; naar I er en af Hertugens Venner, gjorde I klogest i at skynde Eder bort."

„Er Bugislaus ikke Hertugens Lehnsmand?"

„Det kan gjerne være; men for jer egen Skyld burde I dog tie. See, nu reise de sig deroppe, saa er det nok bedst, at vi ogsaa gaae vor Vei."

Styresmanden, hans Gjæst og hans Familie stod fra Bordet og trak sig tilbage til Hallens eller Dielens øverste Ende. Her fik Asker Befaling til at komme op. Han havde strøget sit Haar ned i Panden og paataget sig en sømandsmæssig Gang for at gjøre sig ukjendelig. Bugislaus betragtede ham et Øieblik skarpt og spurgte derpaa:

„Hvad er dit Navn?"

„Asker, strenge Herre."

„Hvorledes er Du kommen her?"

„Min Herre foer paa Holmegaard og Samland og handlede med Graaskind. Vi førte netop en herlig Ladning med os, da vi iaften, kort efter at det var blevet mørkt, paaseiledes af et andet Skib. Begge Skibe gik under med Top og Tavl; jeg er nok den Eneste, som reddedes."

Dette Svar syntes at tilfredsstille Lehnsmanden, og efterat have gjort endnu et Par Spørgsmaal, gav han Asker Tilladelse til at gaae. Neppe var han borte, før Hrr Hogen hvidskede:

„Kjendte I ham ikke?

„Sømanden?" spurgte Bugislaus forundret, „nei, jeg kjender ikke enhver Sømand i Danmark."

„Men denne, denne er af ædel Byrd, det er ved St.

Michael Asker Skjalmsøn ogsaa kaldet Ryg, Skjalm Hvides tredie Søn."

„Hvad siger I! det er umuligt."

„Jeg har ofte seet ham og hans Brødre ved Danehoffene; de ere jo Hertugens sværne Venner."

„Skulde jeg huse Een af Skjalm Hvides Sønner under mit Tag? han skal aldrig komme levende herfra."

„Forsigtig, forsigtig; der er ikke langt herfra til Hedeby, erfarer Knud Eriksøn Noget derom, vil I komme til at klæde Steile og Hjul."

„I har Ret," sagde Bugislaus med et uhyggeligt Smiil, „vi ville være listige som Ræve; men naar han sover . . . inat . . . saa gaaer jeg selv over i hans Kammer, og da skal denne Dolk træffe hans Strube."

„Naar jeg tænker mig rigtigt om, saa har han vist tildeels talt Sandhed, dengang han meldte om sit Skibs Forliis. Herr Asker havde jo det Hverv at føre Fru Ingeborg til Garderige; nu vender han tilbage og . . ."

„Og nu ville Folk troe, at han er forliist med sit Skib," sagde Venderen med et uhyggeligt Smiil.

„Fuldkommen rigtigt. — Men hvorledes vil I skjule Sagen for eders Huustyende?" spurgte Hogen og kastede sit Blik rundt i Hallen.

„Den sorte Kunz nedgraver inat Liget; han er at stole paa. De andre Huuskarle ville imorgen troe, at den fremmede Sømand er rømmet inat, og jeg lader falde en Yttring om, at det muligviis har været en Sørøver eller en Speider."

Medens denne Samtale fortsattes, sad de to unge Piger ikke langt derfra. Gertrude hed den mørke og Inge den blaaoiede. Begge baldyrede. Inge havde med spændt Opmærksomhed lyttet til Mændenes Samtale. Hiin fremmede Sømand var altsaa den saa berømte Asker Ryg, Herre til Fjennesløvlille. Han skulde myrdes denne Nat. Inge gjøs. Hun havde for kort Tid siden været Vidne til, at den hidsige Bugislaus havde nedhugget en Træl, der havde vakt hans Mishag. Hun kjendte den vendiske Høvdings blodtørstige Sindelag. Hun gjorde sig et Ærinde ned forbi det Sted, hvor den Fremmede sad i Hallen. Aldrig tyktes hun at have skuet ædlere Mand. En Tanke om at frelse ham opstod i hendes Barm, men hvorledes kunde det lade sig gjøre? Sørgmodig i Sind satte hun sig igjen til sit Arbeide. Hrr Hogen havde forladt Bugislaus og underholdt Gertrude. De talte om Falkejagt. Inge var selv en vældig Jægerske, men iaften skjænkede hun Samtalen liden Opmærksomhed. Hun syntes, at det var formasteligt at spøge i den Hal, hvor Døden lurede paa sit Bytte. Hrr Bugislaus gik op og ned ad Gulvet og tilkastede engang imellem den fremmede Sømand et truende Blik. Endelig nærmede sig den Stund, da man gik tilsengs. Hun saae, at Asker fik anviist et lille afsides Kammer; med et Suk tog hun sit Lys og gik bort med Gertrude.

„Ak! næste Uge reiser allerede Hrr Hogen," sagde Gertrude, „hvor her da vil blive kjedeligt."

„Du synes godt om den danske Herre?"

„Ak ja; hvor dristigt seer han ikke paa os, og hvor deiligt fortæller han ikke Eventyr; skjøndt han er ung, har han allerede oplevet grumme mange Ting."

„Troer Du, det er sandt, Alt hvad han fortæller?"

„Naturligviis; vilde han ellers fortælle det? Ak jo, han taler Sandhed; hvis ikke, var han den største Skurk, Jorden har baaret."

„Hvad nu? han har vel aldrig lovet Dig Kjærlighed?"

„Jo, han har," svarede Gertrude og stampede i Jorden, idet hun paa samme Tid rev Klædet bort fra sin runde Barm, „og han skal holde sit Løfte. Han vilde komme til Foraaret, sagde han, og begjære mig tilægte. Du ryster paa Hovedet, Inge, lad det være; jeg kan ikke lide det. Vil Du være min Veninde, maae vi være enige om, at Hrr Hogen er den ædleste Helt i Kristenheden."

„Men hvorfor har han ikke talt til din Fader om sin Kjærlighed?"

„Det veed jeg ikke," svarede Gertrude mut og sprang under Dynen.

„Giv mig et Kys til Godnat."

„Ja, naar Du vil synes rigtig godt om ham, den danske Herre. Godnat, Inge."

Gertrude trykkede sine Læber mod Inges og faldt snart isøvn. Inge derimod blev oppe. Hun faldt paa Knæ og bad til sin Frelser om Hjælp og Styrke; hun havde taget en stor og ædel Beslutning; hun vilde redde den skibbrudne Fremmede. Med høitbankende Hjerte listede hun sig ganske sagte ud af sit Kammer. Hun havde en lille Dolk i Haan-

den. Alt var stille i hele Huset. Hun troede at have hørt, at Mordet først skulde skee en Time efter Midnat. Endelig naaede hun det Sted, hvor den Fremmede laa. Han sov trygt. Inge holdt ham for Munden og vækkede ham. Han vilde tale, men Inge hviskede: „Stille, for Jesu Skyld, stille. Jeg frelser Eder, man vil myrde Eder."

Asker syntes paa eengang at fatte Alt. Han tog sin Kofte paa og gav Inge sin Haand.

„Hvem er I?" spurgte Asker.

„Stille," sagde Inge.

Endelig aabnede Inge en Dør, gik gjennem en snever Gang og aabnede endnu en Dør, og de befandt sig under Guds frie Himmel. Stormen havde drevet Skyerne bort, og baade Maane og Stjerner vare oppe.

„Farvel," sagde Inge, „skynd Eder, fly!"

„Nei, saaledes vil jeg ikke stilles fra Eder; om det end gjaldt Livet, maa jeg vide eders Navn."

„Inge. — Men skynd Eder, gaa; lige i Vest ligger Mysunde."

„Hvo vilde myrde mig? og hvorfor?"

„Gjør mig ikke flere Spørgsmaal, Herr Asker Skjalmsøn," sagde Inge og flygtede; idet hun kastede den medtagne Dolk for Askers Fødder.

Hun naaede sit Kammer uden at blive bemærket. Da Bugislaus senere ud paa Natten nærmede sig Askers Leie og fandt det tomt, kjendte hans Raseri ingen Grændser. Han lod tænde Lys og hele Huset gjennemsøge; men Fuglen var fløiet bort paa en ubegribelig Maade; thi alle Døre

vare lukkede, og Vægteren forsikkrede, ikke at have seet noget til den Fremmede.

„Han maa have kjendt mig," hvidskede Hogen bleg.

„Ved Zirnitra! han har hørt mere end han burde," brølede Bugislaus.

„Jeg reiser allerede imorgen," sagde Hogen.

„Det gjør I klogt i. — Ha, nu sender den Helvedes Hertug en Trop Ryttere herud, og enten brænde de Taget af over mit Hoved eller jeg maa bøde flere Mark Guld."

Da Bugislaus tilfældigviis kastede sit Blik paa det forsamlede Tyendes forskrækkede Ansigter, raabte han:

„Slukker Lysene og gaaer tilsengs; det Halve af Natten er ikke forbi endnu. Gaaer tilsengs, Kvinder, der er ingen Fare paafærde — for inat idetmindste."

Hverken Inge eller Gertrude havde viist sig under al denne Tummel. Den Sidste sov som en Steen, og den Første ansaae det for rigtigst at lade, som om hun gjorde det samme."

Andet Kapitel.

Præsten og hans Slægt.

Knud Eriksøn Lavard var dengang Hertug i Jylland. Den danske Provinds Slesvig havde endnu ikke faaet sit nuværende Navn, ja, kaldtes ikke engang Sønderjylland, men

hele Landet fra Eideren til Skagen gik under det fælleds Navn Jylland eller Jutland. Den sydligste Deel af Halvøen var i den nyeste Tid bleven til et Hertugdømme, der indbefattede de tre Sysler Barwith, Ellæm og Idstedsyssel og Øen Langeland. Øerne Als, Ærø og Femern samt Rendsborg og tre Fjerdedele af Hedeby hørte Kronen til. Rundtomkring i Landet laae desuden store Krongodser som Dannevirke, Krop, Haddeby, Jernwith, Kampen, Gelting, Runtofte, Kliplef o. s. v. Kronens Bønder kaldte sig til Forskjel fra Hertugens Kronjyder. Sachser og Obotriter havde ofte gjort Indfald i Landet, men det var aldrig lykkedes dem at sætte sig fast. For ikke ret længe siden havde Henrik, Obotriternes Konge, ført en blodig og heldig Krig med Kong Niels, som han overvandt i et Slag ved Lytjenborg, men da var Knud Lavard bleven forlehnet med Hertugdømmet Jylland, og han havde ved en klog Anvendelse af sine faa Stridskræfter undertvunget Kong Henrik, der havde gjort ham til sin Arving. Da Henrik døde, blev Knud derfor Obotriternes Konge. Man skulde troe, at disse Fortjenester af Land og Rige vilde have gjort Knud yndet af Kong Niels, men tvertimod, han og hans ustyrlige Brodersønner misundte Hertugen hans Held og stræbte ham efter Livet. Selv hans egen Broder Harald Kesia traadte op imod ham og gjorde Røvertog til Jyllands Kyster. Ved at see Henrik Skatteleders Søn hos den vendiske Høvding og ved at høre, at man vilde have snigmyrdet ham, begreb Asker, at der i hans Fraværelse var blevet udklækket nye Planer mod hans

kjære Herre og Ven, men fra hvilken Side Slaget skulde ramme, var ham endnu ikke klart.

Vi forlode ham, da Inge kastede Dolken for hans Fødder og forsvandt. Han tog Vaabnet op med et glad Udraab, kastede et Blik paa Himlen og begyndte sin Vandring i vestlig Retning. Dengang var der mere Skov i Danmark end der er nu, og Asker befandt sig snart paa en smal Skovsti, som han meente førte i den rigtige Retning. Natten var saa stille og saa høitidelig. Han takkede Gud for sin underfulde Frelse og tænkte med inderlig Taknemmelighed paa den smukke og stolte Inge. „Mødes vi engang igjen," sagde han, „da vil jeg spørge hende, om hun vil skjænke mig sin Haand. Det er en høihjertet Pige, der engang som Moder vil kunne opdrage tappre Mænd, og saadanne fattes vi nu i Danmark. Inge hed hun, jeg skal aldrig glemme dette Navn." Han gik videre. Tanken faldt paa Bugislaus. Asker klemte fastere om sin Dolk og svor en Ed paa, at han snart skulde gjæste den forræderske Lehnsmand. Hertug Knud skulde laane ham tyve pantserklædte Mænd, og inden otte Dage vilde den røde Hane gale i Waabs. Inge var den Eneste, som skulde skaanes og sendes til hans Moder paa Fyen. Asker forstærkede sine Skridt og glemte at see efter den Retning, han tog.

Dagen begyndte at grye. Der kom Liv i Skoven, og alle de Smaafugle sang nok saa lysteligt. Solen kom frem, og der kom Drift i Taagen, der laa over Marker og Enge. En Ko brølte, og Asker hørte munter Sang. Det var en gammel dansk Kæmpevise. En smuk og slank Bondepige

mødte ham med en Spand Mælk paa Hovedet. Hun hilste et venligt Godmorgen til den fremmede Vandringsmand. Asker spurgte hende om hendes Husbondes Navn, og hun svarede ham paa godt bredt Jydsk, at det var en Præst, som boede ikke ret langt derfra. Han styrede sin Gang mod Præstegaarden; thi han var baade sulten og tørstig. Døren stod aaben, og han traadte ind. En ældre Kone med Tegn paa stor fordums Skjønhed stod og æltede Deig, medens en Yngling paa omtrent tyve Aar var beskjæftiget med at sætte en ny Hampestreng i sin Haandbue. Ved hans Fødder laa en stor deilig Hund, som med spændt Opmærksomhed fulgte Ynglingens Bevægelser. Paa Væggen hang et Raadyr og et Par Harer. Der var Flisegulv, og Leervæggene vare de fleste Steder beklædte med Brædder. Konen gjengjældte venligt den Fremmedes Hilsen, Ynglingen saae op fra sit Arbeide, og Hunden begyndte at gjøe.

„Stille, Ilder, stille," sagde dens Herre.

„Velkommen," sagde Præstekonen; thi hende var det, som æltede Deig.

„Jeg har taget feil af Veien til Mysunde; hvor gaaer den?"

„Svend kan vise Eder Vei. I er ikke ret langt derfra. Men er I ikke sulten og tørstig?"

Dette kunde Asker ikke nægte. Præstekonen satte da et stort Saltmadsfad og et Kruus Øl for sin Gjæst. Idetsamme traadte Præsten ind, en høi bredskuldret Mand. Han fik neppe Øie paa den Fremmede, før han traadte et Skridt

tilbage og spærrede sine Øine op; Asker ikke glad overrasket imod ham.

„Kan jeg troe, hvad jeg seer!" raabte Præsten, „er det Eder, er det virkelig Eder, Asker Skjalmson?"

„Mig selv. — Men I, Hr. Ubbe, hvorledes er I kommen her? I sad jo saa godt nede ved Leire."

„Det er en sørgelig Historie," svarede Ubbe, „jeg skal fortælle Eder den, naar vi ere ene. Men hvortil denne Mummedragt?

Asker fortalte nu sine Hændelser. Præsten korsede sig og sagde: „Ja, Gud skal vide, at det nu gaaer underligt til her i Landet. Var ikke Hertug Knud, saae det nok galt ud. I skulde have hørt ham tale paa Herredagen i Sommer; det gik Een lige til Hjertet; Kong Niels blev da ogsaa noget flou, kan jeg tænke."

„Var I med?"

„Ja Herre, og jeg kan huske hvert Ord, der blev talt."

„Dengang var jeg i Holmegaard med Fru Ingeborg. Rygteviis har jeg hørt Folk tale om Hertug Knuds ypperlige Forsvar. Medens jeg langer til Eders fortræffelige Saltmadsfad, kunde I fortælle mig, hvad I paa hiin Herredag har hørt og seet. Og naar det er gjort, maa jeg erfare Eders egen Skjæbne."

„I veed vist bedre end jeg, strenge Herre," begyndte Præsten, „at efter den salig Dronning Margrethes Død har Hertug Knuds Uvenner havt god Fremgang ved Hove. Kongens nye Hustru Alvilde er vor naadige Herre gram, og hun vondser bestandigt paa at gjøre ham alt det Onde,

hun kan. Henrik Svendsen, som de ogsaa kalde Skatteleder, lægger stadigt Raad op med hende; thi han vil gjerne være Hertug i Knud Eriksøns Sted."

„Det troer jeg gjerne," loe Asker, „men det vilde blive en smuk Hertug; han vilde slægte Faderen paa. I veed da nok, at dengang Budskabet kom om Kong Eriks Død, skyndte Svend sig til Viborg Ting for at blive kaaret til Konge, da han var den ældste af Svend Estridsøns Børn, der endnu var i Live. Han blev saa syg underveis, at Lægerne raadede ham til at vende om og lade sig helbrede, men han satte sig paa en Vogn og sagde, at han vilde døe glad, naar han blot en tre Dagestid kunde faae Kongenavnet. Han blev sygere og sygere og kunde tilsidst ikke taale at kjøres, hvorfor han blev baaret af sine Tjenere; ikke destomindre opgav han Aanden, før han kom til Viborg."

„Jeg har nok hørt ymte om den Historie før," sagde Præsten, „men godt var det, at han ikke blev Konge, om ogsaa blot for en tre Dagestid; thi han duede ikke Noget, og det gjør hans Søn ikke heller. Han og Dronningen opspandt den Historie, at vor gode Hertug stræbte Kong Niels efter Livet, og da Kongen ikke rigtigt vilde troe det, fik Prinds Henrik sin Søn Hogen og Hrr Ubbe, der er gift med Jomfru Inger, Kongens Slegfredbarn, til at sværge paa, at de havde hørt Hertugens Mænd tale om skumle Planer mod Kongens Liv. Knud Lavard — fortalte de — længtes efter at blive Konge i Danmark. Kong Niels lod sig besnakke, og udskrev en almindelig Herredag i Ribe, hvortil han stevnede Hertug Knud. Nu troede Henrik Svend-

seu at have Spillet vundet; men han tog feil. Da Hertugen mødte Kongen paa Herredagen, kastede han sin Kaabe og holdt Stigbøilen, da Kongen steg af Hesten. Men Kong Niels begyndte strax at skjænde og henviste til sig og sine Brødre, der taalmodigt biede til deres Tour kom. — „Derfor" — sagde han — „er jeg som den alleryngste Broder kommen sidst til Regjeringen; jeg har ventet taalmodigt og ikke paasat mig Danmarks Krone med Magt. Nu har jeg hørt, at Du, Hertug Knud, gaaer en anden Vei, og vil fratage mig Regjeringen, før jeg dør, mod alle Landets Love og Sædvaner. Allerede nu faaer Du Kongenavn af Dine Tjenere."

Nu jublede Kongehertugens Fjender og fandt, at Kong Niels havde talt bravt. Hertug Knud sad en Tid taus, en frygtelig Harme stod malet i hans Aasyn. Endelig stod han op, saae sig omkring med et lynende Blik og slog ud med Haanden, idet han talte saaledes:

„Gud forlade de arge Øretudere og Løgnere deres Ondskab. Det bedrøver mig høiligen, at de have forvandlet Danerkongens Sagtmodighed og Fromhed til Vrede og Haardhed. Jeg beder i al Ydmyghed, troe ikke mine Avindsmænd; thi jeg er uskyldig og har Intet forbrudt. Mine Tjenere kalde mig Herre og ikke Konge; jeg har aldrig tiltaget mig kongeligt Navn eller Titel indenfor Danmarks Grændser. Men jeg er Konge i Venden. Kalder man mig derfor Konge i Venderland, er der intet Ondt deri, al den Stund Eders egen Søn Magnus bærer Kongenavn i Gothland. Maa det ikke være Eder kjært, at to Konger

ere Eders Lehnsmænd og Tjenere? Og Alt, som kommer mig tilgode, det skal være Dig til Gavn og Ære. Har jeg ikke vovet Liv og Gods for gamle Danmark? Har jeg ikke kuet Venderne og kunne de Danske ikke nu boe ved Stranden, hvor de lyste? Vogt Eder selv for Stormflod, saa skal jeg vogte Eder for Sørøvere. Herre Konge, dengang I sidst var i Hedeby, maatte I holde streng Vagt mod Tydskerne, nu kan I der sove, hvor I lyster, uden al Vagt. Jeg har ikke alene jaget Fjenden af Landet, men jeg har ogsaa indtaget deres Land og gjort dem til skatskyldige Tjenere. Uleiligheden og Faren har jeg havt, men Æren og Fordelen er bleven Eders. Alligevel fører I Klage, Herre Konge, over Eders gamle og troe Tjener; men min Gjerning og disse Skrammer skulle bevidne min Uskyld. Eders er Skylden ikke, men derimod mine Bagtaleres og Avindsmænds. Dog bør en Konge aldrig lytte til Bagvaskere og Øretudere. Jeg ønsker Eder en lang og lykkelig Regjering og Eders Søn og Arving Kong Magnus al Lykke og Fremgang. Altid skal I finde mig som Eders villige og troe Tjener." — Hertugens Tale omstemte saaledes den vægelsindede Konge, at han omfavnede sin Brodersøn, og Henrik Svendsøn stod der saa hvid som en kalket Muur."

„Prægtigt!" raabte Asker, „ja, jeg har altid sagt, at Knud Eriksøn var den gjæveste Herre i Danmark, og bliver han engang Konge, da vil al Ufred være forbi."

„Tys, tys, tael ikke saa høit om saadanne Ting; det er jo netop, hvad alle de danske Bønder ønske, men som de Store ville forhindre. I skulle have hørt, hvor Almuen

jublede ham imøde paa Herredagen. Døer Kong Niels, vælge de ham."

„Og det vide hans Fjender; derfor svæver hans Liv i en bestandig Fare. Jeg har en Anelse om, at der smeddes nye Anslag imod ham. Han har ogsaa Fjender her i Jylland; det er hine Skurke, som fortryde, at Hertugens strenge Haand holder dem itømme og forhindrer dem fra at røve og skjænde. Maaskee skal Slaget føres fra den Kant; men det skal ikke ramme, det sværger Asker Ryg. Hr. Bugislaus skal jeg tugte, og træffer jeg i Waabs den unge Herr Hogen, skal han komme til at gjøre Bekjendtskab med Hedebys Fangetaarn."

Herremanden og Præsten førte endnu i lang Tid en ivrig Samtale om Landets Anliggender. Asker Ryg talte høit og djervt, men Præsten med stor Forsigtighed, naar Talen dreiede sig om Prindserne af Kongehuset. Endelig lænede Asker sig med Ryggen mod Væggen, tog et langt Drag af Krusset og sagde:

„Og nu Præst, sig mig nu, hvorfor I har maattet forlade det venlige Leire og søgt Ly i dette ugjæstfrie Grændseland? Det er nok ikke skeet med Eders gode Villie?"

„Nok muligt," svarede Præsten, og saae sig om i Stuen for at erfare, om hans Kone og Søn havde forladt den; „nu, da vi ere ene," begyndte han igjen, „kunne vi tale frit om disse Sager; thi jeg vilde nødigt gjøre det i min Hustrus Nærværelse, da det opriver Saar, som endnu ikke ere lægte, ja, maaskee aldrig blive det. Det var ikke med min gode Villie, at jeg forlod det smukke Leire. Jeg har

to Børn, hvoraf I har seet det Ene, min Søn Asbjørn, den Anden var en Pige; ak! da min Gyda var fyrten Aar, var hun ligesaa smuk som Moderen havde været. Hendes Skjønhed rygtedes snart, og naar hun kom til Roeskilde, smidskede de unge Herrer til hende. Det var en Aften i Foraaret, at vi sad ved Nadvergrøden og ikke anede noget Ondt. Da aabnedes Døren og sex formummede Svende traadte ind. Inden vi kom os af vor Overraskelse, var vor eneste Datter bortført. Ak! hvergang jeg tænker derpaa, er det som jeg fik en gloende Piil gjennem Brystet." —

„Skjændigt!" raabte Asker Ryg og slog i Bordet, „skjændigt! bortført, og af hvem?"

„I Begyndelsen vidste vi det ikke; men senere erfarede vi, at det maatte være af Harald Kesia."

„Af Hertugens Broder! — bliv ved."

„Jeg gik da til ham paa Haraldsborg; men han loe og svor paa, at det var Løgn. Jeg var derefter hos Kong Niels, men han vilde Intet have med den Sag at gjøre. Da var jeg paa Herredagen i Ribe og talte med Hertug Knud."

„Og han?"

„Han lovede at tale med sin Broder. Jeg kunde see paa ham, at han var vred; thi Aarerne svulmede op i hans Pande. Hvad der skete mellem Brødrene, skal jeg ikke kunne sige; men Hertugen kom en Dag til mig og sagde: „„hvis min Broder ikke er den største Skurk i Landet, har han ikke bortført Din Datter. Du maa have taget feil, Præst. Een af hans Skutilsvende er nylig rømt af Tjenesten; Harald

mener, at det er ham.“ Hertugen sagde endvidere, at jeg gjorde bedst i at rømme Landet, da hans Broder var bleven meget forbittret over den Mistanke, jeg vilde kaste paa ham. See, saaledes kom jeg her til Jylland; thi jeg fulgte naturligviis den kjære Herres Raad.“

„Deri handlede I klogt og vel; men Eders Datter?“

„Fra hende have vi Intet hørt.“

Asker Ryg gik flere Gange heftigt op og ned ad Gulvet. Endelig stod han stille og sagde med særegen Betoning: „Troer I Historien om Skutilsvenden?“

„Skal jeg tale Sandhed, maa jeg svare nei.“

„Hm, det gaaer underligt til i Danmark; medens Hertug Knud holder de ydre Fjender borte, boer de værste Fjender i vort eget Huus. Hvis jeg var Drot i Danmark . . . hvis jeg var Drot, jeg troer, at jeg slog alle disse Kongesønner ihjel.“

„Strenge Herre, hvilken ugudelig Tale.“

„Desværre er, hvad der er ugudeligt, nu blevet klogt i Danmark. Præst, Præst, hvorledes skal alt dette ende? vil vort kjære Fædreland ikke spredes som Avner for Vinden? nei, nei, Knud Lavard lever jo endnu.“

„Og Skjalm Hvides Sønner,“ sagde Præsten.

„Ingen Smiger, Præst,“ svarede Asker Ryg og stod stille, „jeg lider ikke Smiger, den hører hjemme blandt Fruentimmer og Trælle. — Men hør, jeg drager med det Første til Fjennesløvlille, saa kommer jeg ogsaa til Roeskilde, og der skal jeg forhøre mig om Eders forsvundne Datter.“

„Gud velsigne Eder for det," sagde en kvindelig Røst og kysſede Aſkers Haand.

„Lad fare Kvinde," sagde Aſker og trak Haanden til ſig.

Idetſamme traadte Sønnen ind. Aſker betragtede hans aabne, ærlige Anſigt og hans ſtærke Lemmer. Han ſlog op med Haanden og ſagde:

„Unge Mand, har I Lyſt til at følge mig til Hove?"

Alle ſtudſede ved det uventede Spørgsmaal; og Blodet ſteg Ynglingen til Kinderne. Præſten ſpurgte:

„Herre, hvad mener I dermed?"

„Min forrige Væbner ligger paa Havſens Bund; jeg maa have mig en ny, og jeg ſynes om Eders Søn. Nu, ſaa tael unge Mand, vil Du følge mig?"

„Jeg har intet høiere Ønſke; men mine gamle Forældre . . . ?"

„Bryd Dig ikke om os," ſagde Præſten, „vi komme nok ud af det."

Det blev da beſtemt at Asbjørn ſkulde følge Aſker Ryg. En Time efter ſagde de Farvel. Præſten havde ſkaffet dem to Heſte tillaans. Præſtekonen græd og omfavnede ſin Søn, den gamle Præſt havde Taarer i Øinene og uddeelte Velſignelſen til de Bortdragende. Asbjørn var ſagtmodig i Hu. Han klappede ſin Hund, kaſtede et ſidſte Blik ind i den lille Stue, kysſede baade Moder og Fader og fulgte Ridderen. De to Gamle holdt hinanden faſt omſlyngede, til de forſvandt i Skoven, da kysſede Præſten ſin Huſtru og ſagde:

„Guds Villie ſkee."

„Begge mine Børn," hulkede Moderen og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst.

Asker og Asbjørn rede nogen Tid tause henad Veien. Den Sidste saae sig endnu om efter det kjære Hjem, som han dog ikke kunde see, den Første tænkte paa sin Ven og Hertug, og de Farer, som truede ham. Skjalm Hvide havde været Knud Eriksøns Fosterfader, derfor var et inderligt Venskabsbaand alt fra Barndommen blevet knyttet mellem Knud og Asker Ryg og hans Brødre. Skjøndt de eiede Gaarde paa Øerne, opholdt de sig dog som oftest ved Hertugens Hof og regnede sig til hans Hirdmænd eller, som man nu ogsaa begyndte at kalde dem, Drabanter. Den ældste Hrr Toke Skjalmson var for nogle Aar siden bleven gift med Jomfru Ragnild, derfor havde han for endeel trukket sig tilbage fra Tjenesten ved Hove og levede helst for sin Hustru og sine Børn. Hans Post som Mærkismand var gaaet over til den næstældste Broder Sune, der bestandigt opholdt sig ved Hertugens Hof. De to andre Brødre vare Asker og Ebbe.

„Hør," sagde Asker og kaldte paa Svenden, der red ærbødigt bag efter ham, „hør, Asbjørn, kjender Du noget til Hr. Bugislaus og hans Huus?"

„En Smule, strenge Herre. Dette Huus har ikke det bedste Ry paa sig her i Egnen. Man fortæller allehaande Ting om natlige Overfald paa fredelige Kjøbmænd."

„Er dette da ikke kommen Hertugen for Øre?"

„Hr. Bugislaus er en snild Herre; han veed at skjule

sine onde Gjerninger. Og hvor der ikke er Beviser, der er Manden straſløs."

„Beviser kunne vel nok findes. — Hm, jeg saae en ung Pige, der kaldte sig Inge, er det hans Datter?"

„Det er nok kun hans Pleiedatter. Hvor hun ellers skriver sig fra, veed Ingen; man siger, at hendes Fader er falden i Krigene mellem Kong Niels og den afdøde Kong Henrik af Venden. Hun er ligesaa god som alle de Andre ere onde. Man siger, at hun græder tidt over sin ulykkelige Skjæbne, der har fordømt hende til at leve blandt saa slette Mennesker."

„Stakkels Jomfru."

„Man begynder at tale om, at Hr. Bugislaus flere Gange har opført sig uhøvisk mod hende."

„Hvad siger Du!" raabte Asker og greb til det Sted, hvor Sværdet pleiede at sidde.

„Men Jomfru Gertrude har været hende en frelsende Engel."

„Jomfru Gertrude? — ja, nu husker jeg hende. — Hun slægter altsaa ikke Faderen paa?"

„Om hun er ond eller god, skal jeg ikke kunne sige. Idag har hun eet Sind og imorgen et andet. Hun leer til alle smukke Karle. Det er ellers Faderens Diesteen, og han vil nødigt gjøre hende imod."

Da reiste sig pludselig en lang, høi Skikkelse bag en Busk ved Veien. Det var en gammel Mand, klædt i graat Vadmel fra Top til Taa. Hans hvide Haar hang langt

og uredt ned af hans Nakke, hans Skjæg struttede til alle Sider, men i hans Øine lyste endnu en uhyggelig Ild. Der var noget bydende, for ikke at sige kongeligt ved hele Figuren. Han støttede sig til en lang Knortekjep, saae paa Asbjørn og spurgte:

„Er det sandt, at Hrr Bugislaus har fornærmet Jomfru Inge?"

„Hvem er I?" gav Asker til Gjensvar.

„En ulykkelig, gammel Mand. — Men Ungersvend, har I talt Sandhed?"

„Spørg hans Huustyende, de have fortalt mig det," sagde Asbjørn.

„Ak vee, ak vee, mig Stakkel," sukkede den Fremmede og forsvandt i Buskene.

„Et sælsomt Møde, i Sandhed," sagde Asker, „jeg troede først, at det var en Aand, en Skygge fra den anden Verden; hvor han lignede høisalig Kong Oluf. — Har Du seet ham før, Asbjørn?"

„Nei, ædle Herre."

„I hvad Forbindelse staaer han med Jomfru Inge? — Naar jeg møder ham igjen, skal han ikke slippe for saa godt Kjøb."

Hrr Asker faldt atter i Tanker, hvoraf han først vækkedes, da han fik Øie paa Færgen ved Mysunde.

Tredie Kapitel.

Knud Lavard.

Den smukke Morgensol kastede sine Straaler paa den gamle Stad Hedebys Kirker, Klostre og Huse. Imedens ringede Klokkerne til Ottesangen, og de fromme Haandværksfolk skyndte sig til Guds Huus. Den store Travlhed paa Gaderne viste, at Hedeby var en af Nordens første Handelsstæder. Alle Tungemaal taltes mellem hverandre, og den kraftige Skipper fra Nowgorod saae her for første Gang den livlige og mindre Spanier, den fremfusende Islænder mødte den mere betænksomme Beboer af Flamland og Burgund, og tydske Kjøbmænd fra Cöln og Aachen kom ogsaa herop for at afsætte deres Viin til de fornemme Herrer. Den største Handel var dog med Fisk, Skind og Graavarer. Hedeby var derfor bekjendt for at have et stort Antal Skomagere og Skindere; desforuden forsynede Staden de omboende Herremænd og Bønder med Vaaben, hvorfor der fandtes et Par Harniskmagere og Hjelmsmedde, samt en stor Mængde Pileskjærere, Buemagere og Armbrystmagere. Byen var ikke befæstet, men før Fjenden kunde nærme sig fra Syden, maatte han først over det nærliggende Dannevirke; desuden laa der fordetmeste stærk Besætning i de nærliggende Borge, Jørgensborg, Gottorp og Castellet paa Den Mevenberg. Hedeby var en af Danmarks ældste og smukkeste Byer. Under Carl den Store omtales den allerede, og kaldes da af de fremmede Krønnikeskrivere Sliestorp,

hvilket Navn af Sachserne i Syden senere forandredes til Slieswik eller Sleswik. De Danske kaldte Byen derimod Hedeby, og der er ingen Tvivl om, at det er dens gamle og oprindelige Navn, som udledes af Hetha eller Havn, og følgelig i Nutidens Sprog Havneby. Her byggedes den første christne Kirke i Danmark, den saakaldte Mariekirke, som nedbrødes under Reformationen. Af Klostre var der paa den Tid, disse Begivenheder tildrog sig, kun to, nemlig Sortebrødreklostret og Graabrødreklostret. Sproget var udelukkende dansk; thi Tydsk taltes dengang kun i Slesvig af enkelte indvandrede sachsiske Kolonister, der boede Syd for Dannevirke og enkelte Steder i Svandsen og danske Vold eller Jernwith. Hertug Knud havde vel indkaldt enkelte tydske Haandværkere, men disse glemte snart deres sachsiske Modersmaal. Foruden alt dette var Hedeby berømt for sit store Sanct Knudsgilde, hvoraf Knud Lavard var Medlem, og hvorfra Byens Raadmænd (seniores de civitate) udgik.

I Riddersalen paa Gottorp Slot sad Knud Lavard med sine Mænd. Da han var Obotriternes Konge, fandtes der baade tydske og danske Herrer i hans Følge. Knud Erikson var en smuk og dannis Herre at see til. Han var høiere end de Fleste og lignede sin afdøde Fader, Kong Erik Eiegod. Gudheden lyste ham ud af Øinene, men om Munden var der et Træk, der tydede paa stor Bestemthed. Han var prægtigt klædt, og havde en stor og ægte Guldkjæde om sin Hals. Ved sine Reiser i Tydskland havde han lært at sætte Priis paa en smagfuld Klædedragt og høviske Sæder.

Han havde derfor Intet imod, at Riddervæsenet begyndte at blomstre ved hans Hof, skjøndt de danske Herremænd ikke syntes at være saa ivrige Tilhængere af Guldsporen, som Sachserne. Alle Skjalm Hvides Sønner vare vel blevne slagne til Riddere, men Aster Ryg forsikkrede ofte, at Jernsporen gjorde mere Nytte end Guldkringlen. Hertug Knud hadede al Sladder og Bagtalelse; hvis noget Menneske ikke troede paa det Ondes Tilværelse, saa var det ham; men stod han saa pludselig ligeoverfor det, berøvede Sorg og Harme ham tidt Mælet, og han kunde geraade i det skrækkeligste Raseri. Sine Venner var han tro til det Yderste, han bar over med deres mindre Feil og Smaaskrøbeligheder, men større Synder, især saadanne, som gik ud over Næsten, straffede han strengt. Derfor havde han et Par Gange næsten været i aabenbar Feide med sin Broder Harald Kesja, der traadte al Lov og Ret under Fødder. Det var kommet til haarde Ord mellem dem; thi Harald, som den ældre, vilde ikke give efter. For Øieblikket vare de Venner, og Harald var i disse Dage i Besøg i Hedeby. Knuds yngre Broder Erik levede derimod i stort Venskab med ham, og Knud havde sat ham til Jarl over Langeland. Knuds største Sorg her i Verden var, at hans Hustru ikke skjænkede ham mandlige Arvinger. To venlige Piger legede inde i Fruerstuen; Knud elskede dem som en Fader, men tidt kunde han ikke tilbageholde et Suk, naar han betragtede deres uskyldige Leg. Han havde skjænket kostelige Gaver til Kirker og Klostre, for at Himlen skulde opfylde hans stille Ønske, men forgjæves. Et Parti i Danmark bestyldte ham for at nære

større Tilbøielighed for sine vendiske end for sine danske Undersaatter; denne Beskyldning var, som saamange andre, reen Opdigtelse. Det er gjerne muligt, at Knud følte sig smigret ved at bære Kongenavn, men han mente ogsaa at handle politisk klogt derved, da saaledes fremmede Indfald i Landet for en Tid forhindredes. Ved Hove taltes næsten altid Dansk, og de tydske Hirdmænd maatte lære dette Sprog. Enkelte tydske Skikke, som han ansaae for at være gode og nyttige, havde han dog optaget; saaledes var han den Første i Danmark, som opkrævede Told og tilskyndede sine Lehnsmænd at opbygge befæstede Borge. Ved Hoffet i Hedeby gik det altid lystigt til, hvorfor det besøgtes af en stor Mængde danske og tydske Herremænd, hvis Sønner kappedes om at komme i Hertugens Tjeneste.

Klokken kaldte tilbords; men før man satte sig til Bordet, skulde der idag først foretages en lille Ceremoni. Harald Kesia havde saa indstændigt anmodet sin Broder om at optage en sjællandsk Herremand Mogens Ebbesøn blandt Hirdmændene, at Knud modstræbende havde givet efter. Hrr Mogens havde nemlig et blegt, frastødende Ydre, og havde i to Aar fulgt Prinds Harald paa alle hans Farter, hvilket Sidste i Hertugens Øine var langtfra at være en Anbefaling.

Hertugen satte sig da i Høisædet og lagde sit Kroningssværd paa det høire Knæ. Hans Staalhandske var svøbt omkring Sværdfæstet, og ovenpaa Handsken lagde Hertugen sin høire Haand. Nu nærmede Hrr Mogens sig og knælede foran Hertugen. Derpaa tog han med begge Hænder under

Sværdfæstet og kysfede sin Herres Haand. Hertugen bød ham dernæst reise sig. Slotscapellanen viste sig nu med Biblen, Hrr Mogens lagde Haanden paa den hellige Bog og svor følgende Troskabseed:

„Her lægger jeg Haanden og sværger til Gud at være tro mod min Herre og Hertug, aabenbart og hemmeligen; at jeg skal følge ham indenfor Landet og udenfor Landet og ingensteds skilles fra ham uden hans Lov og Tilladelse, eller uden at Nødvendigheden kræver det; at jeg skal holde alle Eder, Hertugen har svoret til Landfolket, og opretholde den christelige Religion og Landets Love efter de Evner, Gud har skjænket mig."

Efterat Eden var svoren, faldt Hrr Mogens atter paa Knæ foran Hertug Knud og foldede sine Hænder; Hertugen lagde begge sine Hænder paa hans, reiste dernæst Hirdmanden op og kysfede ham paa Munden.

Nu gik man tilbords. En Skutilsvend ledsagede Hrr Mogens til den fornemste Hirdmand Hrr Sune Skjalmson, der stod op og kysfede ham, og nu gjorde de andre Hirdmænd det Samme. Dette Broderkys gaves idag med mindre god Villie end ellers, og alle Hirdmændene syntes meer eller mindre forstemte. Harald Kesia alene var ved godt Lune og fortalte lystige Historier. Ved Slutningen af Maaltidet, da den rhinske Viin var steget ham lidt til Hovedet, hævede han det gyldne Bæger og udbrød:

„Broder Knud, jeg vil tømme mit Bæger paa din gode Stad Hedebyes Lykke og Held. Her er smukt overalt, men det skjønneste er dog de skjelmske Piger; jeg kunde have

Lyst til at tage nogle af dem med mig tilbage til Haraldsborg."

„Hvis nogen Jomfru mod sin Villie føres bort fra sit Hjem, skal det komme Gjerningsmanden dyrt til at staae," svarede Knud med stor Ro. Harald verlede et betydningsfuldt Blik med Hrr Mogens og svarede:

„Ei, ei, Broder, vi respectere dine Rettigheder; vi vide, at du est noget sær i det Kapitel, og dog have onde Tunger bestyldt Dig for at have leflet med Henrik Svendsøns smukke Hustru, som rømte fra ham, og som han først fandt i Aalborg og i Mandfolkeklæder."

„Tie!" bød Hertugen strengt, „jeg veed det heelt vel, at nu er det blevet sær Skik i Danmark at beklakke ærlige Mænds Rygte; saa sandt der er en Gud til, er jeg ligesaa uskyldig i, hvad Du der fortæller, som det endnu ufødte Barn. Det smerter mig, at Du, min Broder, vil fortælle saadanne Historier om mig, der kunne nedsætte mig i alle brave Folks Agtelse, og havde en Anden end Du gjort det, skulde han ved den levende Gud staae mig strengt til Regnskab derfor."

Samtalen mellem Brødrene, som truede med at tage en ubehagelig Vending, blev heldigviis afbrudt ved at een af Hoffinderne meldte, at en Somand havde nogle Nyheder at bringe Hertugen.

„Lad ham træde herind," sagde Knud, „sandsynligviis medbringer han een eller anden sjelden Fisk, som han vil skjænke mig. Lad ham komme ind."

Kort efter traadte en simpel Fisker beskedent ind i Hallen. Hertugen bød ham komme nærmere og spurgte ham, hvilke

Nyheder han bragte. Fisteren fortalte, at han lige kom fra at lodse et norsk Handelsskib ud af Fjorden. Han havde mødt en Skipper fra Egernfjord, der med Bestemthed havde meldt om, at et dansk Langskib i Stormen den foregaaende Nat var gaaet under ved Waabs med Mand og Mus. Saavidt det kunde skjønnes af Ligene og Vragstumperne, var det hint Skib, som om Sommeren havde ført Fru Ingeborg til Holmegaard. Skræk og Sorg stod paa eengang malet i Alles Ansigter. Sune og Ebbe Skjalmson saae paa hinanden med næsten forvildede Blikke, og Hertugen blev hvid som en Væg.

„Gud forbyde, at din Efterretning skulde være sand," sagde han og trak Veiret dybt. Fisteren rystede paa Hovedet og blev selv sørgmodig stemt ved al den Sorg, han saae omkring sig.

„Min stolte, min prægtige Aster Ryg skulde ikke være mere? han skulde døe i de gridske Bølger, istedetfor i en ærlig Kamp? stakkels Sune, stakkels Ebbe."

„Tillad os strax at drage til Waabs?" sagde Sune og reiste sig.

„Reis med Gud," svarede Hertugen og vendte Hovedet bort for ikke at see Sorgen i sin Vens Ansigt.

Da traadte Nogen fast i Hallen, og Aster Ryg stod for dem.

„Jeg hilser Dig, min Hertug," sagde han, „og bringer glædeligt Nyt fra Holmegaard. Rigtignok hvile mine troe Svende paa Havsens Bund, og ved en god Engels Hjælp er jeg alene frelst."

Knud Lavard sprang op og, for bevæget til at tale, trykkede han Asker i sine Arme; Sune og Ebbe nærmede sig ogsaa, og en glad Mumlen fløi gjennem Hallen, selv Harald Kesia syntes at tage Deel i den almindelige Glæde. Da man var bleven roligere, traf Asker et Brevskab, indesluttet i en Sølvkapsel, frem af sin Vams og overrakte det til Hertugen.

„Fra Ingeborg!" jublede han, og hans Øine straalede, „og det har Du reddet?"

„Ja, før vilde jeg miste mit Liv, end lade det komme fra mig."

„Du kjære, troe Ven," sagde Hertugen og trykkede hans Haand. „Men nu vil jeg begive mig til Lønkamret; jeg seer, dine Brødre og mine Mænd længes efter Dig. — Men hvad er det for en Mummedragt? nu, det er jo sandt! . . . alle mine Klæder og Vaaben staae til din Raadighed. Siden tales vi jo ved?"

Hirdmændene vare staaede fra Bordet og flokkedes nu om Asker Ryg, der gav en kort, men klogeligen ingen fuldstændig Beretning om sine Hændelser; thi det var faldet ham ind, at Bugislaus muligviis kunde have Venner blandt de Tilstedeværende. En fuldstændig Fortælling gjemte han til Hertugen og sine Brødre. Kort efter begav han sig bort, for at være standsmæssig paaklædt, naar Hertugen kaldte paa ham. Da han var borte, begav Herrerne sig til deres sædvanlige Tidsfordriv, og snart var der kun enkelte Hofmænd tilbage i Hallen; de talte om det nys Skete eller spillede Schack.

I et tilstødende Kabinet sad Harald Kesia og Mogens Ebbesøn. Foran dem stod en Kande Viin, og deres Samtale var livlig og dæmpet. Harald saae med et betydningsfuldt Blik paa Hrr Mogens og sagde:

„Som sagt, man maa staae sig godt med alle Partier. Kong Niels holder af mig, og klages der engang imellem over Strandhugst, saa seer han dog gjennem Fingre dermed, hans Søn, Kong Magnus, er min Ven og Drikkebroder, og den onde Henrik Skatteleder smiler, naar han seer mig. Hvad min ærede Broder Knud angaaer, da veed jeg i Grunden ikke, om han har synderligt meget tilovers for mig; men jeg besøger ham engang imellem, og han modtager mig vel. Hør Mogens, han er den Eneste, som jeg i Grunden er bange for; thi han kan hverken bestikkes med smukke Ord, Fruentimmer eller Penge. Det er derfor, at jeg har ønsket, Du skulde gaae i hans Tjeneste; thi da kunde Du engang imellem fortælle mig, fra hvad Kant Vinden blæser i Hedeby."

„Herre, I veed, hvor haardt det falder mig at skilles fra Eder?"

„Jeg veed det; I elsker et muntert Liv med Bægerklang og smukke Fruentimmer. Her tør man fast ikke kaste et venligt Blik til sin Næstes Kone og Døtre. Men I gjør mig en Tjeneste ved at blive; thi I er tro og snild."

„Det er jeg, Herre."

„Hvo veed, maaskee bliver det engang min Tour at faae Magten i Danmark," sagde Harald med et sælsomt Smiil, „og da skal Du blive kongeligt belønnet. — See

mig til Skjalm Hvides Sønner, de vidste jo neppe, om de idag vilde give Dig Broderkysset; det er en trodsig Slægt og min Broders Venner. Det vil blive haardt for Dig, stakkels Mogens, at omgaaes saadanne Herrer, der blot kunne tale om Landets og Kirkens Anliggender. Heldigviis for Dig skal der blandt de tydske Riddere findes Enkelte, som sværme for et godt Bæger Viin og en ærlig Ruus; dem maa Du see at slutte Dig til."

Denne fortrolige Samtale blev afbrudt af en gammel lystig Ridder, der viste sig i Værelset og med mange Buk nærmede sig Bordet.

„Nu, hvad vil I?" spurgte Harald.

„Jeg vil sige Eder Farvel; thi naar Hrr Mogens ikke mere er i Eders Tjeneste, skulde Pokker blive hos Eder."

„Hvorfor det, Hrr Ivar?"

„Naar I foretog en halsløs Gjerning, kunde Hrr Mogens saa prægtigt faae den skjult eller faae Andre til at staae i Stikken for den; nu derimod vil det komme til at gaae ud over Eder selv eller Eders Mænd, det vil sige over mig; thi jeg kjender nok det gamle Mundheld: De Smaa hænger man op, men de Store lader man løbe."

„Den hænges ei, som drukne skal," sagde Harald muntert, „I kommer ikke til at sprælle i Luften, før I døer, men til at drukne i et Ølfad. — I foretrækker altsaa Vinen i Hedeby for den paa Haraldsborg, og dog sværger mine Svende paa, at de aldrig have smagt bedre Viin?"

„Vrede Herre, forstaae mig ret; Eders Viin er i Sandhed overmaade god, men I veed, at det er min Vane

hele Aaret at drage paa Gjæsteri. Før jeg var hos Eder, besøgte jeg Kong Niels, og nu er Touren til Hertug Knud."

„Javel, Forandring fornøier; men for en saa munter Herre som Eder, vil Opholdet her ikke blive synderlig behageligt."

„Biisp Albert i Hedeby er min gode Ven," nikkede Ridderen, „han holder meget af tydsk Øl og Viin."

„Men een Ting vil jeg bede Eder om," sagde Harald alvorligt, „I blev i Foraaret mod min Villie Vidne til en vis Begivenhed ovre paa Haraldsborg; jeg beder Eder om at holde Mund, med hvad I veed derom, hvis ikke" — hans Blik blev mørk og truende — „vil Hrr Mogens vide at gjøre Eder taus for bestandig."

„Jeg er ingen Sladderhank," svarede Hrr Ivar fortørnet, „jeg burde i Grunden vredes over Eders Mistro; troer I ikke, at jeg veed mere end jeg seer ud til? he, naar man saa mange Steder gaaer ud og ind, kan det ikke undgaaes, at man faaer mere at vide end Folk skjøtter om."

„Nu, saa drik da med os," sagde Harald, og rakte Ridderen et Bæger, „naar jeg engang bliver Konge i Danmark, skal I blive min Mundskjænk."

„Ak, gid I da var Konge i Danmark. — Hvor det til den Tid vil blive et lystigt Liv. Viin og Fruentimmer vilde det ikke mangle paa, og fattedes man Penge, gjorde man blot et lille Greb i en Roeskilde Borgers Pengeskuffe, og hang ham ved Benene op i Galgen, hvis han gjorde Modstand." — —

Vi vilde forlade dette skjønne Selskab og begive os til

Hertugen i Lønkammeret. En stille Glæde var synlig paa hans Ansigt, og næsten med skjælvende Haand brød han Voxseglet. Begyndelsen af Brevet indeholdt Beskrivelsen af Reisen, en stor Roes over Asker Ryg og om Modtagelsen i Holmegaard. Dernæst gik den kjærlige Hustru over til at omtale hendes bestandige Frygt for de danske Kongesønners Avind mod hendes Gemal.

„Altid den Samme," tænkte Knud, „hendes Kjærlighed til mig fremtyller Mordere og Dolke i hver Krog. Hun maa ikke have hørt Tale om mit Møde med Kong Niels i Sommer!"

Altsom Hertugen læste videre, straalte hans Øine, han sank om paa Løibænken og hvidskede:

„Du herlige Christ, atter lader Du mig haabe. Hun lover mig en Arving til Juul. O, lad det blive et af mit Kjøn, som engang, naar mine Øine ere lukkede, kan fuldføre min Gjerning hernede."

Hertugen faldt paa Knæ foran et lille Sølvcrusifix, og bad stille og inderligt.

„Det kommer mig for, som Gud dennegang har hørt min Bøn," sagde han, da Bønnen var forrettet. „Og lad mig nu takke den herlige Asker Ryg, der har bragt mig et saa glad Budskab."

Hertugen ringede og befalede den indtrædende Kjertesvend at hente Asker Ryg. Denne var bleven omklædt, og tog sig heelt stolt ud i sin zirlige Dragt.

„Tak endnu engang for det Budskab, Du har bragt mig," sagde Hertugen, „i Sandhed, det har glædet mig mere

end om jeg havde vundet et stort Slag. — Og nu, min Ven og Broder, fortæl mig nu omstændeligt dine egne Hændelser."

Asker fortalte Alt, hvad der havde tildraget sig. Da Talen faldt paa Hrr Bugislaus, sprang Hertugen op og stampede i Gulvet.

„Han vilde snigmyrde Dig," raabte han, „den skjændige Skurk. Ja, jeg har længe vidst, at han var en Nidding. Hvad forlanger Du, at jeg skal gjøre ved ham?"

„Overlad Straffen til mig, Herre," svarede Asker Ryg.

„Som Du vil; jeg skal medgive Dig saamange Huuskarle Du forlanger. Men husk paa, Du gode Ven, at der er en Gud, som dømmer vore Gjerninger, og gjør ikke Straffen haardere, end Du kan forsvare hisset."

„Jeg skal vogte mig," svarede Asker.

„Snigmord, nedrigt Snigmord," gjentog Hertugen atter, „nei, han fortjener ingen Skaansel. Men det var ikke alene Dig, men ogsaa mig, Slaget gjaldt. Han vidste, Du var min Ven, min Barndomsven."

Efter et Ophold vedblev Hertugen: „Har Du talt til Andre om denne Sag?"

„Nei, ikke engang til mine Brødre."

„Det var klogt; dog kan Du gjerne indvie dine Brødre i dine Gjenvordigheder; de kunne desuden gjøre Fordring paa din Fortrolighed. — Hør, hvis Hogen Henriksøn ... dog, han er vel allerede flygtet fra denne Morderkule, men skulde Du alligevel træffe ham, saa bring ham i al Hemmelighed til mig. Hvad vil han her i Jylland?

hvorfor sniger han sig til mine Lehnsmænd som en Tyv om Natten?"

„Herre, I har engang bedet mig om at tale saa frit til Eder som jeg var Eders Broder, denne Ret vil jeg ogsaa benytte mig af idag. Tro ikke Eders Slægt og Frænder ved Beltesund og Øresund; de ere trædske som Slanger, og ville Eders Undergang."

„Ei, ei, noget Lignende skriver min Ingeborg; jeg kan tænke mig, at I paa Reisen gjensidigt have forskrækket hinanden, ved at udmale de Farer, som kunde true mig. Men saa slemt er det da ikke. Var jeg ikke sammen med mine Frænder i Sommer? modbeviste jeg ikke alle falske Beskyldninger? og skiltes vi endelig ikke ad som de bedste Venner?"

„Venner paa Tungen, men ikke Venner i Hjertet. Vil I Eder selv vel, da troe Ingen uden Eders gamle prøvede Venner."

„Men hvorfor skulde alle Mennesker hade mig? jeg gjør jo intet Menneske noget Ondt?" sagde Knud Lavard med et Smiil.

„Veed I da ikke, at al Folket i Danmark hænger ved Eder med stor Kjærlighed, og vil vælge Eder til Konge ved Niels's Død. Den Tanke er alle de andre Kongesønner ubehagelig; thi enhver af dem venter at blive Konge i Danmark. Var I borte, da vare Udsigterne for dem langt trøsteligere. — Det er min Bøn, som Eders Barndomsven, at I vil skjænke vore Raad og Advarsler mere Tiltro, og gaae af Veien for Faren, førend I endnu seer den. Dør I, da dør ogsaa Danmarks Haab om en lykkelig Fremtid.

Ere Gotherne ikke allerede utilfredse med Kong Magnus? er Henrik Skatteleder andet end en listig Rænkesmed? har Eders ældre Broder, Harald, ikke allerede viist, da han var Regent i Danmark, at han ikke duede til at regjere? og hvad Eders yngre Broder, Erik, angaaer, da slægter han vel Eder paa i Meget, men hans Opdragelse har været slet og forsømt, og han har ikke altid lært at styre sine onde Drifter. Som I seer, Herre, er I den Eneste, som duer til Konge."

„Du er noget streng i din Dom, min gode Asker," svarede Hertugen med et Smiil, „jeg seer ikke Forholdene i et saa slet Lys, og vælger Folket efter Kong Niels's Død min Fætter Magnus, da skal jeg tjene ham med samme Troskab som jeg nu tjener hans Fader. Hvad nu denne Tale om overhængende Farer angaaer, da skal selv Du ikke bringe mig til at troe, at Nogen af mine Frænder stræbe mig efter Livet; havde de villet myrde mig, kunde de have gjort det for længe siden; hvo vil desuden kjøbe en Throne ved et Mord? Du ryster paa Hovedet, nu, for at gjøre Dig glad, vil jeg love Dig at være mere forsigtig for Fremtiden, mere mistroisk bliver jeg dog aldrig. — Og nu nok om denne Sag. Du talte før om en Præst, som modtog Dig venligt, og hvis Søn, Du har taget i din Tjeneste. Jeg kjender denne Mand. Der er hændet en sælsom og ulykkelig Historie med hans eneste Datter; hun er bleven bortført, han havde min Broder mistænkt, men Harald ... nu, det er det Samme; jeg vil gjøre mere for denne Præst end jeg

har gjort; det maa være eensomt for de gamle Folk derude i det vilde Skovland, jeg skal tale med Bisp Albert, og bede ham om at ansætte Præsten her i Hedeby. Er Du saa tilfreds?"

„Herre, I overvælder mig med Velgjerninger."

„Tael ikke derom. — Om kort Tid drager jeg til Schwabsted og Mildeaa; Du veed, jeg der bygger en Borg, Mildeborg; Arbeidet gaaer noget langsomt fra Haanden; det er altid Tilfælde, naar man ikke selv har det under Øie. Du følger da med paa denne Reise?"

„Gjerne, Herre; men naar vi komme derfra, vilde jeg nok bede om Orlov."

„Den er Dig alt tilstaaet; reis, naar Dig lyster."

„Men først ledsager jeg dog Eder."

Da Asker forlod Hertugens Lønkammer, tænkte han i sit stille Sind, hvor lykkelig den Dag vilde blive, da en saadan Herre blev Konge i Danmark. Asbjørn ventede ham i hans Kammer. Væbneren saae paa ham som han havde Noget at ville fortælle. Asker bemærkede dette Blik og sagde:

„Nu, Du synes at have Noget paa din Samvittighed, kom frem dermed."

„Her var nylig en Bonde, som spurgte efter een af Skjalm Hvides Sønner; da han Ingen traf, bad jeg ham vente."

„Deri er der da Intet forunderligt?"

„Nei, men han fortæller ... dog, Herre, det er vel bedst, at I taler med ham selv."

„Ja, lad ham komme," sagde Asker.

Asbjørn førte nu en gammel, hvidhaaret Bonde ind for sin Herre. Bonden var langtfra forlegen ved at staae ligeoverfor saadan en fornem Mand; han havde jo selv i sine unge Dage under Kong Svend hørt Klangen af Skjoldene, naar de optoge et Hug af Fjendens Glavind, han havde jo selv seet Fjenden ind i det Hvide af Øinene og selv faaet en Skramme over den høire Kind. Da Herremanden spurgte: „Hvad er Eders Ærinde?" reiste han sig op til sin fulde Høide og svarede:

„Hrr Asker Skjalmsøn; jeg kommer til Eder som en af Hertugens troeste Mænd for at bede Eder om at vogte godt paa vor Herre Knud Eriksøn?"

„Hvad! veed I Noget om hemmelig Anslag mod hans Liv?"

„Det just ikke; men I kjender vel det gamle Sagn: naar een af Gorm den Gamles Slægt skal døe, viser Dronning Thyra sig paa Dannevirke."

„Jeg har nok hørt tale om dette Sagn, men det er kun dum Snak og Overtro."

„Deri tager I feil, strenge Herre. Jeg saae selv Synet forgangen Nat. Det svævede hen langs Volden, skjulte Ansigtet bedrøvet i sine Hænder og forsvandt, efter først — saa forekom det mig — tre Gange at have udsukket Knud Eriksøns Navn. Skjøndt jeg er en gammel Krigsmand, Herre, skal jeg ikke nægte, at jeg ræddedes ved dette Syn; men jeg kunde ikke afholde mig fra at see derpaa."

„I maa dog have seet feil."

„Jeg vil gjøre min dyreste Ed paa, at hvad jeg siger, er Sandhed."

„Nu, jeg vil lade Eders Fortælling staae ved sit Værd; I skal have Tak, fordi I har fortalt mig den; men har I fortalt den til Andre?"

„Til Eders Væbner, strenge Herre, men ellers ikke til nogen Anden."

„Nu, saa tie da stille med den fremdeles. Saadanne Historier kunne tidt foraarsage en unødvendig Frygt blandt Folket. See her, tag dette for Eders Ulejlighed og Eders gode Villie."

Asker Ryg rev en Ring af sin Guldkjæde og gav den til den gamle Bonde, der modtog Gaven med Glæde. Da han var borte, kaldte han paa Asbjørn, og bød ham være taus med hvad han havde hørt af Bonden.

Om Eftermiddagen traf Asker sine tvende Brødre. Han fortalte dem, hvad Bonden havde meldt. Ebbe lo deraf, men den mere betænksomme Sune rystede paa Hovedet.

„Ja, ja, man siger ogsaa, vor Familie har sin Aand. Man skal ikke lee ad slige Beretninger; jeg har talt med en Klerk derom, og han mente, at saadanne Aanders Tilværelse undertiden fandtes omtalt i den hellige Skrift. Er Mennesket ikke selv en Aand? og kunde vi ikke tænke os, at den gode Gud af lutter Kjærlighed tillod os efter vor Død at vise os, naar Farer truede vore Kjæreste?"

„Det er ganske vist ikke umuligt," sagde Asker Ryg, og Ebbe blev alvorlig.

„Lader os derfor antage, at Bonden har talt Sandhed; hvad skulde bevæge ham til at lyve?"

„Hm, nu minder det mig i Hu, at jeg forleden hørte et andet Varsel om Hertugens Død, det handlede om en Gyldenstykkes Klædning, som han havde faaet af Keiseren og senere skjænket til Magnus Nielsson."

„Vi kjende Historien," sagde Ebbe, „man taler derom i Hedeby. Af alle disse Historier fremgaaer, at der hos Folket er en Anelse tilstede om noget Ondt, der truer vor elskede Herre og Ven. Saadanne Anelser ere ikke uden Betydning, lader os derfor have et Øie paa hver Finger, og især vogte os for Kong Niels og hans hele Slæng. Disse Kongesønner, disse landløse Junkere ere ligesaa mange Skalke og Forrædere."

„Dæmp din Hidsighed," sagde Sune, „hvis Hertugen hørte dine Ord, tog han det forvist ilde op."

„Ord nytte lidet," svarede Asker Ryg, „nu maae vi være listige, og hvis der er Planer igjære mod vor Hertugs Liv, da maae vi opsnuse dem, i hvad det end skal koste."

Brødrene sad endnu i lang Tid sammen og talte om deres kjære Fædrelands Anliggender; endelig reiste Asker Ryg sig op, idet han foregav, at han skulde ud og kjøbe Vaaben til det forestaaende Tog til Waabs.

Fjerde Capitel.

Vaabensmedens Huus.

Mester Anders var Hedebyes dueligste Vaabensmed og Harnisksmager. Han boede i et stort Huus, der som alle de andre var tækket med Straa og vendte Gavlen til Gaden. Værkstedet var strax indenfor Huusdøren, og fra tidlig Morgen til sildig Aften hørte man der Mesterens og hans Svendes lystige Sang og Hamrens Slag paa det klirrende Harnisk. Naar Døren stod aaben, og det gjorde den som oftest, saae man i Baggrunden af Værkstedet Ilden paa Smedeessen og tilsodede Drenge, som anstrengte sig ved to store Pustere. Værkstedet var ogsaa Boutik. Paa Væggene hang de store eller lukkede Skjolde, forfærdigede af Træ, overtrukne med sort Læder og paa Randen forgyldte og beslaaede med Messingsøm. I Midten glimrede en Stjerne, en Lilie eller et Dyr. Endvidere saae man Haandskjoldet eller Buklaren, et mindre Skjold, ikke over 13 Tommer i Gjennemsnit; det var af smeddet Jern, med en opstaaende Knap paa Midten og belagt med Jernringe paa den udvendige Side. Rundtomkring hang Ketilhatte, Stormhatte og Hjelme. Men Mester Ander's prægtigste Arbeider vare dog de rige Harnisker, hvoraf to lueforgyldte især tiltrak sig Opmærksomheden. Ingen Ridder, som traadte ind i Værkstedet, undlod at spørge om Prisen paa disse Mesterstykker, og naar han hørte den, vendte han sig bort med et Suk.

Den skikkelige Mester Anders var Ægtemand; men vi

kunne dog ikke sige, at han var lykkelig gift; thi hans Hustru var af et meget ufredsommeligt Gemyt, og naar han ikke var paa Værkstedet, havde han sjelden en rolig Time. Nille Vaabensmeds var en høi, lang Skikkelse med et skarpt, spidst Ansigt og Tingre med meget skarpe Regle. Hendes Stemme var meget gjennemtrængende, og det gjøs i Mesteren, naar hun hævede den noget mere end sædvanligt. Hun laa altid i Klammeri med sine Naboer og Naboerker, og flere Gange havde der været indgivet Klager over hendes Opførsel til Byens Raadmænd. Ægteparret havde et Barn, en eneste Datter, der i Almindelighed gik under Navnet den smukke Estrid. Hun var virkelig ogsaa af stor Skjønhed, og havde Faderens godmodige Ansigtstræk. Det mørke Haar og de brune Øine havde hun arvet efter Moderen. Jomfru Estrid havde een Feil, hun brugte sine smukke Øine lidt vel meget, og var ikke andægtig nok ved Ottesangen. Mangen ung Mester sukkede for Vaabensmedens Datter; men hun havde nu engang sat sig i Hovedet, at hun vilde høiere tilveirs og have en ædelbaaren Herre. Den smukke Pige var den Eneste, som havde nogen Magt over Moderen, og Faderen maatte ofte først henvende sig til hiin, hvis han vilde have Noget udrettet hos denne.

Kullene glødede, Svendene hamrede, og Harnisterne glimrede paa Væggen. Bag Døren, der førte til Beboelsesleiligheden, hørtes Nilles skrigende Stemme, der selv overdøvede Metallets Klang. Mesteren var heller ikke i godt Lune idag, han arbeidede paa at sætte nogle skjældannede Jern-

plader sammen til en Bryniehose. Nogle af Svendene sang imidlertid:

„Solen er oprunden,
Hanens Vinger ryste;
Tid er for Konger
Til Strid at gaae.
Vaagner og vaager,
Tappre Mænd!
Alle I Fornemste
Kongens Hofsinder!"

„Men Mester, I synger ikke med idag," sagde den fornemste Svend; „har hun derinde igjen været ond?"

„Hor, Claus," svarede Mesteren og bankede paa en Nagle; „jeg er bange for snart at blive til Latter for den hele By. I veed, at forleden tirrede hun derinde Mads Skinder saa længe, at han gav hende et Par paa Øret."

Svenden nikkede med en Mine, som om han vilde sige: „Det havde hun inderlig godt af."

„Det var maaskee ikke rigtigt gjort af Mads, og Nille kom da ganske rasende til mig og forlangte, at jeg skulde indanke Sagen for Oldermanden ved St. Knudsgildet; thi Du veed, at baade Mads og jeg ere Gildesbrødre. Jeg vilde nødigt, grumme nødigt dertil; thi Mads og jeg have altid været Venner, og han havde vistnok Retten paa sin Side. Men Kjællingen derinde plagede mig saalænge, til jeg maatte op til Oldermanden. Nu, igaaraftes vare Brødrene samlede hos den rige Hrr Boie, og jeg forlangte

Mads Skinder dømt efter Skraaens ottende Artikel: at den Gildesbroder, som slaaer den Andens Hustru eller Barn, eller nogen af hans Tyende, skal bøde sex Mark Sølv til den Forurettede, een Mark Sølv til Gildesbrødrene og en halv Mark til Oldermanden. Men Mads Skinder førte to Gildesbrødre som Vidner paa, at hvad han havde gjort, var blot Nødværge, og saa blev det Hele fremstillet saaledes, at Alle brast i Latter, og jeg lod da slukøret Klagen falde. Men det Værste var, at Hertugen, som ogsaa var tilstede, lo med. Hvorledes kan jeg nu vise mig for ham, naar han kalder mig op til Slottet, eller selv gjæster mit ringe Huus for at kjøbslaae? Men alt dette kan jeg takke Nille for. Gud hjælpe os."

„Hm," mumlede Svenden og filede ivrigt paa en Hjelmmaske, „Sligt behøver Mester ikke at tage sig saa nær; de store Herrer have Andet at tænke paa, end Smaafolks Kjævlerier. Forresten er Hertug Knud en venneſæl Herre, som ikke lægger Eder til Last, hvad Eders Kone gjør. Nu, Madmoder blev ikke glad, da I kom hjem og fortalte hende Sagen?"

„Du maa ikke troe, Claus, at jeg gik ligestrax hjem; nei, jeg blev i Gildet. Der var en Gildesbroder ovre fra Sjælland, en Herr Ivar, som var kommen hertil med Harald Kesia. Han lod til at have Medlidenhed med mig, og saa sad vi To og drak og talte Gammelt. Herr Ivar kunde drikke som en Svamp, og jeg maatte gjøre ham Beſked. Da de Andre gik, bleve vi siddende; thi Du veed jo, at der staaer i Skraaens 24de Artikel: om Nogen lyster at

sidde efter de Andre, da skal der sættes foran ham en Spandfuld Øl og et lidet Lys."

„Hrr Ivar maa have været en lystig Broder."

„Ak! kun altfor lystig; jeg er bange for at have overtraadt Skraaens 23de Artikkel, hvori der staaer: hvo, som opkaster eller noget andet ureent gjør, bøder 3 Mark. Den ædelmodige Hrr Ivar fulgte mig hjem, og saa . . ."

„Ja, jeg kan tænke mig, hvad der skete."

„Hun derinde," sagde den bredskuldrede Smed med en Mine, der klædte den haandfaste Karl yderst komisk, „hun derinde vilde ikke lade mig komme iseng; jeg maatte sove her i Værkstedet inat, og saa imorges —"

„Imorges?"

„Ja, da hun fik Sagens Udfald at vide, blev hun som hun var besat, og viste mig sine Negle; men det er ikke det Galeste."

„Ikke det?"

„Jeg erindrer tydelig, at Hrr Ivar inat kaldte hende for en fordømt Pulverher."

„En fordømt Pulverher?"

„Ja, og for et Skabilkenhoved."

„Et Skabilkenhoved?"

„En Vipstjert."

„En Vipstjert?"

„Og at hun tog en af vore Hamre og vilde slaae ham for Panden som en gal Tyr, men Hrr Ivar reddede sig ved Flugten."

„Det gjorde han klogt i."

„Ja, men jeg havde i Forveien indbudet ham til at

besøge mig idag, og han lovede det bestemt; naar han nu kommer, hvad troer Du saa min Kvinde gjør?"

„Ih, hun tør vel ikke understaae sig til at fornærme en ædelbaaren Herre i ædru Tilstand?"

„Ak, Christ give, at Hrr Ivar vilde glemme sit Løfte og ikke besøge mig. Men jeg er bange for, at han gjør det; jeg fortalte ham, at jeg havde det Anker tydske Øl liggende, som jeg fik ifjor af Mester Ludvig fra Aachen for den anløbne Rustning."

Denne Samtale afbrødes ved, at Hertug Knud, ledsaget af to Hirdmænd, traadte ind i Værkstedet. Alle holdt op med at arbeide, og hilste ærbødigt. Hertugen gav dem et Vink og bad dem blive ved med Arbeidet; „thi," sagde han, „det er jo Eders Levebrød, og det vilde jo være at tage Brødet af Munden paa Eder, hvis min Nærværelse hindrede Eder i at arbeide." Hamrene sattes derfor atter igang, Ilden glødede paa Essen og speilede sig i de blanke Plader, og Pusterne udsendte deres Luftstrømme. Mester Anders indbød sin fornemme Gjæst til at træde ind i Beboelsesleiligheden. Hertugen og hans Følge fulgte Indbydelsen. Stuen var noget mørk, Væggene vare betrukne med brunt Læder, de høiryggede Stole prydede med store Messingsøm, og under Loftet hang en forgyldt Træfugl, der altid dreiede rundt, omsværmet af en stor Mængde Fluer. Op mod den ene Væg stod et stort, udskaaret Skab af Egetræ. Hertugen tog Plads, medens hans Følge blev staaende, og sagde venligt:

„Mester Anders, jeg er kommen her idag, for at kjøb-

slaae med Eder. I kjender vel nok min Ven, Asker Skjalmsøn? Han har samme Forelse som jeg. Jeg vil skjænke ham et Harnisk. Lad mig see det smukkeste, I har."

Mester Anders ilte ud og kom kort efter tilbage med et af de lueforgyldte Harnisker. Hertugen betragtede det med en Kjendermine, og spurgte, om Smeden havde en Bryniekrave, der passede til Harnisket. Mesteren nikkede bejaende.

„Og hvad skal nu dette Harnisk koste?" spurgte Hertugen.

„Ti Mark Sølv, naadige Herre."

„Det er dyrt," sagde Hertugen; „men da jeg ikke selv skal bære dette Harnisk, men en god Ven, betaler jeg, hvad I forlanger. Send Bud imorgen efter Eders Penge."

Mesteren bukkede ærbødigt, glad ved den fordeelagtige Handel. Men denne Glæde forvandledes til Skræk, da han hørte sin Hustrues skingrende Stemme i Kjøkkenet. Hirdmændene smilte, og Hertugen selv kunde ikke holde sig alvorlig. Mesteren pillede paa sin Vams og sagde alvorlig:

„Undskyld, strenge Herre, det er min Kone; jeg skal strax gaae ud til hende og bede hende om at forholde sig rolig."

„Mester Anders," sagde Hertugen, „I er bekjendt for at være en dygtig og streng redelig Mand, men det gjør mig ondt at maatte sige, at Eders Hustru er berygtet i den ganske By for hendes Munds og stridige Sinds Skyld."

„Strenge Herre, ak ja."

„I er hendes Husbond, og Eder tilkommer det at

afvænne hende med saadanne Vaner; men I er for god, Mester, og taaler formeget af Eders Kvinde, saa at I tilsidst selv bliver til Spot og Skam som i Gildehuset igaaraftes. Det gjorde mig ondt for Eder, og hvis jeg kan hjælpe Eder, skal det være mig kjært."

Mutter Nille, som sandsynligviis ikke anede, at Hertugen kjøbslog indenfor med hendes Mand, skreg værre op end nogensinde før.

„Hun lader ikke engang Os Ro, naar Vi komme her," sagde Hertugen. „Har Du Intet derimod, Mester Anders, kunde jeg dog for een Gangs Skyld have Lyst til at tale med hende."

Derimod havde Mester Anders ikke det Ringeste at indvende. Han ilede ud for at hente sin anden Halvdeel, der modstræbende blev skuppet ind i Stuen. Der stod hun nu og lignede en af de smaae Kjøterhunde, der halvt dirre af Arrigskab, halvt af Skræk. Hertugen betragtede hende strengt og sagde:

„Det er altsaa min Vaabensmeds Kone, det er den berygtede Nille, som er bleven til en Spot og Skam for Vor gode Stad Hedeby. Ikke engang naar Vi, hendes Herre, gjæster hendes Huus, forskaaner hun Vort Øre for sine hæslige og ildelydende Skrig. Det gjør mig ondt, at saa brav Mand som Mester Anders skal have en saa slet Kone, og hvis I Kvinde ikke øieblikkeligt forbedrer Eder, lader jeg Eder levende indmure."

„Strenge Herre!" raabte Nille fuld af Skræk.

„Jeg lader Eder levende indmure," gjentog Hertugen;

„thi I er jo fast som et vildt Dyr, der maa sættes i Buur. Og nu Farvel, Mester Anders; I er en brav Mand og fortjente en bedre Kone."

Hertugen slog op med Haanden og gik bort, ledsaget til Døren af Mester Anders. Vaabensmedens Kone var imidlertid sunken ned paa en Stol. Hendes Øine gnistrede, og hun skjar Tænder af Raseri. Men ikke en Lyd kom over hendes Læber; thi hun skjælvede af Frygt for, at den mægtige Hertug skulde holde sit Ord. Men hvor hadede hun ham ikke i dette Øieblik, og hvor havde hun ikke Lyst til at sønderslide ham med sine Negle. Hendes Mand viste sig et Øieblik i Stuen, men flygtede snart bort; thi hans Kone gav ham et vældigt Slag paa den ene Side af Hovedet. Da aabnedes Kjøkkendøren, og en lang, tør Skikkelse, klædt i graat Vadmel, traadte ind. Nille sprang op, greb den gamle Mand i Armen og raabte:

„O, sig det endnu engang, Eilef, sig det endnu engang, Eilef, skjøndt I har sagt det saa ofte; I hader ham, ikke sandt? I hader denne Knud Eriksøn?"

„Jeg hader ham," svarede den Tiltalte med hul Røst; „jeg hader ham og hele Svend Estridsøns Æt; Vee over den."

„Rigtigt, rigtigt, Vee over den!" Nille opslog en uhyggelig Latter og fægtede med Hænderne i Luften.

„Den Tid kan maaskee komme, da den bliver givet i min Magt; da det gamle, rustne Slagsværd atter blinker i Straalerne fra Lykkens Sol. Ha, jeg har ventet saa længe

paa Hevnen, jeg kan vel vente en Stund endnu. Men hvorfor raaber I Vee over den skjændige Kongeslægt?"

Nille fortalte ham nu, hvad der var foregaaet. Den Gamle loe underligt og sagde:

„Nu, nu, Hevnen skal vel komme, Hevnen er sød som Biens første Honning, som det første Kys paa en ung Piges Mund. Men Bundsforvandte maae hjælpe hinanden i Nøden, og jeg er kommen hertil, for at bede Eder om at gjøre mig en Tjeneste."

„Vil I have Penge? I skal faae dem, om det saa var min Husbonds hele Formue; o, den nedrige Bagvadsker!"

„Nei, nei, det er en anden Slags Tjeneste," sagde Eilef. „I veed, at al min Slægt er død paa min Sønnedatter nær. Hun har fra sin Barndom været i Hrr Bugislaus' Huus. Men jeg har hørt, at Hrr Bugislaus vil opføre sig som en Skurk, og derfor er jeg betænkt paa, at opsøge hende et nyt Hjem. Vil I huse min Inge for kort Tid? Hun kunde være til Selskab for Eders Estrid."

„Ja, jeg vil," sagde Nille bestemt. „Bring mig hende, naar I vil; hun skal være velkommen."

„Og Mester Anders ...?"

„Tael ikke om ham; er jeg ikke Herre i mit Huus? Lad ham vove at see surt til Pigen, saa skal jeg ..."

„Tys," sagde Eilef, „jeg hører Asker Rygs Stemme derude, det er en af hans ... Knud Eriksøns Venner; han maa ikke see mig her. Farvel, Moder Nille, Tak for Eders Hjælp; den skal engang hundredfold blive belønnet."

Medens Nille ledsagede den gamle Mand ud af en Bagdør, traadte Estrid ind i Stuen. Hun tændte Lysene og satte sig ned med en Hose i Haanden, hvorpaa hun begyndte meget ivrigt at binde. Hendes Tanker fløi saa vide omkring og drømte om Strengeleg i Ridderhal og Falkejagt i den muntre og grønne Skov, og hun nynnede en gammel lystig Kæmpevise, idet hun rokkede med Hovedet. Da traadte Asker Ryg, fulgt af sin Væbner og Mester Anders, ind ad Døren. Pigen hilste undseeligt og vilde gaae, men Herremanden bad hende blive.

„Ja," sagde Hrr Asker muntert til Smeden, „det er som jeg siger; jeg mødte Hertugen et Par Skridt herfra, og han bad mig gaae ind til Eder, hvilket forresten iforveien var min Hensigt. Han smilte saa skalkagtigt, saa jeg tænkte, at der maatte stikke Noget derunder."

„Og det gjorde der da ogsaa, strenge Herre."

„Det var en prægtig og kjærkommende Gave. I Sandhed, jeg har aldrig seet et saa herligt Harnisk, og det passer mig som jeg var bleven taget Maal af. Men nu, Mester, maa jeg have en Hjelm og Bryniehoser, som passe dertil."

„De kunne nok findes," svarede Mesteren og ilede ud i Værkstedet.

„Hvad, kjender Du den unge Pige, Asbjørn?" spurgte Hrr Asker.

„Ja, strenge Herre, vi gjorde Bekjendtskab med Mester Anders, dengang vi kom til Hedeby; og jeg har besøgt ham, hvergang jeg har været et Ærinde herinde for mine Forældre."

„Vedbliv kun at besøge ham," svarede Herremanden, „det er en Mand, som er sin Hertug troe, og det samme er vel ogsaa hans smukke Datter."

Mester Anders traadte ind med de manglende Stykker til Rustningen. Medens han og Asker Ryg beskjæftigede sig med dem, hvidskede Estrid til Asbjørn:

„Det klæder Dig godt at være Væbner hos en saa fornem Herre. Nu kan Du jo med Tiden haabe, at blive Kongens Hirdmand og faae Borg og Land i Fæste."

„Det kommer an paa Lykken. Mange Farer maa overstaaes, før det kan skee."

„Asker Ryg vil hjælpe Dig; han er jo en af Hertugens Venner. — Men naar Du saa er kommen saa høit paa Straa, seer Du vel neppe til en saa ringe Pige, som en Vaabensmeds Datter; nei, Du fører maaskee en Kongedatter til Din Borg, ligesom Hrr Ubbe har gjort, der er gift med Dankongens Datter."

„Kjære Estrid," sagde Asbjørn og saae Pigen ind i de livlige Øine, „skulde jeg glemme Dig! nei aldrig. — Men Du vil maaskee glemme mig?"

„Det kan gjerne være," svarede Estrid skalkagtigt.

Før Asbjørn fik Tid til at svare, sagde Asker Ryg:

„Hvis Du har Lyst, Asbjørn, maa Du gjerne blive her en Stund endnu."

Dette havde Asbjørn stor Lyst til, og Ridderen gik da bort med Vaabensmeden. Ynglingen og Pigen sad en Stund tause. Et listigt Smiil spillede om hendes Mund, han var bleven forlegen for Ord. Udenfor sang Svendene lystigt:

„Det var Siver Snarensvend,
Han ledte ud Gangeren spag:
Han tog stolt Signelille af Glasbjerg ud,
Det skete om lysen Dag.
Hvad heller I vinde mig eller en saa vænen Mø."

„Det er en sørgelig Vise, Svendene synge," sagde Asbjørn.

„Jeg lider den alligevel godt," svarede Estrid, „udret ogsaa Du saadanne Heltegjerninger, at man vil besynge Dig, naar Du er død."

„Hvad bryder jeg mig derom, naar Dit Navn ikke med det samme kan blive indflettet i Visen."

„Mener Du virkelig det?"

„Ja, Estrid; thi jeg har Dig saa kjær."

Estrid lod Bindetøiet falde, saae Asbjørn ind i de blaae, ærlige Øine og sagde:

„Mener Du det virkeligt? o nei, Du vil glemme mig."

„Kjære, vennesæle Estrid, hvortidt har jeg ikke derude i den store Skov tænkt paa Dig? Bøgen og Granen have hørt mine Sukke, og den lille Sangfugl har tilsunget mig Trøst."

„Nuvel Asbjørn, jeg vil vente paa Dig; ak! men maaskee glemmer Du mig. Nei, nei, Du vil ikke glemme mig, dertil er Du for trofast og for ærlig."

Pigen lagde sin Haand i hans, og en Kjærlighedspagt blev sluttet, medens Svendene sang udenfor:

„Der kom flyuendes for norden
Een raffn med vinger bruune.

Hør du raffn, huad ieg siger dig:
Kanst du iche førre runner med dig?"

„Hører Du, Estridlille, nu synge de om Runerne. Iaften har Du indridstet en Kjærlighedsrune i mit Hjerte, en Rune, som ikke forgaaer, før Hjertet bliver til Støv."

Hun sank til hans Bryst, og det første Kys beseglede deres Pagt. Men Sangen om Runerne lød underligt truende udenfor.

Nille kom kort efter ind og sagde til Estrid, at hun skulde hjælpe til med at sætte Nadveren paa Bordet. Til Asbjørn kastede hun ikke videre fornøiede Blikke og mente, at det var bedre at tjene sit Brød som fri Mand i Skoven end at være Manges Træl ved Hove. Asbjørn vilde nødigt staae sig slet med den arrige Kvinde, men det vilde ikke lykkes ham at komme i hendes Gunst. Hun bemærkede de kjælne Diekast, han kastede til Estrid, og sagde reentud til ham, da Pigen var gaaet ud af Stuen, at det ikke kunde nytte ham stort, at han gjorde sig Haab om hendes Datter, han fik hende aldrig, nei, hun skulde have en simpel Borgermand, og hun slog paa, at hun allerede kjendte en saadan Frier. Asbjørn blev slet ikke vel tilmode over denne Tale, men da Pigens Kjærlighed var ham vis, lod han Moderen snakke og tænkte: Kommer Tid kommer Raad. Estrid selv

fik Intet at høre derom; thi naar hun var inde, taug Moderen.

Nille ringede nu med en Klokke. Arbeidet hørte op i Værkstedet, og Alle strømmede ind til det rigt besatte Nadverbord. Mester Anders satte sig for den øverste Bordende og bad Asbjørn tage Plads ved sin Side. Nille satte sig ved den anden Side og ved Siden af hende igjen Estrid. Mesteren holdt en kort Bordbøn, og Alle lod derefter Sulesadet vederfares Retfærdighed. Nille var usædvanlig taus, selv Svendene bemærkede det og saae paa hinanden; hun havde Appetit og spiste som et fuldvorent Mandfolk.

Maaltidet vilde vist have endt til Alles Tilfredshed, men i det Øieblik Husets Tyende reiste sig for at gaae, viste Hrr Ivar sig i Døren. Asbjørn og Estrid hilste ærbødigt paa den fremmede Herre. Mester Anders faldt først forskrækket tilbage paa Stolen, men paatog sig strax et venligt Ansigt, og Nille tilkastede baade sin Mand og Ridderen lynende Blikke. Han lod som han ikke saae dem og rakte Mesteren venskabeligt Haanden.

„Kan I see, Mester Anders," sagde han, „jeg har ikke glemt mit Løfte, skjøndt det blev lovet i en halv Ruus; jeg er kommen for at besøge Eder og smage Eders gode tydske Øl."

„Nu, det skal I have Tak for," sagde Mesteren, „sæt Eder ned. Hør, Estrid, spring ud og hent os tre Kruus af den Øl, jeg fik ifjor af Mester Ludvig."

„Der er ikke mere tilbage," sagde Nille.

„Hvad for Noget? det er umuligt."

„Der er ikke mere tilbage," skreg Nille.

„Nu lyver I Kone," svarede Smeden roligt, „det er nok bedst, at jeg selv gaaer."

Smeden reiste sig og gik ud. Hrr Ivar saae paa Nille og sagde med et særegent Smiil:

„Hør, min gode Moder, det skal ikke være saa rart at blive levende indmuret? Hvad? he!"

„Hvad mener I med det?" spurgte Nille skarpt.

„Jeg skal gjerne fortælle Eder noget derom; jeg kjendte engang ovre i Skaane en gal Kjælling, som vederfores denne Straf."

„Saa skulde man have indmuret Eder med," svarede Nille med et Knir og forsvandt.

Hrr Ivar rynkede sine Bryn, men da Smeden i samme Øieblik viste sig med de tre fyldte Ølkruus og stillede flere i Udsigt, opklaredes hans Ansigt. Smeden bemærkede med stor Tilfredshed, at hans Kone havde forladt Kamret, og saae paa samme Tid, at han havde glemt at tage et Kruus med til sin Datter. Han skyndte sig med at gjøre sin Feil god igjen. Dengang drak Damerne langt mere Øl end nuomstunder, og det hændedes tidt, at en Jomfru drak sine fire Potter Øl om Dagen.

Mens man nu begyndte at drikke den tydske Øl, som Hrr Ivar fandt over al Maade fortræffelig, havde vore Kjærestefolk Tid til at tale sammen uden Afbrydelse; thi Hrr Ivar hørte gjerne sig selv tale og fortalte Smeden om mange overstandne Farer og nedlagte Mennesker. Jomfru Estrid brød sig ikke stort om, at Moderen ikke syntes om Asbjørn; thi hun troede dog nok, naar det kom til Stykket,

at faae hendes Samtykke. Asbjørn kysſede ſin Fæſtemøes Haand, og fortalte hende om ſine Fremtidsdrømme. Hrr Ivar blev lyſtigere og lyſtigere; thi Smeden fyldte Kruſet paany, naar det var tømt. Da faldt han paa at tale til Asbjørn og ſagde:

„Hør Ungerſvend, hvor Du ligner en Pige, ſom jeg har kjendt."

„Ja ſaa, ſtrenge Herre; det ſkulde vel aldrig have været min Søſter?"

„Din Søſter? hvor boer hun?

„Hun har boet i Leire, men blev bortført af nogle Skurke og Mordere."

„Ja ſaa; didel, didel, dideldum," ſagde Hrr Ivar, og ſatte Kruſet til Munden.

„Veed I maaſkee Noget om den Hiſtorie?"

„Jeg? ikke det Mindſte."

Der var Noget i Ridderens Opførſel, ſom var Svenden mistænkeligt. Han vidſte, at han om Sommeren havde været hos Harald Keſia; og kunde det ikke tænkes, at han havde faaet Eet eller Andet at vide, der havde Henſyn til den forſvundne Piges Skjæbne? Hrr Ivar var i dette Øieblik paa ſin Poſt; det kunde derfor ikke nytte Noget at ſpørge videre; han vilde da for Fremtiden blive dobbelt agtpaagivende ligeoverfor Ynglingen.

„Ved Leilighed," mumlede Asbjørn, og ſlyngede dernæſt ubemærket Armene om Eſtrids Liv.

Hrr Ivars Lyſtighed vedblev at ſtige. Smeden ſkottede hen til Døren, men hans Kone viſte ſig ikke. Han tænkte

ved sig selv, at Hertugens Ord havde hjulpet, men var dog bange for, at det alligevel vilde gaae galt, hvis han ikke fik Hrr Ivar bort i rette Tid. Til hans Skræk begyndte Ridderen at synge saa høit, det vel var ham muligt; og Sangen truede med ingen Ende at ville faae.

„Haffuer Du faaet baade hug og slag
Aff Riser, da er det ilde;
Wi ville ride til Bern igjen,
Oc ingen mand her mere spilde."

Neppe havde Hrr Ivar sunget disse Ord, før Nille med en stor Kost i Haanden styrtede ind i Stuen, og lige mod den oprømte Herre.

„Saa, I vil ikke engang unde stikkelige og ærlige Folk Nattero," raabte hun, „herud af Stuen I ubudne Gjæst."

Hrr Ivar blev noget forbauset og sagde til Smeden: „Er Eders Kvinde gal?"

Dette Spørgsmaal var nær kommet ham dyrt til at staae, og havde Smeden ikke afbødet Slaget med sin Arm, vilde Hrr Ivar sandsynligviis have faaet et Slag i Hovedet. Han flygtede om Bordet og ilte ud i Værkstedet, forfulgt af Nille, der ikke gjorde Holdt, før hun havde faaet den lystige Herre jaget paa Døren. Den Støi benyttede Asbjørn til at trykke et Kys paa sin Fæstemøes Læber og forsvinde.

Femte Capitel.

Toget til Waabs.

Midt i Hallen sad Ribolt Sanger og slog sin Harpe. Rundt omkring ham sad Hertug Knud, Harald Kesia og mange Hirdmænd. Asfer Rog var i de Sidstes Tal. Han hørte ikke meget efter Sangen, hans Tanker fore saa vide og dvælede tilsidst ved Hrr Bugislaus' Gaard, hvor skjøn Inge byggede og boede. Næste Dag vilde han med fem og tyve udvalgte Mænd gjæste den forræderske Styresmand. Han tænkte dog ikke saa meget paa sin Hevn, som paa Gjensynet af den Kvinde, som stadigt beskjæftigede hans Tanker. Vilde hun blive glad ved at see ham? eller vilde hun fortørnes, fordi han vovede at tage Hevn? Asfer vidste det ikke, men han vidste, at naar han havde brændt Gaarden af over Forræderens Hoved, vilde han sende Jomfruen til sin Moder paa Fjennesløvlille, og saa til næste Vaar holde Bryllup. Ak! sad blot Jomfru Inge paa hans sikkre Gaard! Hvo vidste, om Bugislaus ikke havde fattet Mistanke til hende, om hun ikke havde ligget under for hans Hevn eller Ukydskhed? Det gjøs i Asfer, og han satte alt sit Haab til den lille, mørkøiede Gertrude. Da vækkede Strengenes Leg ham af hans Tanker. Hrr Ribolt sang en temmelig ny Vise om Fru Grimild. Asfer saae, at Alle taug og lyttede opmærksomt til Sangen.

„Det var Hellede Hogen,
Vanker vi met den Strand:
Fant hand paa den Haffrue,
Som huiltis paa huiden Sand.

Hæl Dig, hel Dig, kjære Haffrue,
Du est en kaanstig Viff:
Kommer jeg til Huenilds Land,
Kan jeg beholde mit Liff? —

Borge haffuer Du bolde
Oc meget Guld saa rød:
Kommer Du til Huenø Land,
Der bliffuer Du slagen død."

Da Ribolt sang de sidste Strofer, gjøs det i Hertugen, og han blev bleg.

„Befinder I Eder ikke vel, Herre?" spurgte Sune Skjalmson.

„Jo, min kjære Sune; der foer blot en let Gysen gjennem mig. Det var mig en kort Stund som var jeg selv Helled Hogen, der drog for at besøge Fru Grimild, og senere blev slagen tildøde af Folquard Gyllemand."

„Det var onde Tanker."

„Tanker komme og gaae," sagde Hertugen med et svagt Smiil, „man kan ikke jage dem bort. Den, som ei er bange for Døden, frygter ikke for at tænke derpaa; nei, han længes efter at samles med vor Frelser i Himmerige. Det bæres

mig for, at jeg ikke har lang Tid tilbage at leve i, men det skal ikke nedbøie mit glade Sind. Nødigt vil jeg dog døe ved Forræderi, som hiin tappre Helled Hogen; det skulde jo ogsaa gaae underligt til; mine troe Hirdmænd ville vogte paa mig. Men lader os høre Visens Slutning:

„Det var stolten Huenild,
Hand afflet met hende en Søn.

Rancke hede den Kempe,
Hand heffnde sin Faders Død:
Grimild qualdis aff Hungers quide
Hoss Niding Skat uden Brød."

„O, havde jeg blot en Søn som Helled Hogen," sagde Knud, „en Søn, der ikke skulde hevne mig, men fuldføre sin Faders Gjerning."

„Herre! min Broder, Asker, bragte Eder jo et glædeligt Budskab fra Fru Ingeborg."

„Ja, min Sune, og Christ lader ikke dennegang mit Haab briste. — Men der sidder jo din Broder histhenne, og seer tankefuld hen for sig. Nu, vi ville lade ham sidde; han tænker vel paa sit Tog til Waabs. Imorgen ved Daggry vil han alt drage bort."

„Ja, og han vil hverken tillade Ebbe eller mig at ledsage sig."

„Men hvorfor ikke? din Broder vil vel aldrig fuld-

bringe en Gjerning, som han skammer sig ved at vise sine Brødre? nei, Gud forbyde det."

„Ja, Gud forbyde det," gjentog Sune.

„Nu, bort med saadanne Tanker," sagde Hertugen, „vel er vor gode Asker Ryg hidsig, men han er ædelmodig og let at forsone. — Ædle Ribolt, syng os endnu en Vise, men en lystig, om Bægerklang og høviske Møer."

„Hm," tænkte Asker Ryg, „jeg vilde ikke have mine Brødre med; hvem veed, hvad der kan skee? de vilde lee mig ud, naar de saae mig sammen med Inge, og mene, at jeg blot havde gjort Toget for Jomfruens Skyld." — —

Asker Ryg var den næste Morgen oppe før Hanegal. Han havde en lang Vei at ride, og kunde paa den Tids slette Veie først haabe at naae Waabs henimod Aften. Et Tog mod en ildesindet Lehnsmand var paa den Tid heller ingen let Sag. Fordetmeste vankede der blodige Pander, og selv Fyrsterne maatte tidt drage bort med uforrettet Sag. Der var ingen Tvivl om, at Hrr Bugislaus havde faaet Underretning om det paatænkte Tog, og at han var beredt til at sætte Haardt mod Haardt. — Ved Kjerternes Skin iførte Asbjørn sin Herre hans nye Rustning. Dette Arbeide tog temmelig lang Tid op, og for at give Læseren et Begreb om, hvorledes hiin Tids Riddere vare klædte, naar de droge til Strid, ville vi berette, hvad Asbjørn hiin tidlige Morgenstund iførte sin Herre.

Først trak Hrr Asker et Par Lærreds Underburer paa, der rakte til Hofterne, over disse trak han et Par almindelige Klædesbeenklæder, der bleve fastholdte ovenover Hofterne

ved en Rem. Dernæst iførte han sig sine Stridsburer, der vare forfærdigede af Lærred og udstoppede som et Pandser, og over disse spændtes igjen Jernbryniehoserne og Knæstykkerne. Paa Overkroppen havde Hrr Asker først sin almindelige Kjortel, der rakte til midt paa Laaret, over den spændtes et Brystskjærm af Jern, der gik fra Brystvorterne ned til Linningen, og over den igjen et Pandser af Lærred uden Ærmer. Hele Overkroppen indhylledes tilsidst i det luesorgyldte Harnisk. Til Smykke drog Ridderen over sit Harnisk en kostbar Vaabenkjortel af Silke, der var trukket over smalle Jernskinner, og vandt dernæst sit Skjærf om Livet. Armene dækkedes af Armskinnerne med tilhørende Arelstykker og Ledkraver, Halsen beskyttedes af Bryniekraven og Hænderne af Stridshandskerne. Paa Hovedet bar Asker Ryg en af grønt Fløil forfærdiget Hjelmhue, og paa denne satte han en Staalhjelm med fuldt Viseer, og prydet med en Heirefjeder.

Da Asker Ryg var færdig med sin Paaklædning, ilte han ned i Borggaarden, hvor hans Følge var samlet. Det bestod af nogle af Hertugens Huuskarle og saakaldte Gjæster, og et Par Skutilsvende meldte sig som Underbefalingsmænd. Asker havde frabedt sig Følgeskab af Hertugens Hirdmænd, og først efter Hrr Mogens Ebbesøns gjentagne Bønner tilladt ham at følge med, for at han kunde vise sin Iver i sin nye Herres Tjeneste. Hrr Asker besteg sin Marchehest, palefridus, som den kaldtes, og lod den i Jern tilhyllede Stridshest, dextrarius, føre efter sig. Asbjørn rakte ham Skjoldet, som han kastede over venstre Skulder,

og den lille Skare satte sig muntert og glad i Bevægelse. Paa Hvienloftsvalen stod Sune og Ebbe, som ønskede deres Broder et heldigt Udfald af hans Tog. Solen stod just op, og kastede sine Straaler paa Slien og det veilige Landskab ved dens Bredder. Krigsfolkene sang, og Hrr Asker følte sig saa vel tilmode. Han sagde netop et Par Ord til sin Væbner, da en Bondemand foer forbi i susende Gallop.

„Kjendte I ham, strenge Herre?" spurgte Asbjørn.

„Hvem? Bonden?"

„Ja. Det var ham, som reiste sig op fra Busken, og talte saa forblommet om Jomfru Inge."

„Er Du vis derpaa?"

„Ja, ganske vis."

Herremanden henfaldt i Tanker, hvoraf han først efter længere Tids Forløb vaktes af Hrr Mogens. — — —

Medens Asker Ryg og hans Svende ride til Waabs, ville vi ile i Forveien til Hrr Bugislaus. Venderen havde i Begyndelsen tænkt paa at sætte sig til aabenbar Modværge og lade det komme an paa Vaabenlykken; han var ikke uden Haab om at flere misfornøiede Naboer vilde slutte sig til ham. Efterhvert som han blev roligere, tog han andre Beslutninger. Det er aldrig behagelig at blive bestyldt for at have villet snigmyrde sin Gjæst, og Hrr Bugislaus vilde forsøge paa at vaske sig reen og opgive al Modstand. Hvem der havde hjulpet Asker Ryg paa Flugt, det vidste han ikke, men mere end eet Vidne vilde der neppe være; kunde Flugten desuden ikke hidrøre fra en af disse pludselige Indskydelser,

hvoraf der gives saa mange? Denne Morgen stod han netop og overveiede Sagen endnu engang i sit Lønkammer; da traadte Gertrude ind og afleverede et Brev, som man havde fundet naglet til Porten. Bugislaus aabnede det og studsede. Brevet indeholdt de faa Ord:

„Asker Ryg vil gjæste Eder idag med fem og tyve Mand i Staal og Plade".

Den vendiske Lehnsmand blev bleg, men fattede sig snart. Han bad Datteren kalde paa en af Huuskarlene. „Hør Kunz," sagde han til denne, „Du er paalidelig. Tag en Saug, og gaae ned til Bukkeaaen. Du veed, der fører over den en Bro, som Enhver, der kommer fra Hedeby maa passere. Du sauger Broens Bjælker istykker, dog ikke mere end at de kunne bære en Fodgjænger, en Rytter maa derimod strax styrte igjennem." Kunz nikkede og vilde gaae, men Bugislaus holdt ham tilbage og sagde:

„Hvis Du røber det til Nogen, koster det Dig dit Liv. Du veed, jeg holder altid Ord. Da Karlen var borte, gik Bugislaus frem og tilbage i Lønkamret. „Hm," tænkte han, „det er dog altid et Forsøg værd. Maaskee brækker han sin Hals. Men det er ikke min Skyld. Han kunde jo see sig for, Broen er gammel. Hvis han kommer levende derfra — ja saa .... vidste jeg dog blot, hvorledes han har iværksat sin Flugt. Og hvis han nu spørger mig om Prinds Hogen? — Hm, har Enhver, der har Lyst, ikke Lov til at besøge mig. Men det er dog mistænkeligt, at en Kongesøn i Smug gjæster en simpel Herremand. Bah! det skal vi nok komme ud af."

Solen steg høiere paa Himlen, og Bugislaus gik ud for at see til sin Mark og sin Skov. Han opholdt sig ikke længe paa eet Sted, der var en stor Uro over ham. Henad Aften stod han paa sin Vold og tilskjar en Piil. Skjøndt Kunz havde meldt ham, at Broens Brædder vare gjennemsaugede, kastede han dog tidt et Blik henad Veien til Hedeby. Han studsede ved at see en eenlig Rytter nærme sig ad denne Vei. Han var altsaa kommen over Broen. Bugislaus syntes at gjenkjende Rytteren og mumlede:

„Hvad vil han her idag?"

Rytteren kom nærmere. Det var en høi Mand, klædt i graat Vadmel. Han lod en Hunsknegt tage mod Hesten og ilte strax op til Hrr Bugislaus, der roligt vedblev at skrabe paa sin Piil.

„Velkommen Hrr Eilef," sagde Bugislaus og saae op.

„Det er egen Maade, I har budt mig velkommen paa idag," sagde Eilef.

„Hvad mener I med det?"

„Nær havde jeg tilsat Livet. Bedst som jeg rider over Broen dernede, styrter jeg igjennem med Hesten. Heldigviis faaer jeg fat i Rækværket og svinger mig i Land, Hesten svømmede ud fra Broen og ind til Bredden."

„Jeg beklager Eders Uheld, og glæder mig over at I kom saa godt derfra. Ja, Broen er gammel, og jeg burde have lagt en ny for længe siden."

„Broen havde nok holdt, hvis Brædderne ikke havde været oversaugede."

„Overſaugede, ſiger J, det er umuligt, hvorledes ſkulde det være gaaet til?"

„Hm, jeg tænkte, at J havde faaet Underretning om de ubudne Fremmede, J kunde vente idag."

„Hvad mener J?"

„Jeg er redet hertil saa stærkt, jeg formaaede, for at underrette Eder om, at Asker Ryg vil gjæste Eder med fem og tyve harniſklædte Ryttere. Man fortæller i Hedeby, at J har villet smigmyrde ham."

Hrr Bugislaus gav den dybt krænkede Mand. Han lod overordentlig forundret, ved hvad han havde hørt. Man kunde see paa Eilef, at han troede ham ikke alligevel. Bugislaus spurgte Eilef, om hvad man ellers sagde i Hedeby; men Eilef vidste kun løse Rygter.

„Nu, J skal have Tak, fordi J har meldt mig disse Gjæster, som jeg vil modtage paa en Maade, der svarer til deres Rang," sagde Bugislaus, og gik ind i Huset; hvor man snart fik meget travlt i Fadebuur og Stegers. Eilef fulgte Lehnsmanden og sagde:

„Jeg har ellers et andet Ærinde til Eder."

„Nu?" sagde Hrr Bugislaus, „J maa skynde Eder; thi Hrr Asker maa snart være her."

„Jeg vil tale med Eder om min Sønnedatter. Ved at høre, at J ligger i Strid med Hertugen, er jeg bleven bange for, at dette Huus ikke skjænker min Datter den nødvendige Sikkerhed."

„Det er taabeligt at frygte Sligt."

„Anfee det, for hvad I vil; men nu har jeg fundet et nyt Opholdsfted til Inge."

„I vil tage hende fra mig?" fpurgte Venderen mørkt.

„Ja, jeg vil," fvarede Eilef med Fafthed og faae den Anden ind i Dinene.

„Men naar jeg nu ikke vil eller, rettere fagt, naar Inge ikke vil?"

„Jeg er hendes eneſte Frænde og Værge; hun fkal adlyde mig."

„Hoho, taler I udi den Tone. Hm, I glemmer nok, at I ikke mere er ...."

„Jeg glemmer aldrig Noget," fvarede Eilef roligt, „og en Pige, fom Konger maafkee ville beile til, er for god til at blive ...."

„Hvad?" fpurgte Hrr Bugislaus og bed fig i Læben.

Idetfamme meldte et Tyende, at en ftor Skare Ryttere kunde fees paa Veien fra Hedeby. Hrr Bugislaus fik pludfelig andet at tænke paa, vendte fig fra Eilef og raabte:

„Trækker Graamand frem; jeg vil ride Hrr Aſker Ryg imøde!"

Hrr Aſker Ryg havde redet hele Dagen. Folk havde venligt hilft paa den høie, fmukke Herre, Hertugens Ven, hvis gyldne Harniſk langt borte kunde fees at glimre i Solens Straaler. Intet Fjendtligt havde viift fig. Den nedſtyrtede Bro havde Hrr Aſker fundet noget mistænkelig, han var redet over et Vadeſted og havde bedet fine Folk om at have deres Vaaben paa rede Haand. Da han fik

Die paa Lehnsmandens Bolig, gjorde han Holdt og sendte Asbjørn i Forveien for at speide. Væbneren kom tilbage med den Besked, at Portene vare aabne, og at Alt tydede paa den dybeste Fred.

„Mærkværdigt," sagde Asker Ryg, „hvad mener I, Hrr Mogens?"

„Maaskee er det en List," gjensvarede Ridderen; „men hist seer jeg en Rytter komme imod os."

„Det er Hrr Bugislaus selv," sagde Asker, „hvilken Dristighed!"

Hrr Bugislaus nærmede sig Skaren og holdt sin Hest an, da han kom til Asker Ryg.

„Ædle Herre," sagde han, „vær mig velkommen. En veifarende Mand fortalte mig for lidt siden, at I og andre gode danske Mænd vilde gjæste mit ringe Huus. Saameget denne Ære glædede mig, saameget bedrøvede det mig at høre, at alskens slette Rygter er i Omløb om mig."

„Guds Død!" raabte Asker Ryg, „kalder I det kun Rygter? Ved Sanct Knud, jeg kunde have Lyst til at kløve Eders forræderske Hoved."

„Strenge Herre, hvormed har jeg forsyndet mig?"

„Lader os forhøre Manden," sagde Hrr Mogens.

„Ja, hør mig," gjentog Bugislaus med Selvtillid.

„Nuvel, jeg dømmer Ingen uhørt," svarede Hrr Asker efter kort Betænkning, „vi ville forunde vore Heste en kort Hvile og stige af hos Eder."

Da Rytterskaren igjen satte sig i Marche, nærmede Asbjørn sig sin Herre og hvidskede:

„Herre, saae I det?"

„Hvilket?"

„Over Gangstien histhenne gik Jomfru Inge og Bonden fra imorges, der førte en Hest efter sig. Nu ere de forsvundne i Skoven."

„Umuligt"

„Jeg tør give mit Hoved i Pant paa, at det var dem."

„Hrr Bugislaus," sagde Asker Ryg, „min Væbner fortæller mig, at han har seet en vis Dame, en Jomfru Inge, der boer i Eders Huus, forsvinde i Skoven med en gammel Bonde, der førte en Hest efter sig."

Hrr Bugislaus foer op og raabte:

„Hrr Ridder, den gamle Bonde er af hendes Slægt. Før I kom, forlangte han, at hun skulde forlade mit Huus; jeg nægtede ham det, da vi have Pigen kjær, og han har forunderlige Tanker. I vilde bevise mig en stor Tjeneste, hvis I lod nogle af Eders Ryttere sætte efter dem."

„Det skal skee," svarede Asker Ryg, og gav Asbjørn og tre Ryttere Befaling til at forfølge de Flygtende.

„Og vil I give Eders Ord paa, at det er mod Eders Villie, de flygte?" spurgte Asker med et mistænksomt Sideblik.

„Det vil jeg, det vil jeg," svarede Bugislaus urolig og saae efter Asbjørn.

Den Tanke bemægtigede sig Asker Ryg, at Inge var flygtet for at undgaae Venderens Efterstræbelser. Han erindrede sig igjen, hvorledes den gamle Bonde var traadt frem paa Heden og havde tiltalt dem, dengang Asbjørn

talte om Lehnsmandens brødefulde Elskov, og han fik en svag Formodning om, at det var den samme gamle Bonde, som idag ledsagede Inge. Hrr Bugislaus Uro var naturlig og ikke forstilt; han ærgrede sig aabenbart over, at hans sikkre Bytte var undsluppet ham. Skjøndt Asker glædede sig derved, kunde han paa den anden Side dog indsee, at var Inge borte, kunde Bugislaus med største Rolighed fralægge sig al Tanke om Snigmord. Derved vilde Asker Ryg, naar han vendte tilbage til Hedeby med uforrettet Sag, blive Gjenstand for Manges Latter. Dette ærgrede den ædle Herre, og han besluttede at gjøre alt muligt for at komme paa Spor efter Beviser for Lehnsmandens Forbrydelse. —

Imidlertid red Asbjørn med sine tre Ryttere henad den Kant, hvor han sidst havde seet Jomfru Inge. Han fandt ganske rigtigt Stien, der lidt inde i Skoven syntes at høre op. Han gav derfor Rytterne Ordre til at sprede sig hver i sin Retning, men lod dem først stige af Hestene og befalede een af dem at blive tilbage, deels for at passe paa Hestene og deels for engang imellem at blæse i en Luur, for at de Søgende omtrent kunde vide, hvor de vare. Selv styrtede Asbjørn sig ind i det tætteste Krat. Han var ikke gaaet ret langt, før han kom til en aaben Plads i Skoven. Maanen skinnede saa deiligt klart paa Trætoppene, der havde begyndt at antage Efteraarets afverlende Farver. En let Taage laae over Græsset, og engang imellem fløi en Flaggermuus forbi. Henne paa en gammel Egestub skimtede Asbjørn noget Hvidt. Han blev helt underlig tilmode og mindedes alle de Sagn, han havde hørt om Ellepiger. Det

Hvide indtog en ny Stilling. Asbjørn hørte nogle Accorder paa en Strengeleg. Han korsede sig og bad en Bøn. Nu lød der deilig Kvindesang over til ham; han kunde forstaae hvert Ord. Han blev staaende og lyttede; det gaadefulde Væsen sang:

Og Pigen dandser ved Elverhøi;
Men Maanen skinner i Dale;
Hun lokker den unge Herremand
Ved Sang og skjemtefuld Tale.
O, vogt Dig, o, vogt Dig for Elverhøi.

Hun lover baade det røde Guld,
Og Vaaben, som kunne bide,
Naar han vil sove en Sommernat
I Høien ved hendes Side.

Hun hented hurtigt den stærke Mjød,
Som ikke havde sin Lige;
Han glemte sin unge Fæstemø
Og fulgte den Ellepige.

Nu længes hjemme hans Fæstemø,
Mens Maanen skinner i Dale;
Hun venter den unge Herremand
I Borgens smykkede Sale.

I Græsset glimrer en Fæstensring
Blandt Roser og blaae Kjærminder;
Den tabte den unge Herremand
I Dandsen med Ellekvinder.
O, vogt Dig, o, vogt Dig for Elverhøi.

Asbjørn havde under Sangen ubemærket listet sig nærmere. Han saae snart, at den, han havde antaget for en Ellepige, ikke var nogen Anden end Jomfru Gertrude. Han havde talt med hende et Par Gange før iaften. Nu nærmede han sig, da Sangen var tilende. Hun sprang overrasket op og sagde:

„Fy, Ungersvend, det var ikke smukt at belure mig."

„Tilgiv ædle Jomfru, det var heller ikke min Hensigt."

„Hvad vil I da her paa denne Tid af Døgnet? Søger I efter Ellepigerne? haha, seer I dem ikke hist i Taagen? det er mine Søstre."

„I skjemter ædle Jomfru."

„O! nu seer jeg først, at I er en ung og vakker Svend, vogt Eder, at jeg ikke begynder min Trylledands og drager Eder ind i Høien."

„I driver Spot med mig, Jomfru Gertrude."

„I kjender mig? — men hvem er I? er det muligt! Præstens Asbjørn. Fortæl mig, hvorledes I er kommen her i denne Skov og i denne Hofdragt?"

Asbjørn fortalte hende det. Da klang Rytterens Luur høit gjennem Skoven, Jomfruen foer sammen og spurgte:

„Hvad er det?“ Hun fik nu Inges Flugt at vide, der gjorde et stærkt Indtryk paa hende.

„Ak! hvem skal nu trøste mig, naar jeg er bedrøvet og glæde sig med mig, naar jeg er glad. Nu er jeg saa ene ... saa ene og saa ulykkelig“; pludselig skiftede hun Sind og sagde; „I fortalte jo før, at Eders Herre gjæstede min Fader. Lader os gaae hjem.“

„Men Inge?“

„Hende finde I dog ikke alligevel. Ha, I er mig en høflig Svend; for Inges Skyld vil I lade mig gaae alene gjennem den dunkle Skov, der er fuld af Krigsfolk.“

„I udlægger min Opførsel paa en underlig Maade,“ sagde Asbjørn og bød Gertrude Armen, som hun høist fortroligt klyngede sig til.

Da de kom til Gaarden, havde Asker og Mogens Ebbesøn netop hørt Bugislaus Forsvar. For ikke at blotte Inge eller lade Mistanke falde paa nogen af Gaardens Folk, vilde Asker ikke fortælle, hvorledes han havde iværksat sin Flugt. Bugislaus, som følte sig mere og mere sikker, begyndte nu at lee ad det Hele, og Herr Mogens gav ham Medhold. Dette formildede ikke Herr Asker, der vred rynkede sine Bryn.

„Altsaa har jeg gjort dette Tog til ingen Nytte?“ sagde han og stampede i Jorden.

„Tilgiv, ædle Herre, nogen Nytte har dog Toget været til,“ sagde Bugislaus, „thi derved faaer j.g Leilighed til at beværte de ædle Herrer og overbevise dem om, at jeg

er Hertugens lydige Lehnsmand. Det gjør mig ondt, at Nogen har tvivlet derom."

Asker tænkte et Øieblik efter og sagde derpaa:

„Nuvel, jeg vil antage, at jeg har havt Uret. Bedre — siger Hertug Knud — at lade ti Skyldige løbe end at dømme een Uskyldig."

„Og vil I saa ikke forsøge, hvad Huset formaaer?"

„Jeg er hungrig og tørstig," sagde Herr Mogens, „og følger Eder."

Det lod altsaa til, at Bugislaus havde væltet al Mistanke fra sig. Han begyndte at komme i godt Lune, som forsvandt igjen, da Asbjørn og Rytterne vendte tilbage med uforrettet Sag.

„Hvor Pokker er hun bleven af?" spurgte han.

„Kjendte I den gamle Bonde nøiere?" sagde Herr Asker.

„Jeg kjendte ham nok til at vide, at det er en Mand med de besynderligste Forestillinger, og jeg er ikke rolig for Pigens Skjæbne, saa længe hun er med ham."

„Guds Død!" sagde Asker Ryg.

„Din Herre taler saa meget om Inge, men mig seer han ikke engang til," sagde Gertrude til Asbjørn.

„Maa Enhver ikke være bekymret for hendes Skjæbne," sagde Asbjørn, „den gamle Bonde skal jo ikke være til at stole paa."

„Jeg er af en anden Mening," sagde Gertrude og vendte sig mod Herr Mogens, som tiltalte hende.

Sjette Capitel.

Jomfru Inge.

Samme Aften, som Hrr Aster Ryg var i Waabs, gjæstede Moder Nille en kjær Veninde. Mester Anders, som en kort Tid fik Ro, var meget glad, og det var Estrid ogsaa; thi nu kunde hun i Ensomhed sidde og drømme om Asbjørn. Nilles Veninde var en gammel, grim Kjælling, der var ligesaa tyk som Nille var tynd. Hun havde ved Fledføring overladt sin afdøde Mands Forretning og Handel med Skind til sin eneste Søn, en lille tyk og rødhaaret Person, der var kjendt i Byen under Navnet Morten Rødskjæg. Moderen, hvis Navn var Else, fortalte, at hendes Søn ikke behandlede hende som han burde, ja, at han tidt sultede hende. Fornuftige Folk rystede paa Hovedet ad den Tale, som Elses trivelige Figur modsagde paa det Tydeligste; men hun var uhyre lækkersulten, og det var høist sandsynligt, at Sønnen nægtede at opfylde alle hendes Ønsker i den Retning. Trods disse smaae Rivninger mellem Moder og Søn vare de dog enige i een Sag, og det var et Giftermaal mellem Morten og den smukke Estrid. Pigen syntes just ikke at ynde den tykke, rødhaarede Kjøbmand, men hendes Moder holdt desto mere af ham og havde lovet ham og hans Moder, at Partiet skulde komme istand. Naar Morten undertiden paa Grund af Estrids uvenlige Opførsel mistvivlede derom, bad Else ham alligevel være ved godt Mod; hun vilde lægge Elskovsruner paa Pigens Vei.

Else var nemlig i al Hemmelighed alle Elskendes Trøst i den gode Stad Hedeby, hun kunde spaae og lægge Runer, og tjente derved uden Sønnens Vidende en lille Skilling til at bestride sine extraordinaire Udgifter med.

De to Veninder sad nu ligeoverfor hinanden. De sidste Dages Begivenheder vare blevne drøftede paa det Omhyggeligste, og man havde rystet paa Hovedet og nikket til hinanden og udskjældt Hertug Knud og Hrr Ivar, ja, selv den skikkelige Mester Anders. Dernæst var Giftermaalet mellem Hrr Morten og Jomfru Estrid kommet paa Tale. Nille havde fortalt, at hun troede at have bemærket, at hendes Datter begyndte at nære Kjærlighed til en ung Mand ved Navn Asbjørn. Else rystede paa Hovedet og sagde:

„Nei, see mig til den spodske Pige, vil hun ikke have min Søn? Ih nei, det havde jeg dog ikke troet. I, Mo'er Nille, pleier dog at føre Regimentet derhjemme, vil I lade det tage fra Eder af saadan en Spurveunge? Hun føler altsaa Elskov til en ung Svend, som I sagde tjener hos Aster Ryg? Jo, vi kjende nok disse unge Herrer; de mene det aldrig ærligt, og naar Pigens gode Rygte er borte, hvem gifter hende saa? I maa ikke troe, at min Morten gjør det, dertil er han for god en Karl. Ja saa, seer man det!"

„Jeg vil nødigt tale haardt til Pigebarnet; thi det er saadan en fiin lille Tingest; jeg er bange for, at hun skal komme Skade til. Hun er desuden mit Barn, og jeg holder en Klat af hende. Vidste jeg ikke, at Eders Morten var en skikkelig Karl, fik han hende ikke. Hendes Kjærlighed til

denne Asbjørn huer mig ikke; det kan vare længe, før han kan fæste Bo. Vor Herre maa vide, hvorledes det er gaaet til, at hun er kommen til at holde af ham. Hun gaaer saa eensomt derhjemme; maaskee er det Grunden til, at hun fanger saadanne Griller. Jeg har nu sørget for, at hun faaer en ung Pige til Selskab, maaskee vil det hjælpe."

„Ja, hjælpes maa der, for at faae hendes Hjerte vendt bort fra den fremmede Svend. Hør Moder Nille, hvad siger I, om jeg kastede Runer i hendes Skjød?"

„Hvor vil I hen! Tør I gjøre mig et sligt Forslag!" raabte Nille forbittret.

„Nei, nei, bliv ikke saa vred, det var jo kun et Forslag. Ja, saa maa jeg see at gjøre det paa en anden Maade. Vi kaste Runer for en anden ung Pige og gjør hendes Sind elskovssygt til denne Asbjørn; kunde vi ogsaa binde ham, vilde det være godt; men efterat den hvide Christ er kommen her til Land, skal Runer ikke kunne binde den, der allerede elsker. Ja, ja, det er besynderligt, og de andre Runer taber ogsaa mere og mere deres Magt."

„Men hvad kan det hjælpe at binde en anden Jomfru til Asbjørn?"

„Maaskee forlokker hun ham; i alle Tilfælde vil hun gjøre Alt for at bryde de Baand, der fængsle ham til Eders Datter. Med lidt Klogskab maa man benytte sig af Omstændighederne. Kjender I ikke en saadan Pige, som ..."

„Nei, nei," svarede Nille, „jeg vil ikke have Noget med den Sag at gjøre; den er ugudelig."

„Er I bange, he? Hvad Ondt er der i, at lægge et

Var Runer under en ung Piges Hovedpude? Ja, ja, jeg kan nok mærke, at I ikke mener det saa ærligt som før med mig og min Søn."

„Det skal I ikke sige mig paa," svarede Nille hidsigt.

„Men beviis det. See her et lille Stykke Pergament, nu, tag det, al Synd tager jeg paa mig."

Modstræbende tog Nille mod de farlige Runer. Hun lovede dog sig selv, ikke at ville benytte sig af dem og lade Sagen med Asbjørn indtil videre gaae sin egen Gang. Else hentede en Flaske Mjød, og begge Kjællingerne sluttede Aftnen med et lille Drikkegilde. — — —

Næste Dag henad Qvelden kom Hrr Asker Ryg tilbage. Hrr Bugislaus havde frivilligt tilbudt sig at ledsage ham for aldeles at retfærdiggjøre sig hos Hertugen. Sune og Ebbe havde været en Smule urolige, da de frygtede for, at deres Broder skulde gaae altfor hidsigt tilværks; de bleve derfor glade, da de saae ham ride ind ad Porten, ledsaget af den vendiske Lehnsmand. Gertrude var fulgt med til Hedeby; hun tog imidlertid ikke ind paa Slottet, men til sin Faders Vaabensmed Anders, hvorhen Asbjørn havde Befaling til at ledsage hende. Da Hrr Asker fremtraadte for Hertugen, var han en Smule ærgerlig ihu, men den venlesæle Knud syntes at være overordentlig glad over, at Sagen var gaaet saaledes af. Han modtog Hrr Bugislaus med Høflighed. Drabanterne betragtede Sagen fra en anden Side, og Asker bemærkede mangt et Smiil paa deres og sin Broder Ebbes Ansigt. Harald Kesia klappede ham paa Skuldren og sagde:

„Ved alle hellige Mænd, det gjør mig ondt, at I er kommen tilbage uden en Bule i Eders Harnisk. Hvorledes kunde I ogsaa mistænke en Mand, der var saa aldeles skyldfri? Jeg frygter for, at I maa have drømt det Hele, og at I fast er en Søvngjænger."

„Gid alle danske Mænd sov saa lidt som jeg, naar det gjaldt Danmarks Ære og Hertugens Liv," svarede Asker Ryg

„I bliver da ikke fortørnet? Ja, jeg kan godt sætte mig i Eders Sted og saaledes indsee, at det maa være meget ubehageligt for en tapper Ridder at kæmpe med Forrædere, som kun findes i Indbildningen."

„Ædle Herre," svarede Hrr Asker, „maaskee har jeg taget feil, maaskee ikke, i alle Tilfælde har I jo selv indrømmet, at det maa være mig ubehageligt at tænke paa den Sag."

„Nu, jeg skal heller ikke omtale den mere. — Der seer jeg Hrr Ivar komme for at lykønske Eder til de overstandne Farer," sagde Prinds Harald spodsk.

„Velkommen, velkommen tappre Asker Ryg," raabte Hrr Ivar, „jeg kommer for at tilbyde Eder en Olie, der kan forhindre Eders Glavind fra at ruste fast i Balgen."

Hofmændene loe. Asker Ryg stampede harmfuldt i Fliſen og raabte:

„Ti, Spotter! ellers kunde jeg maaskee faae Lyst til at vise Eder, at mit Sværd uden Eders Olie ikke er rustet fast i Balgen."

Han ilede forbittret ud af Hallen og var fast bestemt

paa endnu samme Aften at bede Hertugen om Orlov. Da mødte han Asbjørn, som han gav Befaling til strax at følge sig for at være behjælpelig ved Afføringen af den tunge Rustning. Asbjørn hvidskede imidlertid sin Herre i Øret:

„Jeg har fundet Jomfru Inge."

„Hvad siger Du! Hvor er hun?"

„Her i Hedeby; hun boer hos Mester Anders."

„Jeg maa tale med hende endnu iaften," sagde den hidsige Asker Ryg.

„Det vil blive vanskeligt," svarede Asbjørn.

„Det gjælder min Ære. Hører Du, hvorledes de lee nde i Hallen, det er af mig og mit mislykkede Tog til Waabs. Men jeg skal standse denne Latter."

„Vil I tale med Jomfruen i Eenrum, Herre?"

„Helst i Eenrum."

„Jeg vil gjøre, hvad jeg kan. Bagved Mester Anders Huus ligger der en Abildgaard, der strækker sig helt ned til Fjorden; der maa I vente mig eller Jomfru Inge."

„Du er en prægtig Svend, Asbjørn," svarede Ridderen, „og hjælper Du mig til at tale med Jomfruen iaften, skal Du rigeligt vorde belønnet."

Asbjørn kastede en mørkebrun Kappe over sin Herres Rustning, og Begge skyndte sig den lange Vei fra Gottorp til det nuværende Altstadt. Svenden viste sin Herre Veien til Abildgaarden og gik selv ind til Smeden.

I over en Time vandrede Hrr Asker langs Sliens Bred. Han saae snart ned i de glindsende Bølger, snart

op mod den klare Efteraarshimmel og snart mod Smedens Huus, som næsten var skjult af de mange Abildtræer. Hans Blod rullede hurtigt, og han var i ængstelig Spænding efter at erfare om hun vilde komme. Hun alene kunde redde hans Ære som hun allerede een Gang havde reddet hans Liv. Maanen steg høiere paa Himlen, og hun kom endnu ikke. Da hørte han en Kjole rasle, og ud af Buskene traadte en tilsløret Kvinde.

„Jomfru Inge!" raabte Asker.

„Det er mig," sagde Inge og slog Sløret tilbage, „Eders Svend bad mig saa bønligt om at møde Eder, at jeg ikke kunde afslaae ham denne Begjæring. Han sagde, at det gjaldt Eders Ære."

„Ædle Jomfru Inge, min Svend har talt Sandhed. Jeg, Asker Ryg, hvis Skjold er uden Plet, og af hvem Ingen har vovet at lee, jeg er nu til Latter i Hertugens Gaard."

„Men hvorfor?"

Asker fortalte hende Alt.

„Og hvad forlanger I nu af mig?" spurgte Jomfru Inge.

„O Jomfru Inge, jeg forlanger Meget. Vil I iaften følge mig til Hertugen og bekræfte mit Udsagn?"

„Ædle Herre!"

„Ved den levende Gud, det skal hverken komme Eder selv eller Eders Navn og Rygte til Tort eller Skade."

„Det kan ikke undgaaes. Ville Hertugens Hirdmænd ikke lee ad mig, istedetfor af Eder. Desuden er Hrr Bugislaus . . ."

„Jeg veed, hvad I vil sige; I har været i længere Tid i hans Huus. Gud bevare mig for at ville forlede Eder til Utaknemmelighed; men har han ikke selv brudt alle Baand, der bandt Eder til hans Huus, har han ikke ... ja, I er vel ikke flygtet til Hedeby uden Grund?"

„Det er sandt nok."

„Desuden er han en Fjende af Hertugen og Danmark. Ved saaledes at have skuffet os og være sluppen fri for al Tiltale, vil han kun med desto større Dristighed ponse paa nye Anslag mod vor kjære Hertugs Liv. Hvo veed, om ikke den Beslutning, I tager iaften, enten kan fremme eller forhindre en Forbrydelse."

Jomfru Inge knugede Haanden mod sin Barm, hun stred en svær Kamp. Endelig saae hun op mod Himlen og sukkede:

„Jeg maa vel følge Eder."

Vidste Jomfru Inge, at den stærkeste Drivefjeder til disse Ord var hendes vaagnende Kjærlighed til Asker Ryg? vi troe det neppe.

„Stolte, ædle Jomfru Inge, for disse Ord skal I have saa mangen god Tak. Giv mig Eders Arm og følg mig da til Hertugen."

Rystende rakte hun Hrr Asker Armen. Han følte sig gjennemstrømmet af en hidtil ukjendt Salighed og vandrede drømmende langs den maanebestimmede Fjord.

„Jomfru Inge," sagde han, „I er en ædel og høihjertet Pige; I var fuldt vel værd, at Danmarks ædleste Ridder brød en Landse for Eders Skyld. Veed I, hvad

jeg tænkte paa hiin gruelige Nat, I reddede mit Liv? Jeg tænkte paa, at næste Gang jeg saae Eder, vilde jeg tilbyde Eder Haand og Hjerte. Hvorfor skjælver I? Har maaskee en Anden end Asker Ryg allerede vundet Eders Tro?

„Ak nei, ædle Herre, der er Ingen, som har vundet min Tro. Havde jeg vidst, at I vilde beile til mig, havde jeg maaskee ikke fulgt Eder. Herre, Herre, I veed ikke, hvem jeg er?"

„Est I ei en ædelbaaren Jomfru?"

„Jo, Hrr Ridder, min Fader var saa god en Hirdmand som Nogen, han er længst død og borte, og det er ogsaa min Moder; men min Farfader ... ak, vidste I ... men nei, I skal ikke vide det."

„Lever han endnu?"

„Jeg tør Intet sige, o nei, jeg tør Intet sige."

„Ei vil jeg udfritte Eder; mig er det ligegyldigt fra hvem I stammer, vil I blot svare mig oprigtigt paa min Bøn om at blive min Hustru?"

„Ja, jeg vil. Jeg rakte ingen Herre hellere min Haand end Asker Ryg; men en grusom Skjæbne forbyder mig at tage mod Eders ædelmodige Tilbud. Min Bedstefader lever endnu, og hans Villie maa jeg følge."

„Hvad kan da Eders Bedstefader have imod mig?"

„Han lider ikke Skjalm Hvides Ætt, den har været med til at styrte ham i stor Nød og Elende."

„Er det skeet uforskyldt, skal jeg gjøre min Faders Feil god igjen."

„Ak! det er Eder umuligt; desuden er min Bedstefader ikke uden Skyld, ak nei."

„Ædle, dyrebare Inge, lov mig da een Ting, vil I blot eet Aar ikke bortgive Eders Haand til nogen Anden? Maaskee kan Alt endnu blive godt."

„Ja, Hrr Ridder; ikke blot eet Aar, men alle mine Livsens Aar vil jeg ikke ægte nogen Anden end Eder; det lover jeg høitideligt."

„Maa jeg da fra denne Stund betragte Eder som min Trolovede?"

„Det maa I, Hrr Ridder; men jeg bliver maaskee aldrig Eders Hustru."

„Lader os sætte vort Haab til den Herre Christ; han hjælper os vel af vor Elskovskvide."

Man var nu kommen til Gottorp. Hrr Asker lod sig føre til Hertugen, der befandt sig i sit Lønkammer sammen med sin Broder. Det var ikke Asker ukjært, at Harald blev Vidne til hans Retfærdiggjørelse. En Kjerteſvend aabnede Døren for Herremanden og Jomfru Inge.

„Hvad betyder dette?" spurgte Knud Lavard overrasket.

„Ved Sanct Knud, den Jomfru er smuk," raabte Prinds Harald."

Inge slog blufærdigt Øinene ned for Haralds forstende Blik.

„Min Herre og Hertug," sagde Asker Ryg, „man bestyldte mig idag for at være en Sovngjænger, og at jeg havde gjort Hrr Bugislaus Uret. Jeg taug og taalte Spotten; thi jeg havde ingen Vidner. Ædle Herre, nu har jeg fundet

idetmindste eet Vidne, det er denne Dame, hvorom jeg før har talt til Eders Naade, og uden hvem jeg nu vilde have været et Lig."

Brødrene studsede, og Hertugen sagde venligt:

„Ædle Jomfru, tael, hvad veed I om denne Sag?"

Med rolig Alvor fortalte Inge nu, hvad hun vidste. Hertugens Aasyn blev strengt, og Harald Kesia sagde:

„Hun lyver ikke, dertil er hun i Sandhed for smuk."

Knud Lavard lod til at overhøre denne Bemærkning og sagde:

„Jomfru Inge, Vi takke Eder. Hvad I har gjort i denne Stund, er stort og ædelt; thi I har tilsidesat personlige Hensyn for at Sandheden kunde komme til sin Ret. Kunne Vi engang i Tiden gjøre Noget for Eder, skal det være os kjært. Og I, min kjære Asker Ryg, I har i denne Sag handlet med en Sindighed, som Vi ikke havde tiltroet Eder. Hrr Bugislaus skal ganske vist ikke undgaae sin Straf."

„O Herre," sagde Inge med et bønligt Blik.

„Hans Liv lægger jeg i Hrr Askers Haand," sagde Hertugen.

„Lad hans Straf da blot blive nogle Maaneders Fængsel," svarede Asker.

„Saa være det," sagde Hertugen.

Asker Ryg og Inge forlode nu Lønkammeret og vandrede hjemad. Hun var stærkt bevæget og kunde i Begyndelsen ikke tale. Endelig sagde hun:

„Det var første Gang, at jeg saae Knud Lavard. O, hvor skjønt at tjene en saadan Herre!"

„Og at dø for ham."

„I har Ret, Hrr Ridder, og I er lykkelig; thi I er jo hans Ven. Der vil blive skjønt i Danmark, naar han engang vorder Konge."

„Gud give, at han alt var det."

„Ja, var han Konge, da vilde maaskee ... men, nei, nei, umuligt."

„Fortryder I nu det Skridt, I har gjort?"

„Nei, jeg fortryder det ikke. Jeg skal aldrig glemme denne Aften. Maaskee vil jeg hjemme saae Utak derfor, men det er det samme, Tanken paa Knud Lavard og Asker Ryg skal holde mig opreist."

„Vil I ogsaa tænke paa mig?"

„Ja Hrr Ridder, jeg er jo Eders Fæstemø, og jeg mærker nu først, hvor kjær I er mig; jeg vil tænke paa Eder tidligt og sildigt, ved det hellige Julebord og ved Sommer-Solhvervstid, naar Sneen skinner og Natten er lang, og naar Blomsten dufter og alle de smaae Fugle synge i Lunden."

„Tak min Inge, tak, ogsaa jeg skal bestandigt skjænke Eder mine bedste Tanker, og aldrig skal det Haab svigte, at I engang maa vorde min Hustru."

De vandrede en liden Stund sammen uden at tale. Da sagde Inge:

„Hertugens Broder led jeg ikke; han betragtede mig saa besynderligt."

„Du har Ret. Havde Harald Kesia slægtet sin Broder paa, havde han maaskee nu været Danmarks Konge. Nu reiser han snart, ak ja, jeg skal jo ogsaa reise."

„I vil reise?"

„Ovre paa Sjælland ligger Fjennesløvlille. Der skal Du engang boe, min Inge, naar Du vorder min Hustru. Som god Herremand maa jeg engang om Aaret besøge min Eiendom. Men vil Gud, sees vi her til Juul."

„Til Sjælland," gjentog Inge, „derhen vilde jo Hrr Hogen ogsaa drage."

„Du mener dermed, at ovre paa den skjønne Ø lurer Svig og Forræderi. Vel muligt; men der skal en kraftig Arm til for at naae fra Sjælland til Hedeby. Mærkværdigt nok, synes Hertug Knud ikke at skjænke Hrr Hogens Besøg hos Bugislaus synderlig Opmærksomhed. Han er for tillidsfuld, ak! altfor tillidsfuld."

Ridderen og hans Fæstemø stode nu atter i Smedens Abildgaard. Han slyngede sin staalklædte Arm med Lempe om hendes Liv, han trykkede hende til sit Bryst og hvidskede et ømt Godnat. Med Overvindelse skiltes de, Kjolen raslede i Buskene og det nedfaldne Løv, og Ridderens Sporer klirrede til Bølgernes sagte Sang. Uden at blive bemærket naaede Inge sit Kammer. Hun havde før foregivet en stærk Hovedpine, og derfor trukket sig tilbage.

Mangfoldige Tanker stormede ind paa hende, dengang hun ved Maanens Skin fra sit Leie betragtede de forbidragende Skyer. En ædel Herre havde fæstet hende til sin Brud, Aster Ryg, en Helt, hvis Navn var i Alles Munde.

Hun rødmede af Glæde og Stolthed. Desuden havde hun iaften seet den Herre, som med saa stor Kraft og Mildhed regjerede i Jylland og i Obotriternes Land; han havde talt venligt til hende; o, hvor slog ikke hendes Hjerte af Kjærlighed til Konge og Fædreland! De mørke Skygger, som Inges Bedstefader havde spaaet Danmarks Fremtid, forsvandt, og hun saae det kjære Fædreland i lutter Sommerpragt og Solskin. Men hvad vilde Bugislaus og Gertrude sige, naar de erfoer alt dette? Vilde de ikke kalde det et afskyeligt Forræderi? Men burde man tage Hensyn til en Snigmorder? Lidt efter lidt bleve Inges Forestillinger utydeligere, hun begyndte at sove ind; rigtignok forekom det hende, at hun saae en lang Kvindeskikkelse pusle ved Gertrudes Seng, men før Skikkelsen gik igjen, var hun sovet helt ind.

Nede i Stuen havde Asbjørn om Aftenen holdt de Andre i Aande. Gertrude havde troligt understøttet ham. Engang vilde hun op at see til den syge Inge, men Asbjørn havde maneuvreret saa snildt, at hun blev. Med Estrid havde han talt et Par kjærlige Ord, det lykkedes ikke at komme til at føre nogen længere Samtale, da Moderen hele Aftenen sad i Ovnekrogen og betragtede baade ham, Estrid og Gertrude meget skarpt. Ridder Ivars Kjærlighed til tydsk Øl havde overvundet hans Skræk for Mo'er Nille, og denne værdige Person aflagde derfor et Besøg. Nille havde laant ham et Par forbittrede Blikke og var gaaet ud af Stuen. Mester Anders maatte nu hente flere Kruus af det tydske Øl. Asbjørn havde drukket med og sørget for, at Ridderens Kruus altid blev fyldt paany.

Som en Følge heraf var Hrr Ivar ved Sengetid mere end almindelig drukken. Asbjørn hvidskede Godnat til Estrid, sagde en Spøg til Gertrude og tog Hrr Ivar under Armen for at følge ham til Slottet.

Asbjørn havde iaften sine egne Hensigter med den gamle Ivar; han traf ham derfor bort fra den alfare Vei og ind paa en Gangsti, der gik i den Retning, hvor Lolfus nu ligger. Hrr Ivar var særdeles munter og sang i høien Sky. Det kunde ikke hjælpe, at Asbjørn tyssede paa ham, han vedblev at synge.

„Kjender Du, min vakkre Svend... kjender du en ny Vise om Hrr Samson? Ti stille, jeg kan see paa Dig, at Du ikke kjender den. Det er... det er... en meget deilig Vise; jeg hørte den igaar af Hrr Ribolt. Den... den begynder min Tro saaledes:

Samson tiener i kongens gaard,
Hand lockede kongens daatter, den venne maar.
I lyder oppaa raadet.

„Hører I det nu, liden Kirstin,
Oc ville I være allerkiereste min?"

„Saa gjerne ieg det giorde,
Om ieg for min fader torde."

„Om hun turde for sin Fader! hehe! ja, disse Jomfruer ere altid saa bange."

„Hand svøbte hende i sin kaabe blaa,
Hand løffte hende paa sin Ganger graa.

Hand sætte hende paa sin gode hest,
Hand førde hende hjem, som han kunde best."

„Hihi, han førte hende hjem, hihihi."

„Har I aldrig været med til at bortføre en Jomfru?" spurgte Asbjørn med en paatagen troskyldig Mine, skjøndt hans Hjerte bankede stærkt.

„Om jeg har været med? ih, hvor kan Du spørge derom?"

„Men nu er I tilaars."

„Tilaars, hvad gjør det? ... Hihihi, er jeg ikke raft og rørig endnu?"

„Jeg kan dog ikke troe, at I udi Eders Alder ..."

„Stille, stille, jeg vil sige Dig Noget, men det bliver imellem os; thi ellers skjærer Prinds Harald Struben over paa os begge; jeg har ..."

„Nu, I har?"

„Ja, det var ovre i Leire ... der boede en Præst ... hihihi ... Prinds Harald fik Lyst til hans Datter, hihihi ... han sendte sine Svende ud for at fange Juglen ..."

„Var I selv med?"

„Nei, nei, Prindsen troer mig ikke. Hihihi, han kjender mig, han er bange for, at jeg skal snappe Vildtet fra ham; men jeg saae dengang de kom med hende."

„Det saae I?"

„Det var en deilig Pige... Jeg misundte Harald... Hun kaldte sig Gyda ... Hvor hun græd, o, hvor hun græd; men... det var hverken for Harald eller mig, det var for Fader og Moder."

„Var I dengang paa Haraldsborg?"

„Ganske vist var jeg der... Men... men I maa ikke sige det til Harald; thi ellers... thi ellers skjærer han eller ... eller Mogens Ebbesøn Struben over paa mig, det have de truet med."

„Mogens Ebbesøn bortførte maaskee Jomfruen?"

„Ja, ja, jeg troer, at det var ham ... Ak! havde jeg blot et Kruus tydsk Øl; jeg bliver saa tørstig."

Med megen Møie fik Asbjørn Ridderen bragt til Slottet. Nu havde han altsaa faaet en ledende Traad; hans Søster var bortført af Prinds Harald og sad paa Haraldsborg. Han gjøs ved at tænke paa hendes Skjæbne, og han svor at befrie hende, hvad det saa skulde koste.

„O, Du fornemme Skalk!" raabte han og truede op til Harald Kesias Vinduer, hvor der endnu brændte Lys, „o, Du fornemme Skalk, lad mig først svinge mig tilveirs, da skal min Hevn baade ramme Dig og Hrr Mogens. Min Søster, min ulykkelige Søster, ak! er der da ingen Landefred i Danmark?"

Paa Slottet selv havde Piben imidlertid faaet en anden Lyd. Til alle Hirdmænds store Overraskelse og til Hrr Bugislaus Skræk var han pludselig bleven kastet i Fangetaarnet. Man saae paa hinanden og spurgte, hvorledes det vel kunde være gaaet til? Efter Rygs Opførsel blev fra latterlig

til gaadefuld, og det Gaadefulde formindskedes ikke ved, at der i Krogene mumledes om, at en ung, smuk Jomfru havde været hos Hertugen og vidnet mod Hrr Bugislaus. Ved Nadverbordet havde Prinds Harald talt saa høit og lydeligt om Bugislaus skjændige Svig, at der ikke kunde være Tvivl om, at den jo maatte være tilstede. Hertugen havde seet mørk og streng ud, men viist Hrr Asker megen Opmærksomhed.

Denne havde igjen antaget sin sorgløse Mine, dog var han noget tankefuld. Han trak sig snart tilbage til sit Kammer, hvor han nu sad alene og ventede paa sin Væbner, der tøvede med at komme. Han havde stukket Haanden ind paa sit Bryst og tænkte paa Inge. Den stolte Ridder følte for første Gang Kjærlighedens Sødme. Han sukkede dybt og tænkte paa sin og Inges Vandring langs Eliens Bredder, der syntes ham at have været dobbelt skjønne og Maanen i Aften dobbelt klar og straalende.

„Ak!" sukkede han, „hvad er det for en mørk Skygge, der staaer mellem Inge og mig? Hvem er hendes Bedstefader? hører han maaskee til min Hertugs Fjender? det synes saa. — Men er den gamle Bonde hendes Bedstefader? det er umuligt. Maaskee skjuler Vadmelskoften en ædelbaaren Herre. Jeg veed hverken ud eller ind. Kan være, at Asbjørn ogsaa her kan hjælpe mig, han kommer jo i Smedens Huus. Men hvor bliver han af? det er over Sengetid."

Utaalmodigt reiste Asker sig fra Sædet og gik op og ned i sit Kammer. Da traadte Asbjørn ind med lynende

Dine og brændende Kind. Hans Herre lagde Mærke dertil og studsede.

„Du bringer vel aldrig slet Nyt fra Smedens Huus?“ spurgte han ængsteligt.

„Nei, strenge Herre, men fra mit eget.“

„Jeg forstaaer Dig ikke, fortæl.“

Asbjørn fortalte nu sin Samtale med Hrr Ivar. Asker Ryg hørte paa ham med stor Overraskelse.

„Og hvad vil Du nu gjøre?“ spurgte han.

„Imorgen vil jeg forelægge Hertugen Sagen.“

„Det er ikke klogt handlet. Hertugen har jo allerede eengang havt denne Sag i sin Haand, men kunde ingen Oplysninger skaffe tilveie.“

„Men nu ... men nu, strenge Herre ... nu ...“

„Nu stiller Sagen sig ikke stort anderledes end før; og bliver den draget frem paany, vil den kun tjene til at sætte ondt Blod mellem Brødrene. Er Prinds Harald skyldig, faaer dog Ingen ham til at udlevere din Søster, og han vil naturligviis lee ad et Vidnesbyrd, som en drukken Mands, der vist oven i Kjøbet gaaer fra sit Ord. Du vil desuden til ingen Nytte skaffe Dig en Mængde Fjender paa Halsen og skade din Fremtid.“

„Men min Søster, min Søster, strenge Herre! hvad ændser jeg Fremtid og Fjender, naar jeg blot kan befrie min Søster.“

„Nuvel, Du siger jo, at hun er paa Haraldsborg. Naar vi komme til Sjælland, skal Du faae Orlov, maaskee

lykkes det os at opnaae ad den krogede Vei, hvad vi ikke kunne opnaae ad den lige."

„Herre, jeg forstaaer Eder."

„Skulde Du behøve væbnet Hjælp, da kan Du raade over alle mine Folk. — Vil Du forresten haabe paa et lykkeligt Udfald, maa Du imorgen, hvis den gamle Ridder skulde spørge Dig, om han har talt over sig, erklære, at Du ikke husker Noget."

„Tak, tak Herre, for Eders Raad. Ja, jeg føler, at I har Ret. — Naar reiser I til Sjælland?"

„Ret snart."

„O, gid det Alt var imorgen, i denne Nat, hvor min Søster maa være i Angst og Vaande."

„Dæmp Din Utaalmodighed, min vakkre Svend. Vil Gud, skulle vi nok faae Lys i alle disse forviklede Sager. Siig mig engang, har Du ikke opdaget, hvad det er for en Bonde, der altid ledsager Jomfru Inge?"

„Nei, ædle Herre."

„See at indhente Oplysninger derom og bring mig dem snareste."

„Jeg skal spørge mig for hos Vaabensmeden."

„Det er godt. Jeg er tilfreds med din Iver, imorgen tales vi nærmere ved."

Svenden forlod sin Herre, der nu søgte sit Leie.

Medens dette foregik hos Aske Ryg, sad Harald Kesia i en ivrig Samtale med Hrr Mogens Ebbesøn.

„Jeg forsikrer Dig, Mogens," sagde Harald, „hun

var smuk, ja, jeg har ikke i lang Tid seet saa smuk en Jomfru."

„Og nu ønsker I, Herre, at snappe hende bort fra Hrr Asker Ryg."

„Ih, hvad veed jeg, om Hrr Asker har vundet hendes Hjerte; det er næsten utroligt; thi han seer sjelden paa de smukke Kvinder; han drømmer kun om Vaabendaad og Farer, der kunne true min Broders Liv. Det er dog høist rimeligt, at han nærer Godhed for den Pige, som har hjulpet ham ud af hans Forlegenhed, og at han vil tage sig hendes pludselige Forsvinden meget nær."

„Altsaa skal hun forsvinde?"

„Jeg haaber det. Jeg har to Skibe liggende i Fjorden. Med det ene reiser jeg, og med . . ."

„Med det Andet reiser Jomfru Inge iforveien."

„Ganske rigtigt," sagde Harald og smilte.

„Men hvem skal hjælpe Eder nu, da jeg ikke mere er i Eders Tjeneste?"

„Hør, Mogens, jeg gjør endnu Regning paa din Bistand. Du fanger Vildtet og bringer det ombord."

„Husk, at her overholdes Lovene strengere end ovre hos os. Fik Hertug Knud den ringeste Mistanke, kunde I, hans Broder, ikke hjælpe mig. Jeg har slet ingen Lyst."

„Du maa alligevel, min kjære Mogens. Jeg veed, Du trænger til Penge; jeg har nogle Mark Sølv tilovers, de skulle være dine i samme Øieblik, Jomfru Inge sætter Foden ombord i mit Skib."

„Ja, jeg trænger svært til Penge. Hm, maaskee kan

Sagen dog lade sig gjøre. Hvem er Styresmand paa det Skib, som skal være Jomfrubuur?"

„Hrr Buris Nielsøn."

„Det er en Mand af faa Ord. Lad mig faae ham med og fem af hans Søgutter, saa troer jeg nok, at det vil lykkes. Imorgen vil jeg speide; hun boer jo hos Anders Vaabensmed?"

„Rigtigt."

„Nu, imorgen skal jeg give Eder nærmere Besked. Godnat Herre."

Syvende Kapitel.

Runernes Magt.

Morgensolen skinnede ind ad Vinduet og vækkede Gertrude. Hun satte sig overende paa Sengestokken og gned sine Øine. Derefter begyndte hun ganske langsomt at klæde sig paa. Hun rystede engang imellem paa Hovedet, som hun vilde besinde sig og ikke rigtigt kunde blive klog paa, hvor hun var. Da fik hun Øie paa Inges Seng og ilede hen og vækkede sin Veninde.

„Har jeg sovet over mig?" spurgte Inge.

„Det troer jeg, see, Solen er allerede staaet op."

„O, jeg havde saadan en deilig Drøm ... men nu husker jeg den ikke rigtigt; thi Du vækkede mig saa pludseligt."

„Jeg har ogsaa havt saadan en deilig Drøm, o, jeg drømmer den endnu, og jeg husker den saa godt. Den handler om en Ungersvend."

„Prinds Hogen?"

„Prinds Hogen? — hvor vil Du hen? nei, ham har jeg glemt for længe siden. I Grunden var der ikke noget kjønt ved ham. Nei, det er Asbjørn, Hrr Asker Rygs Svend, om hvem jeg har drømt. O, naar skal jeg see ham igjen? troer Du ikke, at han elsker mig?"

„Jh, hvad veed jeg?"

„Jo, han elsker mig, han maa elske mig. Er jeg ikke ung og smuk? ja, svar mig, Inge!"

„Gertrude, Du maa være syg, hvorledes taler Du denne Morgen?"

„Syg, o ja. — Inge, Dig vil jeg betroe det; jeg er syg ... elskovssyg. Hele Natten har jeg drømt om ham, Asbjørn; Inge ... Inge ... jeg elsker ham."

„Men saa tie dog og røb ikke din vigtigste Hemmelighed."

„O, hele Verden, ja selv min Fader maa gjerne erfare min Kjærlighed. Er der noget ondt i at elske? — Hvor jeg længes efter at see ham. Husker Du ikke, om han lovede at komme idag?"

„Gertrude, Du gjør mig ræd. Lader os tale om noget Andet end denne Asbjørn. Hjælp mig med at sætte Hovedguldet paa mit Haar."

„Jeg vil gjerne hjælpe Dig med at sætte Hovedguldet paa dit Haar, men om Asbjørn maa jeg tale."

Estrid traadte nu ind i Kammeret, og forhørte sig om, hvorledes de kjære Gjæster havde sovet denne Nat. Begge takkede og lovede strax at komme ned til Davren. Gertrude holdt et Øieblik Estrid tilbage og spurgte:

„Kommer Asbjørn her idag?"

Estrid saae et Øieblik forundret paa hende og svarede:

„Jeg veed det ikke."

Gertrude vilde nu til at gjøre en Mængde Spørgsmaal om Asbjørn, men Inge forhindrede det og gik ud af Stuen med Estrid.

„Kjære Estrid," sagde Inge, „Du maa bære lidt over med Gertrude idag; jeg troer, at hun ikke er rask."

„Men hvad feiler hun?"

„Hun har Feber og phantaserer bestandigt om Asbjørn."

Nille hørte den sidste Ytring og et sælsomt Smiil spillede om hendes Mund.

Gertrude kom ikke ned saalænge Davren varede, og da den var forbi, traadte Inges Bedstefader ind i Stuen. Han saae paa sin Datter med et mørkt Blik, men sagde Intet, før de vare blevne alene. Da løftede han sin Haand og truede:

„Inge, Inge, hvad har Du gjort?" sagde han.

„Hvad enhver ædelbaaren Herres Datter maatte gjøre," svarede Inge dristigt, „jeg har ladet Sandheden komme til sin Ret."

„Det er ikke derom, jeg vil tale; det bebreider jeg Dig

ikke; denne Bugislaus er en giftig Ogle ... men Du har gjæstet Knud Lavards Borg, endskjøndt Du vidste, at jeg er hans dødelige Fjende."

„Hans dødelige Fjende?"

„Ja, Du veed det kun altfor godt, min Sønnedatter. Du veed, at jeg hader hele denne Slægt af Konger og Kongesønner."

„Vi høre jo selv til denne Slægt."

„Javel; jeg er ligesaa godt en Søn af Kong Svend Estridsøn som Kong Oluf, Kong Knud, Kong Erik og denne Kong Niels, som nu styrer Danmark. Havde Lykken været mig god, sad jeg nu paa hans Plads eller i det mindste paa Knud Lavards."

„O, Farfader, glem den gamle Strid."

„Skulde jeg glemme, at jeg engang for ikke mange Aar siden har været Hertug i Jylland? — Jeg troede dengang, Tiden var kommen til at styrte og udrydde alle disse Kongesønner, som bringe Ulykke over mit Fødeland, der først faaer Ro, naar der kun er een af dem tilbage. Jeg sluttede Forbund med Obotriternes Konge, han skulde hjælpe mig til Riget; vi vandt ogsaa Slaget ved Lytjenborg ... men Kong Niels vedblev dog at være den stærkeste, og jeg blev afsat fra mit Hertugdømme og stemplet som en Forræder."

„Glem det, glem det!"

„Nei, aldrig skal jeg glemme, at jeg maa vandre hjemløs om i Regn og Slud, jeg, der endnu kan blive disse Landes Konge. Skeer det," hvidskede Eilef, „skeer det, da

dræber jeg dem Alle ... ja, jeg dræbte dem gjerne før, hvis min Arm var stærk nok. — Ha, og min Datter har besøgt en af disse Ravneunger, han har maaskee talt naadigt til hende. Ha, hvert naadigt Ord var en Haan mod den gamle Eilef."

„Fader, Fader!"

„Jeg forlanger ingen Naade, og jeg skjænker eiheller nogen. — Jeg er som Maaren, der sniger sig om Bondens Hønsegaard. I lang Tid stænger Bonden godt for sine Høns; men Maaren kan vente. Skjøndt den fryser og hungrer, lurer den dog hver Nat paa sit Bytte. Endelig tilbyder sig en Leilighed, den styrter ind og dræber hver Fugl. — Jeg har ventet grumme længe paa en Leilighed, nu er det snart Tid, at den kommer; jeg bliver gammel og min Haand ryster. — Men Pige, svar mig, hvad sagde Knud Eriksøn til Dig?"

Inge fortalte nu sit Møde med Jyllands Hertug.

„Kjære Farfader," endte Inge, „enten I nu har havt noget imod det eller ikke, saa er det skeet. Tilgiv mig, hvis jeg har bedrøvet Eder."

„Hm, denne Asker Ryg skal være en brav Herre, det siger selv hans Fjender. Man maa ikke støde Landets Store fra sig, de skulle tjene mig engang, naar jeg bliver Konge i Danmark. Han er en Søn af Skjalm Hvide ... ha, han var med til at styrte mig, men ..."

„Farfader, Du er altsaa ikke mere vred; o, saa tilstaae mig en Bøn; stig til Folk, som spørge derom, at det var med din Villie, at jeg gik til Borgen."

„Inge, ved den levende Gud ..."

„Sværg ikke. Husk mit Rygte, din Sønnedatters Rygte ..."

„Nu, det er ogsaa sandt!" sagde den Gamle med et dybt Suk.

Inge kysfede hans furede Pande og klappede hans Kind, og han lod til at være forsonet.

„Ja, ja, Du veed altid at gjøre mig blød om Hjertet," sagde den Gamle, „Du minder mig om min salig Hedvig, nu er hun længst død og borte, og undertiden bæres det mig for, at jeg snart skal følge hende, og derfor kan Hævnens Time ikke være langt borte. — Om kort Tid gjør jeg en lang Reise, min Datter. Jeg drager til Sjælland, den ene Ravneunge vil stjunge Diet ud paa den anden, hahaha, det er lysteligt, og jeg vil være med i deres Raad."

„Farfader, Du forskrækker mig. Opgiv disse skumle og mørke Anslag og bliv ingen Morder."

„Stille Pige, derpaa forstaaer Du Dig ikke."

Gubben reiste sig og sagde Farvel til den forskrækkede Pige, som han lovede at besøge, før han reiste.

Gertrude havde imidlertid opsøgt Estrid. Hun havde bestormet hende med saa mange Spørgsmaal om Asbjørn, at den stakkels Smededatter var bleven helt ilde tilmode. Hendes Moder var kommen til og havde sagt til Gertrude, at Asbjørn var ret en Fæstemand for hende, og Gertrude havde smilet saa lyksalig.

„Han er høi og smuk," sagde Nille, „det vil med Tiden blive en drabelig Herre."

„I har Ret, Moder. Ja, har I rigtigt betragtet hans Øine? hvor kjærligt see de ikke paa Een? hans Blik gaaer lige til Sjælen."

Estrid vendte sig om og græd; hun vidste ikke selv hvorfor. Nille saae det, sagde Ingenting og gik ud af Kammeret. Gertrude betragtede Estrid skarpt; hun foer med Haanden over Panden og sagde:

„Der falder mig Noget ind. Hvorfor græder Du, Estrid?"

„Jeg græder, fordi ... fordi I vist er syg."

„Syg, hahaha, Inge sagde ogsaa, at jeg var syg. Har Du seet et Skib lette Anker? Det ligger saa roligt og ubevægeligt paa Bølgerne, da puster Vinden i de hvide Seil, Snekken faaer Liv, og den gynger og vælter sig paa det straalende Hav. See, jeg var for et saadant stakkels Skib, da pustede Kjærligheden i Seilene, og nu faaer Tanken Flugt og Livet bliver morgenrødt. — Men Du græder endnu? sig mig, hvorfor græder Du? — skulde Du ogsaa elske Asbjørn? Estrid, Estrid! da vil jeg hade Dig, hade Dig med saadan Kraft, at enten Du eller jeg maa døe. Vogt Dig, Estrid! Jeg bliver som den vilde Tiger, der styrter sig over sit Bytte og river dets Øine ud, jeg bliver som den giftige Snog, der slynger sig fast omkring Dig, til Du døer."

„Moder, Moder, o hør hende! ... hun har tabt Magten over sig selv."

„Tys, tys, jeg hører Skridt derude; jeg hører hans

Fjed gjennem Metallets Klang og Hamrenes Slag, det er ham, det er Asbjørn."

Estrid kunde Intet høre for Støien ude i Værkstedet; hun saae snart til Døren og snart til Gertrude, om hvis Læber der spillede et glad og forventningsfuldt Smiil. Ubevidst vedblev Taaren at rinde nedover Estrids blege Kinder. Hun skjalv; thi hvis Asbjørn kom netop i dette Øieblik, hvad maatte han da ikke troe, hvad maatte han da ikke tænke? Da klappede Gertrude i Hænderne og Asbjørn traadte ind. Han saae sig forundret om i Stuen; thi Ingen bød ham Goddag. Estrid græd, og Gertrude betragtede ham skarpt. Han tænkte paa, at den Sidste sandsynligviis havde erfaret Noget om sin Faders sørgelige Skjæbne, derfor blev hans Stemme blød, dengang han sagde sit Goddag.

„Her synes at være Sorg i Huset idag," sagde Asbjørn, „min stakkels Jomfru Gertrude; Hertugen er naadig, og Eders Faders Straf vil blive mindre end hans Brøde."

„Hvad Straf! hvad Brøde! hvad har min Fader gjort?"

„Det er beviist, at han har villet snigmyrde min Herre, Asker Ryg."

„Gud hjælpe os!" raabte Gertrude og sank om paa en Stol.

„Bær over med hende, Asbjørn, thi hun er syg," hvidskede Estrid; men Gertrude hørte det og sprang op.

„Lad min Fader døe, lad min Moder døe! naar kun

ikke min Fæstemand døer. Veed Du, Asbjørn, hvem der skal være min Fæstemand? Det skal Du ... Du ..."

„I Sandhed, Estrid, Jomfruen er syg! kald paa din Moder."

„Nei bliv, Estrid, hvad skal din Moder her? hun har jo ogsaa lovet mig Asbjørn til Fæstemand. See her, hiin gyldne Ring, snoet af blanke Slanger, vil Du have den? nu, tag den, dermed fæster jeg Dig."

„Jomfru Gertrude, behold Eders Ring; jeg tager den aldrig i Evighed."

„Du skal faae en smukkere, smykket med ædle Stene eller maaskee ... seer Du mit gyldne Spænde? det er dit, tag det."

„Behold Eders Spænde, uden det vil I tabe Eders Silkekjortel."

„Du vil ikke have Ringe og gyldne Spænder, nuvel, Kjærlighed er bedre end Sølv og Guld, tag mig selv, tag Alt, hvad jeg kan byde Dig."

„Jomfru Gertrude, I er i Sandhed meget syg. — Men viid det, jeg kan aldrig blive Eders Fæstemand; thi jeg har alt fæstet mig en Mø."

„Asbjørn, Asbjørn, det er ikke sandt. Hvorfor narrer Du mig?"

„Jomfru Gertrude, I kan troe mig."

„Nei, nei, jeg vil ikke troe Eder. Hør ... hør engang ... sværg mig ved den hellige Jomfru, sværg mig ved den hvide Christ, at det er sandt?"

„Det sværger jeg."

Da klemte Gertrude Haanden mod sit Bryst, saae et Øieblik mod Jorden og syntes neppe at aande. Endelig hævede hun Hovedet og spurgte med et drømmende, lurende Blik:

„Hvem er det Du elsker?"

„Det veed kun hun og jeg, og ingen Anden faaer det ellers at vide."

„Men jeg vil vide det; jeg vil."

„I faaer det ikke at vide."

„Sig mig det strax!"

Nu traadte Inge ind, og ved at see Gertrudes Ophidselse sluttede hun sig strax til, hvad der var foregaaet. Hun gik hen til den ulykkelige Pige og bad hende følge med op paa deres fælleds Kammer. Men Gertrude rev sig løs og sagde:

„Kan jeg forlade dette Sted, saalænge han er her?"

Inge saae bønligt til Asbjørn, der forstod hende og gik. Med megen Møie fik man nu Gertrud bragt tilsengs, og der blev sendt Bud efter en klog Kone, som ikke var nogen Anden end Morten Rødskjægs Moder, den tykke Else. Henad Middag kom hun vraltende og støttede sig til en Stok. I Kjøkkenet traf hun Mo'er Nille alene og hilste med stor Venlighed.

„Jeg kan tænke mig, hvad der feiler den lille Jomfru," sagde hun og loe, „virker Runerne? he."

„Hør, Else, jeg har ondt af Pigebarnet — ja, I troer det vel neppe? kan I stille hende lidt tilfreds, saa skal I have Tak."

„Ih hvad! lidt Elskov dør man vel ikke af. Hehe, ja, det er meget godt. Lad mig komme op til den lille Stakkel. Hun er vel alene?"

„Ja, hun kan ikke lide at have Nogen hos sig."

Mo'er Else befandt sig snart i Gertrudes Værelse. Den unge Pige laae bleg og, som det syntes, lidende paa sit Leie. Da den fremmede Kone kom ind i Værelset, vendte hun Ansigtet mod Væggen.

„Naa, naa, lille Jomfru, I vender Eder fra mig, og dog er jeg maaskee den Eneste, som kan trøste Eder."

Gertrude svarede ikke.

„Eders Sygdom sidder nok i Hjertet. Ja, ja, saadan gaaer det mange unge Piger. Men de komme sig, de komme sig, naar de blot ville vente."

Gertrude svarede endnu ikke.

„I elsker nu den unge Asbjørn, Hrr Afkers Svend; ja vist, det er en kjøn Karl, og I skal faae ham."

„Han elsker en Anden," sukkede Gertrude og blev liggende.

„See, see, saa det veed I allerede?"

„Han har selv sagt mig det."

„Ah, han har selv sagt Eder det. Veed I da ogsaa, hvem det er?"

„Veed I det maaskee?" spurgte Gertrude og vendte sig om.

„Skulde jeg ikke vide det? — Mo'er Else veed Alting?"

„Men saa sig mig det? skynd Eder! hurtigt!"

„Saa sagte, saa sagte; Hastværks Arbeide duer ikke. Jo, jeg veed mare nok, hvem Hrr Asbjørn elsker; hun er ikke langt herfra, det er Mester Anders Datter."

„Estrid, Estrid! er det Estrid!" raabte Gertrude og sprang ud af Sengen.

„Nu, bliv dog roligt liggende, mit Barn. Hvad vil I gjøre? det vil jeg sige Eder, gjør I en Ulykke paa lille Estrid, vinder I aldrig Asbjørns Kjærlighed."

„Hans Kjærlighed! men den har hun jo."

„Kjender I da ikke de Ungersvende? Deres Sind er foranderligt som Vinden. Javist, nu elsker han Estrid, men jeg skal sørge for, at han kommer til at elske Eder, Eder alene. Jeg er en gammel klog Kone, jeg har før vidst Raad for saadan Noget. — Men Estrid maa I ikke røre; jeg skal sige Eder hvorfor? hun skal giftes med ... med en Mand, som jeg kjender."

„Hvad siger I! giftes? og ikke med Asbjørn?"

„Ikke med Asbjørn, det er vist og sandt."

„O, den Dag, at det skeer, skal I faae Guld, meget Guld; thi min Fader er rig."

„Tak, tak, men læg Eder nu ned og sov; jeg skal blive hos Eder."

„Hvor kan jeg sove! O, jeg er saa glad igjen ... nei, jeg er bedrøvet, vee, vee over Estrid. Hvor tør hun elske ham? hvert venligt Blik, hvert Ord, hun faaer af Asbjørn, er en Skat, hun stjæler fra mig. Lad mig komme bort herfra, jeg vil tale med Estrid."

„Ædle Jomfru, I kommer ikke ud af Døren. I har

lovet at lade Estrid være i Fred, rør hende ikke, ellers seer I aldrig Asbjørn mere."

„Maa jeg ikke komme til Estrid, saa lad Asbjørn da komme til mig."

„Han vil komme mit Barn, han vil komme."

„O ja, hvis han ikke kommer, da gaaer jeg til ham, hvad enten det er ved Nat eller Dag, hvad enten han sidder i Ridderborg eller i den grønne Skov. Det anstaaer maaskee ikke en ædelbaaren Jomfru at besøge en fremmed Svend, Folk ville tale ilde derom, og jeg har ingen Fader mere til at tugte de onde Tunger, men jeg kan ikke Andet, jeg drages mod Asbjørn Ubbeson ... Nu bliver jeg saa søvnig, nu vil jeg drømme om ham ... kun om ham. Godnat, gode Kone."

Gertrude faldt i en urolig Slummer. Else forlod Værelset for at slaae en lille Sladder af med sin Veninde. Hun lagde Mærke til, at Mester Anders var i en dyb Samtale med Jomfru Inge, og hun stjal sig til at høre, at Talen var om Hrr Bugislaus Forbrydelse, og at Mesteren roste Jomfruen, for hvad hun havde gjort. Estrid var ikke at see. Ved et Glas Gammel-Mjød udvexlede de to gamle Kjællinger deres Tanker for hinanden. Gertrude vaagnede imidlertid og mumlede:

„Hun er hos ham. Jeg føler det; men jeg skal finde dem."

I Abildgaarden havde Asbjørn og Estrid sat hinanden Stevne. De havde jo saa grumme meget at tale om, som

ingen Anden maatte høre paa. Estrid klyngede sig fast til hans Arm og hvidskede:

„Den stygge Ridder Ivar; jeg vil bede Fader om at afholde sig fra al Omgang med ham. — Hvo skulde have troet det om ham? han er en afskylig Pigerøver."

„Misforstaae mig ikke, kjære Estrid. Det var ikke ham, som bortførte min Søster, det var Hrr Mogens Ebbeson og Prinds Harald; han var blot Vidne til det Hele. Jeg anseer Hrr Ivar for en Pralhans, men ellers for en ret skikkelig Mand, der aldrig selv kunde finde paa at træde Lands Lov og Ret under Fødder, det skulde da kun være, naar han manglede stærke Drikke. Lader os med Hensyn til ham som i alt Andet følge min Herres Raad, og derfor, naar han viser sig, være høflige og lade som vi Intet veed. — Men min ulykkelige Søster, som sidder paa Haraldsborg, er Dag og Nat i min Tanke. O, jeg seer hende sidde bleg og kummerfuld — og vanæret. Hører Du, Estrid, vanæret? vil Du have en Ungersvend, hvis Søster er vanæret?"

„Asbjørn, Asbjørn!"

„Tilgiv mig, Estrid, at jeg kunde tvivle. Gud ske Tak, at jeg har Dig, min elskede Estridlille, var Du ikke, hvem skulde da trøste mig, hvem skulde holde mig opreist? thi naar jeg saa har befriet min Søster, — thi befries skal hun eller jeg vil døe, og naar jeg saa har befriet min Søster, bringer jeg hende til Dig, og Du trøster hende og mine stakkels Forældre, til jeg kommer hjem engang fra Leding."

„Bring hende kun til mig. Jeg skal trøste hende og

pleie dine stakkels Forældre, som jo ogsaa ere mine, og vi tale om Dig og længes efter Dig. — Ak, Asbjørn, hvorledes kan jeg holde det ud, naar Du er borte? Dagene ville aldrig faae Ende og alskens Frygt vil komme til mit Sind. Og saa den ulykkelige Gertrude . . ."

„Gertrude! Ak! den stakkels Pige er syg og besat af en ond Aand."

„Hun taler kun om Dig; hendes Blik er vildt, hendes Kind er heb, og hendes Aande kort, det er som brændte der en frygtelig og uudslukkelig Elskovsild i hendes Legeme, det er som der var kastet Runer for hendes Fod."

„Gud hjælpe os! — hvem skulde have gjort det?"

„Jeg veed det ikke; maaskee er det ogsaa kun en Formodning, maaskee er hun alt karsk imorgen."

„Kastet Runer for hendes Fod! mørke, skumle Runer, en Gift værre end Klapperslangens Bid, jeg gyser min Estrid, o, lad os hver Dag bede for hendes Sjæl."

„O ja, bede, bede vil jeg til Jomfru Maria og Sancte Knud og alle vore hellige Mænd, og jeg vil kjøbe Voxlys for mine Sparepenge, og dem vil jeg skjænke til vor Frue Kirke."

Da raslede Løvet, og Gertrude stod bleg og skjælvende for dem.

„Jeg sagde vel, at jeg skulde finde Eder," mumlede hun og hævede sin Haand truende mod Estrid. „Altsaa her samles I udi Løndom, her stjæler Estrid Asbjørns Kjærlighed fra mig. — Men jeg skal hævne mig paa den Forræderske."

Estrid trykkede sig angst til Asbjørn og skjulte sit Ansigt for Gertrudes flammende Blik.

„Slip Asbjørn," vedblev Gertrude, „slip ham, kun jeg tør hvile ved hans Bryst. — Ikke sandt, Asbjørn, Du holder kun af mig?"

„Skjøn Jomfru, det bedrøver mig at høre Eders Tale. Jeg har alt eengang sagt Eder, at jeg elskede Eder ikke."

„I har sagt det; javist ... nu husker jeg det ... og I vilde ikke sige mig, hvem det var, I havde kjær ... Hahaha, nu veed jeg det; thi det er Estrid, den taabelige Mø ... Lille Estrid, nu gaaer jeg til din Moder og fortæller, at Du har Stevnemøder i Lunden med en smuk Ungersvend; hvad troer Du, hun vil sige?"

„Jomfru Gertrude, ikke vidste jeg før, at I var ond," sagde Asbjørn.

„Jeg er ond ... jeg er god ... god mod Dig, Asbjørn. Ja, skulde jeg ikke være god mod Dig? Elsker Blomsten ikke sin Sol, elsker Marken ikke den befrugtende Regn, elsker ikke Guds Engle smaae de glimrende Stjerner. Asbjørn, Du er min Sol, thi Du gyder Varme i mit Bryst, Du er min befrugtende Regn; thi Du fremkalder nye Tanker i min Sjæl, og Du er min Livsens Stjerne; thi Du alene viser mig Vei i al det Mørke, der omgiver mig. — Ja, Mørke, Mørke er der overalt, hvor Du ikke er, da hvisle lede Snoge rundt om mig, og Du, Du Estrid er den ledeste af dem Alle. Du er sort og klam og dine Øine stikke mig, o, kunde jeg knuse dit Hoved med min Fod.

Tro hende ikke, Asbjørn, tro hende ikke, naar hun klamrer sig fastest til Dig, stikker hun Dig tildøde."

„Her kan intet Menneske hjælpe," sagde Asbjørn, „hun har tabt Magten over sig selv."

„Kjender Du en sørgelig Vise, Estrid, det er om et Gjenfærd, om en ung Pige, der døde, og hendes Fæstemand, der tog en anden. O, Du vil vist gjerne, at jeg skulde døe? Men vogt Dig, vogt Dig, hver Midnat staaer jeg op af Graven, jeg træder til din Seng og under Dig aldrig Ro. Og vil han hvile i din Arm, da skal han favne min dødningekolde Skygge og ikke din bløde og runde Barm... Men nei, hvorfor skal Asbjørn favne min Skygge? han har jo mig selv, jeg er ung og varm... Ha, men det er Estrids Skyld."

Gertrude styrtede med opløftet Arm imod Estrid, der udstødte et høit Skrig og vilde flygte. Asbjørn greb Gertrude om Haandleddet og sagde:

„Hun maa til sit Kammer, og der maa sættes Vagt ved hendes Seng."

„Du klemmer haardt, Asbjørn, men det er din Haand, og Salighed gjennemrisler mig. Er Estrids Hud blødere end min?"

Gertrude fulgte Asbjørn som et villieløst Barn. Undervejs mødte de Mester Anders, der saae paa dem noget forundret. Asbjørn fortalte, at Gertrude var syg og phantaserede, og at han havde truffet hende nede i Haven. Var det fordi Estrid var borte eller fordi Smeden var nærværende, at Jomfruen ikke talte et Ord? Hun blev overgivet

til Nille og Else, der førte hende til sit Kammer. Først da Asbjørn slap hendes Haand, udbrød hun i Klager. Vaabensvenden tænkte et Øieblik efter, dernæst gik han ud i Værkstedet til Mester Anders. Han kaldte ham tilside, og mens Svendene sang og Metallet klang, friede han hos Faderen til skjøn Estrid. Smeden saae forundret paa den unge Krieger, dernæst bankede han sig paa Panden med sin sodede Haand, som om disse physiske Slag kunde hjælpe ham til at forstaae, hvorom Talen var, og med et glad Blik greb han tilsidst Frierens Haand. Mange fornøiede Ord bleve vexlede mellem dem; men da Talen tilsidst faldt paa Nilles Samtykke, blev Smeden noget urolig.

„Men vi kunne vel ogsaa undvære hendes Samtykke?" sagde Asbjørn tillidsfuldt.

„Javist, javist, det kunne vi; men I kjender hende jo ... hm ... og skulde hun nu ønske et andet Parti?"

„Det er netop derfor, at jeg saa tidligt er kommet til Eder. Naar jeg har Eders og Pigens Samtykke, maa hun vel give efter."

„Javist, man skulde synes det."

„Vil I love mig med Haand og Mund at staae mig bi mod Eders Kone? vil I love mig, ikke at give Estrids Haand til nogen Anden?"

„Ja, jeg vil; før jeg lover min Datter bort til nogen Anden end Asbjørn Ubbeson, før skal man slaae mine Ribbeen istykker og kradse Øinene ud af mit Hoved."

Da Hrr Mogens Ebbeson just traadte ind for at spørge om Prisen paa nogle Vaaben, blev Samtalen af-

brudt. Hrr Mogens kastede lurende Blikke omkring sig og syntes ikke at være fornøiet ved at see Aster Rygs Svend, der dog snart gik sin Vei.

Ottende Kapitel.

Eilef døer.

Henad Aften, to Dage efter, sad Inge og talte med sin Farfader. Hun var meget bedrøvet; thi den Gamle vilde reise. Hun gjorde sig al Umage for at holde ham tilbage, men det var og blev forgjæves. Med stor Tilfredshed betragtede han et stort Sværd, som han havde kjøbt hos Mester Anders for endeel af de Penge, dennes Hustru havde stukket til ham.

„Ja," sagde Eilef, „henad Midnat seiler jeg i en Baad ned ad Fjorden til et Kjøbmandsskib, som imorgen tidligt letter Anker. Vinden er god, og næste Midnat kan jeg være i Skjelskør."

„Kjære Farfader, bliv hellere hos os. Nu kommer den strenge og haarde Vinter, og Du er for gammel til at flakke om blandt Fremmede."

„Jeg blev gjerne hos Dig, kjære Inge; men jeg kan ikke, hvis jeg skal have mit Hverv fuldbragt, før jeg døer. Det er et stort Hverv og til Gavn for Land og Rige. Er

Hevnen fuldbragt, da skal vi aldrig skilles mere, og da skal Silke rasle for din Fod og en Krone smykke dit Hoved."

„Ei bryder jeg mig om en Krone og ei om Silke for min Fod, langt høiere skatter jeg et Hjem og en venlig Arne, hvor Du, kjære Farfader, sidder i Krogen og fortæller om vore Konger og Helte, medens jeg baldyrer eller synger en Vise for Dig."

„Det er et skjønt Billede, Du der maler for mig, men jeg tør ikke tænke derpaa endnu." Den Gamle reiste sig og lagde sin Haand velsignende paa sin Sønnedatters Hoved. „Farvel, min Inge, modtag min Velsignelse. Skulde vi ikke sees mere, da tænk engang imellem paa mig."

„Farfader, tael ikke saaledes; vi maae sees igjen."

„Du har jo Taarer paa din Kind, mit Barn. Græd ikke. Maaskee lever jeg endnu til Vaar; men jeg gaaer til en blodig Gjerning."

„Farfader, Farfader, gaae ikke bort; vil Du være en Morder? er der ikke flydt Blod nok i Danmark?"

„Der maa flyde mere endnu, før min Gjerning er tilende. — Men Du flyer mig, Inge; giv mig Haanden til Afsked?"

„Men tag først dine gruelige Ord tilbage. Ei vil jeg røre ved den Haand, som tørster efter Blod. O, bliv, bliv hjemme, kjære Farfader."

„Giv mig Haanden. — Seer Du, min ryster, men det er ikke af Alderdom, det er af Hevntørst."

„Jeg giver Dig ikke Haanden, Farfader."

„Vil Du gjøre mig vred?" tordnede Eilef. „Du er en egensindig Mø. — Skal vi skilles i Uvenskab?" vedblev han mildere.

„Siig mig, til hvem Du gaaer, o siig mig blot det?"

„Jeg gaaer Hevnens Vei," sagde Eilef, tog Inges Haand og rystede den. Dernæst forsvandt han og lod den forskrækkede og bedrøvede Inge alene tilbage. Angstelse og Frygt paakom hende, og hun besluttede at skrive et Lønbrev til Asker Ryg og advare ham — advare ham mod hendes egen Farfader. Dog nei, hun vilde ikke nævne Nogen, men bede ham at vogte sig for de sjællandske Jarler og Herremænd. At det var disse, Eilef vilde besøge, havde hun en dunkel Anelse om, og at det var dem, som vare Knud Lavards værste Fjender, vidste hun. Asbjørn skulde besørge Brevet, og hvis Asker Ryg, efter at have læst det, bad om en Samtale, vilde hun tilstaae ham den. Hun længtes jo hver Dag efter at see ham, efter at være ham nær.

Det var en stille og mild Efteraarsnat. Maanen var nylig kommen op og fordunklede Stjernernes Skin. Kun utydeligt saae man den gode Stad Hedeby med dens Kirker og Taarne. En let Brise krusede Fjordens Vande, der skyllede op mod Smedens Abildgaard. Det visne Løv faldt fra Grenene, hvorpaa der sad en let Riim, der glimrede som Sølv i Maanens Straaler. Lyset var slukket i Inges og Gertrudes Kammer, der vendte ud mod Abildgaarden. Inge sov fast og trygt, men Gertrude kastede sig uroligt paa sit Leie og nævnede ofte Asbjørns Navn.

Da nærmede sig ude paa Fjorden en fireaaret Baad.

Ser Mand sad i den, indhyllede i Munkekapper. Den Fornemste sad ved Roret og styrede Baaden lige mod Smedens Abildgaard.

„Nu ere vi der snart," sagde han, som sad ved Roret, det var Hrr Mogens Ebbesøn, „veed I hvad, Buris, jeg vilde ønske, at det var vel overstaaet, og at I alt var ved Stevns med Eders skjønne Bytte."

„O hvad," sagde Buris, „vi have været med til at fange Jomfruer før. Hrr Harald har vel Noget at sige hos sin Broder Knud, og naar man ikke forfølger os i de første to Timer, skal jeg være i rum Sø og ude affigte. Vinden er god og min Drage seiler godt."

„Een Ting vil jeg bede Eder om, og det er den største Stilhed," sagde Hrr Mogens, „og skal der tales, saa tale vi vendisk."

„Lad gaae, I har jo at befale."

„Jeg har alt beskrevet Eder Leiligheden. To Mand blive ved Baaden, og to Mand følge med os. — Læg Aarerne ind! Tag Stødet af der forude."

Baaden lagde til, og Hrr Mogens, Hrr Buris og to Mand stege iland. De nærmede sig lydløse Huset og snart var en Blærerude i Jomfruernes Vindue skaaret istykker. Vinduet blev aabnet, og Mogens og Buris stege ind. Gertrude var vaagnet og betragtede først i Stilhed de to Mænd. Det tyktes hende, at den Ene var Asbjørn. Da hun var bleven overbeviist om sin Feiltagelse, begyndte hun at skrige.

„Det er ikke hende," sagde Hrr Mogens paa vendisk,

„men synes Du om hende, kan Du jo tage hende med for din egen Mund."

„Nei Tak, Kvindfolk bringe kun Ulykker," svarede Buris og kneblede og bandt Gertrude, der sprællede og satte sig til Modværge.

Inge var imidlertid vaagnet. Men før hun kunde skrige, havde Mogens stoppet hende et Klæde i Munden og bragt hende ud af Vinduet til de to haandfaste Sømænd, der strax satte sig i Gang ned til Baaden. Herrerne fulgte efter. Gertrude sled i sine Baand, men det var hende umuligt at komme løs.

„Det gaaer godt," sagde Hrr Mogens. „Nu vil jeg sige Eder Farvel; der gaaer en Sti her nedenom Haven til Slottet; den vil jeg følge. Ingen skal vide, at jeg har været paa Eventyr inat. — God Lykke paa Reisen og pas paa, at Vildtet ingen Skade kommer til."

„I kjender Buris Nielsøn. — Nu, Godnat, Herre."

Mogens skyndte sig bort, og Buris ilede efter sine Mænd. Der var imidlertid en anden Baad ude paa Fjorden, som havde nærmet sig Abildgaarden. Der sad en Mand alene i Baaden og roede; det var Eilef. Landgangen i Smedens Have var forekommet ham mistænkelig, og istedetfor at seile ud til Kjøbmandsskibet, havde han nærmet sig. Da saae han to Mænd komme bærende med en Kvinde. En ubestemt Anelse greb ham om, at det kunde være Inge. Han sprang iland og blottede sit Sværd.

„For Satan," raabte Buris og trak sit Sværd, „hvad vil Du, Gamle?"

„Giv mig min Datter, min Inge, eller jeg kløver Eders Hoved," raabte Eilef.

„Ha, hvad veed Du, Gamle! — afveien eller jeg glemmer Eders graa Haar."

Eilef styrtede sig imidlertid uforfærdet mod Buris. Kampen varede dog ikke længe; Gubben fik en dødelig Vunde i Brystet. Inge saae det; hun havde faaet Klædet revet fra Munden og raabte:

„Farfader, Farfader, kjære Farfader!"

Før hun kunde sige mere, havde Buris igjen forhindret hende i at tale. Baaden stødte fra Land og roede hurtigt bort. Eilef reiste sig endnu engang og saae efter de Bortdragende, dernæst faldt han om og døde med Inges Navn paa Læberne. Det haarde og frastødende forsvandt af hans Træk, og som Maanen nu skinnede paa hans Aasyn, havde det et sandt kongeligt Udtryk. — — —

Man kan tænke sig Estrids Forfærdelse, da hun næste Morgen traadte ind og fandt Inges Seng tom og Gertrude ligge bunden paa Gulvet. Hele Huset kom i Skræk og Bevægelse, og man ilte ned i Haven, hvor man fandt Eilefs blodige Lig. Gertrude glemte et Øieblik Asbjørn og stampede i Jorden af Sorg og Raseri. „Til Hertugen, til Hertugen!" raabte Smeden, „han alene kan hjælpe os." Og den ærlige Smed tog sine bedste Klæder paa og ilte til Borgen.

Stor blev Knud Lavards Bestyrtelse, men endnu større Asker Rygs, dengang de erfoer de skrækkelige Nyheder. Som en Rasende ilte Herr Asker op og ned i Hallen og svor skrækkelig Hevn over Gjerningsmændene. Men hvor vare

de? Han kaldte paa Asbjørn, og Begge ilede til Smedens Huus. Der traf de Nille og Eilefs affjælede Legeme.

„Her er skeet en gruelig Ugjerning inat," sagde Asker Ryg, „fortæl, hvad veed I derom."

„Kun saare lidt, Gud hjælpe os!" svarede Nille og vred sine Hænder.

„Hvis er dette Liig?" spurgte Asker.

„Han var Inges Bedstefader."

„Ja saa! kjendte I ham ellers ikke?"

„Nu, da han er død, kan jeg vel nok fortælle, hvad jeg veed. Han hed Eilef og var Hertug i Jylland før Knud Eriksøn."

„Raser Du, Kvinde. Dog ... disse Træk ... jo, det er den ulykkelige Eilefs. Ikke var det sunget for din Vugge, at Du skulde døe en saadan Død. Ak! nu forstaaer jeg Alt; og nu er den sidste Hindring mellem Inge og mig bortryddet. — Men hvorledes er han bleven myrdet?"

Asker Ryg holdt nu et formeligt Forhør. Efter Gertrudes Formodning maatte Røverne være seilede bort. Asker ilte til Hertugen og bad om Orlov og Tilladelse til underveis at anholde ethvert mistænkeligt Skib. Knud Lavard bevilligede ham Alt. Begge udtømte sig i Gisninger om, hvem de frække Voldsmænd kunde have været. En mørk Sky var leiret paa Knuds Pande. Da han hørte, hvem Eilef var, blev han især tankefuld og sagde:

„Saaledes endte han, hvorledes vil hans Efterfølger ende?"

Han gav Befaling til, at Liget skulde bringes til Borgen,

og at det senere skulde bisættes med fyrstelig Pragt. Han spurgte efter sin Broder Harald. Det hed sig, at han ikke var staaet op endnu. Asker Ryg fik et Brevskab med til Hertugens Søster Anna, der var gift med en Hrr Hogen. Svogrene levede ikke godt sammen, men den godmodige Knud kunde alligevel ikke afbryde al Forbindelse med sin eneste Søster.

I Havnen laae altid nogle af Hertugens Skibe parate til strax at kunne fare ud efter de vendiske Sørøvere. Et af disse Skibe blev overladt Asker Ryg. Asbjørn havde taget Afsked med Smedens Huus. Gertrude var forekommen ham saa besynderlig rolig, at han havde det bedste Haab om, at hendes Sygdom var ved at gaae over. Han lagde ikke Mærke til det besynderlige triumferende Smiil ved hendes Mund.

Da det var nær Middag, foer Asker Ryg paa sit Langskib ud af Havnen. Hans Brødre stode paa Stranden og vinkede Farvel. I Smedens Abildgaard stod en kvindelig Skikkelse og saae efter Skibet; det var Estrid.

Aſker Ryg.

Anden Deel.

Mein Buch.

Anton Heel.

Første Capitel.

Onde Raad.

Knud den Store havde med kraftig Haand og undertiden med Grusomhed udryddet de sidste Spor af Hedenskabets Ceremonier og Høitidsfester her i Danmark, han havde indkaldt engelske Geistlige og bygget Kirker og Klostre; men Hedenskabets Aand kunde han ikke udrydde, den stærke og dristige Aand, der vinkede til Kamp og Seier og et berømmeligt, om ogsaa blodigt, Eftermæle. Under hans Søstersøn Svend Estridsøn var hele det politiske Liv en bestandig Kamp med Nordmændene og Venderne, og naar Stridsøxen faldt med sit drædende Hug, tænkte dens Fører snarere paa Thor end paa den milde Forløser, der døde for al Verdens Synd. Lidt efter lidt under Kong Svends Efterfølgere begyndte Christendommens Lys at tiltage i Klarhed og at gaae over i Folkets *indre* Bevidsthed. Danmark havde faaet sin Erkebisp i Lund; og i Hedeby, Roeskilde, Viborg og flere andre Steder sad der Biskopper. Men det var endnu langtfra, at den christelige Livsanskuelse selv hos

Kirkens Tjenere var kommen til Ret og fuld Gyldighed. Det ene Øieblik svang Kirkens Ypperste Krumstaven foran Alteret, og det andet Sværdet mod deres eller Fædrelandets Fjender. I Rom sad hele Christenhedens Fyrste; vel var hans Magt større i Fraskand end i Vaticanet, men Nordboen med den sunde, practiske Fornuft kunde endnu ikke begribe den aandelige Magt, som virker i Fraskand; han var vant til at see sin Konge hvert Aar paa Herredagene, at kunne selv forebringe sine Klager og selv see sin Avindsmand straffet. Denne Konge var desuden omgivet af en Magt, der imponerede den, som kun bøier sig for physisk Styrke. Pavens Decreter fandt derfor ogsaa heftig Modstand, naar de strede mod god gammel Ret og Skik. Een Konge, Knud den Sjette, havde allerede ladet sit Liv, fordi han vilde gjennemføre Tienden; Folket modsatte sig evigtvarende Skatter og Paalæg. Præsternes Coelibat kunde eiheller gjennemføres. Man spurgte hverandre om, hvorfor Præsterne ikke maatte gifte sig, ligesaa vel som andre skikkelige Folk, og under de senere Bondeoprør i Skaane var det en af Hovedaarsagerne til Striden. Den dybe Respect for Geistligheden var heller ikke tilstede endnu; ikke mange Aar efter Knud Lavards Tid kastede Bønderne Stene paa Erkebiskop Absalon. Hvad Under da, at Geistligheden søgte Beskyttelse hos Kongemagten og smigrede for den; saaledes blev den myrdede Kong Knud erklæret for en Helgen. Christendommen med dens mange senere tilkomne Udbygninger stod derfor ikke fast som en Heelhed; i Folket var der en stadig, ja, stundom kraftig, Opposition.

Hvad Danmark angik, da havde det ikke rigtigt fundet sig tilrette med sig selv. Jylland var blevet samlet med Skaane og Øerne, men den hele Bygning var saa løst sammenføiet, at den godt kunde falde fra hinanden, og det var der under den svage Kong Nielses lange Regjering al Udsigt til. Ingen brød sig om Staten, Alt offredes for det Personlige. Det eneste Sted i Danmark, hvor der var Ro og Klarhed, var hos Knud Lavard. Der begyndte det Morgengry, som senere under Valdemararne blev til klar Dag. Men de vilde Kongesønner frygtede Lyset, de forstode ikke den nye Tid med fromme Munke og ærekjære Riddere, og derfor besluttede de at kæmpe til det Sidste for Fædres Arne og Fædres Skik. Der var dog Forskjel paa nu og før. Et Tog mod en Fjende gjaldt altid dengang for ærefuldt, men nu begyndte man ogsaa at spørge om Togets Grund — Retfærdighedsfølelsen var vaagnet. Man søgte derfor at styrte Knud Lavard under Lovlighedens Maske, og man sørgede for at have Lovens Haandhæver, Dannerkongen, paa sin Side; men dette Angreb vilde ikke lykkes, og paa Herredagen i Ribe gjorde Knud Eriksøn — som vi vide — sine Bagvaskere tilskamme. De onde Lidenskaber vare imidlertid eengang vakte, de lode sig ikke tæmme, men trak sig tilbage i Mørket, hvor de voxede Dag for Dag og hidførte en Begivenhed, som kunde have splittet Danmark ad for bestandigt, hvis Gud ikke havde villet det anderledes. Lader os da et Øieblik forlade det muntre og venlige Hedeby og gjæste Jarl Henrik den Halte eller Skatteleder paa en af hans Gaarde ved Suusaaen, i Nærheden

af det Sted, hvor det gamle Skovkloster eller Herlufsholm nu ligger.

Vi ere i October Maaned. Det stormer og regner udenfor, men i Hallen gaaer det lystigt til. Der er fornemme Gjæster i Besøg hos Jarlen. Deres Svende sidde i Borgestuen og drikke Øl og Mjød, de synge og spille Tærninger eller brydes. Engang imellem maa Gaardens Foged ind for at paabyde Stilhed. I Hallen selv ere Hirdmændene samlede, der høre til Gjæsternes Følge; en tydsk Skjald, Sigward, synger Viser for dem. Men Henrik selv og hans Gjæster see vi Intet til, de sidde i Jarlens Lønkammer eller rettere ligge paa Hynder af Haar eller Straa.

Skikkelsen hisihenne under Lampen, med det gule, krøllede Haar og det urolige Blik, er Kong Magnus Nielsøn. Han er Vestgothernes Konge, men han sidder hellere ovre hos sine Venner i Danmark. Hans Dragt er simpel, og det Eneste, som udmærker den, er en vægtig Guldkjæde om Halsen. Han er Kong Niels's eneste Søn, og hans høieste Ønske er at komme til at følge sin Fader i Regjeringen.

Ved Siden af ham ligger Hrr Hogen, som vi allerede kjende fra Besøget hos Hrr Bugislaus.

Dernæst kommer Hrr Hogen Jyde. Det er Knud Lavards Svoger, en tapper Herremand, der holder meget af et godt Glas og et lystigt Selskab. Han har fra sin Barndom været Venner med Magnus og Henrik; derfor kan han nødigt undvære deres Selskab, og derfor har han til sin Hustrues store Bedrøvelse brudt med sin Svoger.

Han er bekjendt for ubrødeligt at holde sit Ord og aldrig at svigte sin Ven i Nøden.

Ved Siden af ham ligger Sigurd den Stærke, Kong Magnus's Fostbroder og Mærkismand. Han har sjelden anden Mening end Kongen, der viser ham stor Tillid og Fortrolighed.

Jarl Henrik den Halte har lagt sig saaledes, at han kan overse hele Selskabet. Det er en lille, bredskuldret Mand med graae, spillende Øine. Han er snild og lader altid som han ikke arbeidede for sig selv, men for sine Venner. Kunde man see ind i hans Hjerte, vilde man imidlertid erfare, hvor inderlig han fryder sig over at kunne trække alle sine Venner, som Dukker paa en Snor, og i Hjertets inderste Lønkammer ligger Haabet om Danmarks Kongeværdighed. Mord og Drab og alskens Rænker frygtede han ikke, naar det blot førte ham til Maalet, og Ingen forstod bedre end han at lægge forræderske Anslag, at vende Løgn til Sandhed og at gjøre Sort til Hvidt. Skjøndt han meget godt vidste, at Knud Lavard ikke havde været deelagtig i, at hans Hustru var rømt fra ham, lod han dog saa, og udspredte Historien derom vidt og bredt, skjøndt den var til hans egen Skam, men derom brød han sig ikke, da det skadede Knud. Derved blev ogsaa hans uudslukkelige Had til denne Fyrste bedre motiveret. Enhver kunde forstaae det rent personlige, men opdigtede Motiv og lod det gjælde, medens det virkelige, at Knud var for anseet og for mægtig, vilde have skadet Henrik i Fleres Øine. Han fæstede

nu sine smaae, spillende Øine paa Kong Magnus, som netop begyndte at tale.

„I Sandhed, Frænde," sagde Magnus, „det er en snild Tanke af Dig, at lade os lægge os ned, for at vi senere med god Samvittighed kunne sværge paa, at vi aldrig staaende eller siddende have oplagt Raad mod Hertug Knud. Nu, men lader os komme til Sagen."

„Ret strax, Fætter; men see her den hellige Læst, lader os først lægge vore Hænder paa den og tilsværge hinanden høitideligt, at vi aldrig ville forraade til noget andet Menneske, hvad her bliver talt om i dette Øieblik."

Bogen gik rundt, og Alle svor.

„Enhver fri og frelse Mand," begyndte Jarlen, „er opfyldt af stor Sorrig og Bedrøvelse for Danmarks Fremtid. Saalænge Kong Niels regjerer — og Gud skjænke ham et langt Liv — vil Alt gaae godt; men han er gammel, og Døden gjør maaskee, før vi vente det, sin Ret gjældende. Spørgsmaalet er nu: hvo skal være Drot i Danmark efter hans Død? — Ja, for Eder her i dette Kammert er Spørgsmaalet snart besvaret; I ville naturligviis sige: Danmarks Krone tilkommer medrette Magnus Nielsøn; men den store Hob udenfor, der lader sig lokke af et venligt Blik og hører efter tomme Løfter, den store Hob, siger jeg, mumler allerede om, at Knud Eriksøn skal, efter den nuværende Regents Død, være Konge i Danmark. Men kjende vi ikke Allesammen vor Frænde, Hertug Knud? Jeg selv har dyrekjøbt Erfaring for, at der bag hans Godhedsmaske findes en umættelig Vellyst og stor Ærgjerrighed."

„Det er sandt, det er ganske sandt," raabte Magnus; „men han forstaaer at sætte Folk Blaar i Øinene. Der gives ingen større Hykler end han. Desuden lefler han med Tydskerne; han er stolt af sit Svogerskab med den tydske Keiser, og tydske Sædvaner og Skikke vil han gjerne indføre i Danmark. Men vi ville vise, at vi ere frie og selvstændige Mænd, og ingen Tydsker skal nogensinde komme til at byde over Svend Estridsøns Sønnesønner."

„Hvad I der siger, min ædle Frænde, er ganske rigtigt," tog Henrik igjen Ordet. „Og vi kunne jo letteligen forestille os, hvad der vilde skee, hvis han blev Konge i Danmark. Han har altid anseet os for at være sine Fjender; det kunde derfor let falde ham ind at gjøre os uskadelige, det vil sige ... ja, I forstaaer vel nok en halvkvædet Vise?"

„Jeg troer ikke, at vi behøve at frygte for Livet, kjender jeg min Svoger ret," sagde Hogen Jyde.

„Da troer jeg det dog," yttrede Magnus, „han vil ganske sikkert myrde os Allesammen; ikke sandt, Henrik?"

Henrik trak paa Skuldrene og vedblev: „Skulle vi altsaa som dumme Faar selv løbe til Slagterbænken, eller skulle vi slaae et Slag for at frelse vor Magt og vort Liv?"

„Vi ville kæmpe!" raabte Alle.

„I ville kæmpe," gjentog Jarlen, „men skjøndt min Frænde, Magnus, er Konge i Gothland, og skjøndt jeg selv er Jarl i Danmark, kunne vi med vore forenede Kræfter dog ikke gjøre os Haab om at overvinde Knud. Han har

jo Obotriterne og Jyderne paa sit Parti, og en stor Hoben af Folket hænger ved ham."

„Det er ganske sandt," sagde Magnus, „og min Fader kunde heller ikke roligt see paa, at hans Lehnsmænd førte Strid. — Nei, der er ikke Andet for at gjøre, end at Knud Nielsøn i Løn maa slages tildøde."

„Det foreslog I, Frænde, og ikke jeg," bemærkede den listige Henrik, „men det Forslag er rigtigt efter mit Sind. Vi ville lokke ham til os under Venskabs Maske og saa lade Forræderen lide retfærdig Straf."

„Nei hør!" raabte Hogen Jyde og sprang op, „det skal aldrig spørges om mig, at jeg har været med til at øve Niddingsværk. I Marken vil jeg møde Knud, i en ærlig Kamp, men et lumskt Snigmord! fy!"

„Gode Herr Hogen, hvorfor saa hidsig?" spurgte Henrik noget urolig, „I veed jo, at vi ikke kan kæmpe nogen aaben Kamp, derfor ..."

„Saa maa I heller lade være at kæmpe og ikke bebyrde Eders Samvittighed med et Snigmord."

„Kald det for hvad I vil, men en fortjenstlig Gjerning bliver det alligevel," tog Kong Magnus nu Ordet.

„Og det siger I, Kong Magnus, og I, Henrik Jarl, og I, Hogen Henriksøn, og I, Sigurd? — ja, da maae vore Veie skilles. Farvel. Jeg skal ikke forraade Eder, jeg har jo givet mit Ord derpaa, men mig seer I aldrig mere."

Hogen Jyde styrtede forbittret ud af Døren; man hørte ham kalde paa sine Svende, og kort efter lød der Hovslag ude i den mørke Nat. De andre Sammensvorne saae paa

hverandre. Kong Magnus blev urolig, og Henrik Jarl trak foragteligt paa Skuldrene.

„Skal jeg ride efter ham og hugge ham ned, at han ikke forraader os?" spurgte Sigurd den Stærke.

„Nei, nei," sagde Henrik, „det behøves ikke; han er jo en Slave af sit givne Ord."

„Kunne vi troe det?" spurgte Kong Magnus.

„Jeg kjender ham tilfulde. Nu munter, mine Venner, lad Hogen Jydes Bortgang ikke forstyrre os. Vi bleve altsaa enige om, at Knud skulde miste sit Liv i Løndom. Et saadant Drab behøver intet Forsvar; thi det er jo baade til vor og Kongens Gavn, og det er desuden et nødvendigt Selvforsvar. Og endnu Eet. Jeg har talt med Kongen og Dronningen om Sagen, og de ere ganske paa vor Side. Vi behøve altsaa ikke at frygte fra den Kant."

„Det er ganske sandt," sagde Kong Magnus, „min Fader hader Knud Lavard ligesaa meget som vi; han mener, og ikke med urette, at han stræber efter at styrte ham fra Thronen. Men alt dette er jo Kjendsgjerninger, som vi vide; hvad vi her ere komne sammen for at raadslaae om, det er, hvorledes vi kunne tage Hertug Knud afdage?"

„Jeg har en Plan," sagde Henrik den Halte og smilte.

„Lad høre, Frænde," svarede Kong Magnus.

„I, Kong Magnus, indbyder ham til Julegilde i Roeskilde. I kan jo sige, at I ynkes over, at han sidder saa eensomt derovre i Hedeby, da hans Hustru er i Holmegaard, og at hans Frænder længes saa saare efter at see ham."

„Men vil han komme?“ spurgte Kongen. „Skjalm Hvides Sønner ville raade ham derfra.“

„Vi skulle vel nok faae ham til at komme. I skikker ham tillige Bud om, at I vil gjøre et Tog til Jerusalem, og at I ønsker at tale med ham, før I drager bort, for at bede ham om, som Eders tro Frænde og Broder, i Eders Fraværelse at være Formynder for Eders Hustru og Børn, samt om at have Omhu for Land, Gods og Rigdom.“

„Du est snild, Frænde, saa være det,“ sagde Magnus; „jeg lader udsprede, at jeg vil drage til Frelserens Grav, og Knud Eriksøn, som hører dette gudelige Forsæt, vil blive rørt og komme, trods Skjalm Hvides Sønner. Og naar han saa kommer ...“

„Ja, saa see vi Omstændighederne an,“ svarede Henrik.

„Gid jeg alt havde ham i min Magt,“ sagde Kong Magnus.

De Sammensvorne vedbleve endnu i rum Tid at drøfte deres Plan om at faae Knud Lavard i deres Magt. Den sikkre Udsigt dertil gjorde Kong Magnus oprømt og Henriks smaae Øine lynende. Han havde faaet Magnus til at bide paa Krogen, det blev ham som førte Slaget, men — saa haabede Henrik — en Anden, der høstede Fordelen, og denne Anden maatte jo blive ham selv.

Andet Capitel.

Gjensyn.

Den brave Hogen Jyde red da henad Veien med sine ser Svende. Han var gram i Hu og mumlede en Trudsel mod Henrik Jarl. Regnen og Blæsten tog til, og det forbedrede ikke Herremandens slette Lune. Svendene, som red bagved, spurgte hverandre om, hvad der vel var Grunden til dette Natteridt. De vare ikke fornøiede ved at komme bort fra et godt Lag til Kulde og Mørke. Først om to Timer kunde man være hjemme, og da var det allerede Sengetid.

„Hør," sagde en af Svendene, „man mumler om, at der iaften lægges Raad op mod Hertug Knud."

„Ja saa? Du veed altid saa god Besked, Ole," svarede en Anden, „og nu mener Du, at Blodet er aldrig saa tyndt, det er dog tykkere end Vand. Der kan være noget Sandt deri; maaskee er vor Herre bleven ueens med de Andre, og derfor reiser han sin Vei."

„Saaledes tænker jeg, Mads. Han er jo Knud Lavards Svoger, og skjøndt de ikke kunne forliges, maa dog Hrr Hogen indsee, at han staaer sig ved at faae Knud til dansk Konge. Nu ville de Andre maaskee undlive ham ..."

„Det forbyde Sancte Knud," raabte Mads og korsede sig.

„Ja, ja, men lad de Store strides; det er Sager, som ikke komme os ved."

„Men en saa høvisk Mand, som Hertug Knud! Alle

de Andre maatte for mig gjerne undlive sig selv, naar vi blot beholde Knud Eriksøn tilbage."

„Mig er det ligegyldigt," svarede Ole; „jeg følger min Herre, og lader de Andre gjøre, hvad de ville. See her, vil Du have en Slurk af min Bimpel, som jeg fik fyldt med Mjød?"

Begge toge sig en Slurk, og Ole vilde til at fortsætte Samtalen, da der hørtes Hestetrampen i det Fjerne. Hrr Hogen holdt sin Hest an og bød sine Svende være beredte paa Kamp; thi dengang vare Landeveiene langtfra sikkre, ja, Enhver havde Lov til at angribe en fuldt bevæbnet Ryttter; havde han imidlertid ikke Hjelmen, men blot Hjelmhuen paa, skulde man lade ham drage i Fred. De Ridende kom nærmere og nærmere. Man udtømte sig i Formodninger om, hvem det vel kunde være. Endelig var man dem saa nær, at man kunde skimte fire Ryttere med en kvindelig Skikkelse mellem sig. Hrr Hogen raabte dem an. Ryttterne gjorde Holdt, syntes et Øieblik tvivlraadige, men endelig sagde en dyb Røst:

„Vi ere skikkelige, veifarende Folk, som beder om at maatte drage forbi. Men hvem er I?"

„Jeg er Hogen Jyde. — Og Eders Navn?"

„Buris Nielsøn."

„I tjener min Frænde og Svoger, Harald Nielsøn; drag med Fred og bring ham min Hilsen."

Da raabte en kvindelig Røst:

„Hrr Hogen Jyde, er I en ædelbaaren Herre, da kom en ulykkelig Jomfru tilhjælp, som med Vold bliver bortført!"

„Saa stop det forbandede Kvindmenneske en Klud i Munden," raabte Buris.

Hrr Hogen havde imidlertid hørt Raabet; han havde altid været anseet for en streng sædelig Mand og de Uskyldiges Forsvarer; sin Svogers vilde Liv misbilligede han i høi Grad. Han begreb, at her igjen var Tale om et Jomfrurov, og han besluttede at ville forhindre det, hvad det end skulde koste.

„Hvad var det for en Stemme, som raabte om Hjælp?" spurgte han.

„Det er en lille Jomfru, som vil besøge min Herre," svarede Buris. „Godnat, Hrr Hogen, jeg skal bringe Harald Eriksøn Eders Hilsen."

„Nei holdt, saaledes skilles vi ikke," sagde Hrr Hogen; „jeg maa have at vide, om denne Dame følger Eder frivilligt, hvis ikke ..."

„Ved Sancte Knud, hvad betyder dette: hvis ikke? Vil I forbyde mig at ride i min Herres Ærinde?"

„Ja," svarede Hrr Hogen med Fasthed, „hvis dette Ærinde ikke er lovligt."

Da sporede Hrr Buris sin Hest og afsted foer han med sine Ledsagere. Hrr Hogen var ikke seen til at sætte efter ham. Han indhentede snart de Flygtende og med Vaaben i Haand befriede han Inge; thi hende var det. Hrr Buris, der havde faaet et let Saar, skjalv af Raseri og svor paa, at hans Herre skulde hævne denne Forsmædelse. Hrr Hogen brød sig ikke om hans Trudsler og red roligt sin Vei.

„Maa jeg takke Eder, ædle Herr Hogen," sagde Jomfru Inge, da hun igjen var fri; „I har reddet mere end mit Liv, I har reddet min Ære."

„Christ være lovet, at jeg mødte Eder. Af Eders Tale lader det, at I er en ædelbaaren Jomfru."

„Det er jeg, Herre. Ak, men jeg er fader- og moderløs."

„Hvorledes gik det til, at I kom i Harald Erikssøns Vold?"

Inge fortalte nu Begivenhederne i Hedeby. Denne Morgen var Herr Buris steget iland ved Karrebæk og havde strax tiltraadt Reisen til Haraldsborg. Hans egentlige Hensigt havde været at lande ved Stevns, men han maatte nok tage en anden Kours, da han blev skarpt forfulgt af et hertugeligt Langskib.

„Endnu engang, I skal være hjertelig velkommen paa min Gaard," sagde Herr Hogen; „den ligger ikke langt herfra. Min Fætnde, Harald, vil ikke vide mig Tak for denne Aftens Hændelser, men det er det samme; jeg troer at have gjort min Pligt. Hvorledes lever Hertug Knud i Hedeby?"

Man naaede snart Herr Hogens Gaard. Da det var første Gang, at Inge var paa Sjælland, blev hun noget overrasket ved at see, at den ikke var omgivet med den sædvanlige Vold. En Flok Hunde gav Hals, og Lys bevægede sig frem og tilbage bag Hornruderne.

Fru Anna viste sig i Døren med et Lys i Haanden. Det var den ældste af Kong Erik Eiegods Børn. Hun kunde vel være lidt over de fyrretyve Aar. Det var en smuk og værdig Matrone, der meget lignede sin Broder

Knud. Hun var klædt i en simpel, huuslig Dragt, og et Nøgleknippe hang ved hendes Belte.

„Er det Eder, Hrr Hogen?" spurgte hun.

„Mig selv, min Anna."

„Men I vilde jo ikke komme hjem før imorgen. Er Laget hos Henrik Svendsøn blevet forstyrret?"

„Javel, jeg blev kjed af Legen," svarede Hrr Hogen, „og godt var det; thi derved fik jeg Leilighed til at bringe en Gjæst tilhuse."

Hrr Hogen Iyde forestillede Inge for sin Hustru og fortalte forteligt, hvad der var skeet. Fru Anna slyngede Armen om sin Herres Hals og kysfede ham. Med straalende Blikke førte hun dem ind i Stuen og meente, at de vel trængte til Mad og Drikke.

„Men hvor er vor Søn, hvor er Erik henne?" spurgte Hrr Hogen.

„Han er Alt gaaet tilsengs; Børn maa ikke være forlænge oppe."

„Nu, saa faaer han ikke sit Godnatkys iaften. — Men, min ædle Jomfru, her ved Kjærtens Blus seer jeg først, hvor ung og deilig I er; I ligner fast min Anna. Hvad, Hustru, synes Du ikke, at hun ligner Dig? — Nu, Du leer sagtens ad mig, og det gjøre I begge, men det er det samme; jeg er saa glad iaften, først fordi jeg snappede Eder, ædle Jomfru, fra den onde Hrr Buris, og dernæst fordi det for bestandigt er forbi mellem mig og Kong Magnus og Henrik Jarl."

„Hvad siger I! er det virkelig saa?“ spurgte Fru Anna, „o, da har Gud hørt min Bøn.“

„Nu ja, jeg veed, at Du kunde ikke lide disse Frænder, fordi de vare din Broders Uvenner, og Du holder af Knud Lavard. Nuvel, jeg vil ærligt tilstaae, at jeg havde troet dem mere ærlige; men i den sidste Tid er der faret en ond Aand i hele Compagniet, vilde de ikke... dog, det er det samme. Nu Moder, der kommer Saltmadsfadet.“

Medens Hogen og Inge spiste, vedblev han at betragte hende med stor Opmærksomhed. Endelig slog han i Bordet og raabte:

„Guds Død, ædle Jomfru, I maa være af Svend Estridsøns Æt.“

„Det er jeg ogsaa,“ svarede Inge. „Da nu min stakkels Farfader er død, saa vil jeg fortælle, at jeg er en Sønnedatter af den ulykkelige Eilef, som engang var Hertug i Jylland.“

„Hvad siger I!“ sagde Anna, „da er I jo min Frænde. Vær mig dobbelt velkommen. — Altsaa er Eders Farfader død, og Eders Fader er jo ogsaa død?“

„Og derfor,“ sagde Hrr Hogen, „skal mit Huus blive hende et nyt Hjem, saalænge hun ønsker det. — Hm, jeg skal dog tale et Alvorsord med Svoger Harald, naar jeg seer ham igjen.“

Efter endnu at have samtalet en kort Tid, gik man tilsengs. Inge var saa lykkelig og glad, og da hun traadte ind i det lille Gjæstekammer, faldt hun paa Knæ og bad inderligt til sin Herre og Frelser. Hun tog et Sølvcrucifix

op af Barmen og kysede det. De sidste Dage forekom hende som en afskyelig Drøm, og det gjorde hende ondt, at der fandtes saa slette Mennesker i denne Verden. Og hun tænkte paa sin Farfader og bad for hans Sjæl, der maaskee havde forladt sit jordiske Klædebon med syndige Hevntanker. Og hun tænkte ogsaa paa Asker Ryg, den stolte og ædle Asker Ryg, som hun elskede saa høit. Hvor var han nu? hvad havde han sagt, da hans Trolovede var forsvunden? og Inge bad, at den Tid maatte komme, da hun altid kunde være hos ham, trøste ham i hans Sorger og deeltage i hans Glæder. Første Nat i lang Tid sov hun roligt.

Om Morgenen, da man sad ved Davregrøden, fortalte Fru Anna en Drøm, hun havde havt om Natten. Det var, at hendes lille fjortenaarige Søn, som sad smilende ved sit Maaltid, engang skulde blive Konge i Danmark.

„Det var en forfængelig Drøm," sagde Hogen Jyde, „og den gaaer aldrig i Opfyldelse."

„Nei, jeg vil ikke haabe det," svarede Fru Anna, „der ere jo Mange langt mere berettigede til Thronen end han. Desuden vilde han ikke due til Konge, han er jo altfor god og from."

„Du har Ret, Husfru, Danmark trænger til en kraftig Konge, der ikke blot kunde holde Folket, men ogsaa sine kjære Frænder iave. — Men hvem er det, som rider ind i Gaarden; det skulde vel aldrig være Bud fra Kong Magnus?"

Herr Hogen Jyde gik ud og kom kort efter tilbage med Asker Ryg. Inge blussede som en Rose i Sommersol, og

Hrr Asker gjorde en glad og overrasket Bevægelse ved at see hende. Han fattede sig dog og trem frem for Fru Anna.

„Ædle Frue," sagde han, „jeg bringer Bud og Brev fra Eders ædle Broder, min Herre, Hertug Knud i Jylland."

„O, vær mig da dobbelt velkommen. Hvorledes lever min Broder! er han sund og karsk?"

„Ham feiler Intet uden en stor Forlængsel efter den ædle Fru Ingeborg."

„Det glæder mig. Undskyld, ædle Herre, at jeg gaaer hen for at læse min Broders Brev"

Fru Anna gik bort, og Asker henvendte sig nu til Jomfru Inge og udtrykte sin Forbauselse over at see hende hos Hrr Hogen. Hun fortalte ham Alt, og Asker greb glad sin Værts Haand og sagde:

„Tak, tak, Hrr Hogen, I veed ikke, hvor jeg er Eder forbunden, denne Jomfru er mig dyrebar som ingen Anden."

„Ja saa?" spurgte Hrr Hogen noget mistænkelig.

„O, sig det, Inge, nu er din Farfader død, jeg veed, hvem han var, o, sig det."

„I er sær hidsig, Hrr Asker," sagde Inge, „men troe ham kun, Hrr Hogen, det er som han siger."

Hrr Hogen saae afvexlende paa dem Begge, endelig brød han ud i en skraldende Latter og sagde:

„Nei, det er saare fornøieligt! haha, Hrr Asker har fæstet min Frænde, Jomfru Inge."

„Saa er det," sagde Asker Ryg.

Om Eftermiddagen red Asker Ryg og Inge i den

efteraarsagtige Egn. Himlen var overtrukken med Skyer, men Veiret stille. Hun saae ham ind i hans trofaste Øie og smilte glad til ham. De vælige Gangere reiste deres Nakke og travede muntert henad Veien. Hrr Asker holdt sin Hest an, lod den gaae i Skridt og sagde:

„Knap fatter jeg endnu den store Lykke, at jeg har fundet Dig igjen, min smukke, min ædle Inge. O, jeg gyser ved at tænke paa den Skjæbne, som var Dig tiltænkt."

„I havde aldrig seet mig mere, Asker Ryg," svarede Inge, „thi Harald Kesja skulde ikke have favnet mig levende."

„Derom er jeg overbeviist. Hvad er Livet for Mand og Kvinde, naar Æren er borte? Hellere saae jeg dit Lig end jeg skulde have hørt..."

„Tie!" sagde Jomfru Inge, „lader os betragte hine Dage som en ond Drøm og haabe til Gud, at den aldrig mere vil komme igjen."

„Som Du vil, min Fæstemø. Saa lad denne skjønne Dag idag da være en Fortsættelse af vor Vandring ved Slifjordens Bredder. See, hvor Skoven staaer mørkebruun, hver lille Sangerske fra Sommertiden tier med sin Sang, og Løvet rasler under Hestens Hov, det stunder til Vinter, men i vort Hjerte er der kommet deilig Vaar, en Vaar, som aldrig vil faae sin Løvfaldstid. O, Gud give, at Du alt var min Hustru, og at vi fra mit Fjennesløvlille kunde oppebie Vintrens Komme. Men Du vil jo have mig til

at vente med Bryllup til Vaar og har lovet Fru Anna at blive hos hende denne Vinter?"

„Ja, thi mig tykkes, at det ei sømmer sig at holde lystigt Bryllup kort efter min Farfaders Død."

„Maaskee har Du Ret, men Sagerne staae nu saaledes i Danmark, at man ikke maa betænke sig længe. Gud veed, hvad Vinteren vil bringe?"

„Is og Snee," svarede Inge spøgende, „og jeg tænker ikke Andet."

„Lader os haabe det, og naar saa Foraaret kommer med sine Blomster og sin Fuglesang, sin klare Luft og sin varme Sol, fører jeg Dig hjem til Fjennesløvlilles Haller. Ja, Du veed da, at jeg bygger Gaarden op fra ny, efter den Maade Hertug Knud har indført fra Tydskland, med Taarne, Volde og Grave. — Men hvad skeer her?"

Før vi gaae videre, maae vi berette, hvad der var hændet Asbjørn. Han havde fulgt sin Herre ombord og været ham meget nyttig under Overreisen. Det var Asbjørns skarpe Øie, som havde opdaget Hrr Buris Nielsøns mistænkelige Skib, som Asker Ryg forgjæves havde gjort Jagt paa. Man havde imidlertid seet, at Skibet var Harald Kesias, og det var altid en Traad i Gisningernes mørke Labyrinth. Hrr Asker havde fast besluttet, naar han havde afleveret sit Brevskab til Fru Anna, da at gjæste Haraldsborg og enten med Magt eller List befrie Jomfru Inge, hvis hun var der. Vel var Harald Hertugens Broder, men Knud vilde vist ikke tage denne Strid for Dyd og Ære ilde op. Asbjørn opmuntrede sin Herre til denne

Færd, da han haabede derved ogsaa at kunne befrie sin Søster.

Det var imidlertid gaaet anderledes end baade Aster Ryg og Asbjørn havde tænkt sig det. Nu var Ungersvenden altsaa igjen overladt til sin egen Kraft og Snille, hvis han skulde skaffe sin Søster fri. Vel havde hans Herre lovet at staae ham bi, men Magten, naar den ikke var saa stor, at den kunde indtage Haralds Røverrede, kunde i dette Tilfælde ikke hjælpe, det indsaae Asbjørn altfor godt. List maatte der til, og Asbjørn besluttede at bede sin Herre om Orlov en af de første Dage for at kunne udspeide Leiligheden. Uden selv at vide, hvor han vandrede hen, kom han ind i Lunden. En enkelt Gang fløi Tanken ogsaa over til den kjære Estrid i Hedeby, og han drog et dybt Længselssuk. Da klappede Nogen ham paa Skuldren, han vendte sig om, og en Skibsdreng stod foran.

„Hvad vil Du mig?" spurgte Asbjørn, vred over at være bleven forstyrret.

„Kjender Du mig ikke, Asbjørn?" spurgte en blød, kvindelig Stemme, „jeg er Gertrude, hahaha, jeg har narret Eder Alle."

„Men for Himlens Skyld, hvorledes er I kommen her?"

„Jeg sneg mig ombord og skjulte mig hos Trællene i Dserummet. Jeg har fulgt Dig ligetil dette Sted."

„Men for Himlens Skyld, ædle Jomfru, det er jo gal Mands Gjerning."

„O, Asbjørn, Du er kold, Du veed ikke, hvad det er at elske ... at elske som den stakkels Gertrude. For mig er

ravnsort Nat ligesaa god som lysen Dag, for mig er vildsom Sti ligesaa god som alfar Vei, for mig er frygteligst Skybrud ligesaa god som stille Veir; thi hvad mærker jeg til Nat og Dag, Vind og Veir, naar Du er i min Tanke... O, lad Dig røre, elsk den stakkels Gertrude."

„Ulykkelige Jomfru, lad mig føre Eder til Gaarden."

„Du vil endnu ikke svare mig? nuvel da, jeg vil sige Dig Noget, hør, vil Du elske mig, naar jeg redder din Søster?"

„Hvad siger I?"

„En Nat, som jeg laae i Dserummet, hørte jeg Dig tale med Asker Ryg om din ulykkelige Søster, ak! Du skulde have seet mine Taarer; og den Nat lovede jeg mig selv, at hun skulde reddes af Harald Kesias Kloer. Hvis jeg nu redder hende, Asbjørn, vil Du saa... vil Du saa ikke lukke din Dør for mig om Aftenen?"

„Min Søster kan jeg vel selv redde," svarede Asbjørn, „men I forfærder mig, I maa have sovet paa Runer. — Tael ikke mere til mig om Kjærlighed, jeg vil og kan i al Evighed ikke elske Eder, men kan jeg redde Eders Sjæl, da giver jeg gjerne mit Liv derfor. Kom, kom til Gaarden, der er Eders Veninde, Jomfru Inge, og jeg skal selv hente en Klerk, der kan bede med Eder."

„O, Du lyver for mig, Asbjørn; joviss kan Du elske mig, det lovede mig den gamle Kone i Hedeby. Og jeg vil ikke til Gaarden, jeg har ingen Veninder, og med den sorte Klerk vil jeg ikke bede; thi Du... Du er mit Alt, min Gud."

„Du skal følge mig," sagde Asbjørn bestemt og tog hende om Haandleddet. Gertrude vilde slide sig løs, men i dette Øieblik klang Asker Rygs Stemme:

„Men hvad skeer her?"

Asbjørn taug et Øieblik forlegen, og Gertrude vendte instinctmæssigt Hovedet bort. Da Svenden imidlertid gjenkjendte Jomfru Inge, vendte han sig til hende og sagde:

„Ædle Jomfru Inge, det er Eders Veninde, Jomfru Gertrude, som her staaer, og som har formummet sig i Skibsklæder."

„Det forbyde Gud," svarede Inge.

„Men hvad betyder dette?" spurgte Asker Ryg overrasket.

„Min kjære Veninde er syg," svarede Inge, „jeg skal siden fortælle Eder det Hele. Men nei, det kan ikke være Gertrude."

„Hvorfor ikke? det er dog mig," sagde Gertrude og vendte sig om.

„Jesus, Maria! staa os bi," udbrød Inge og stod af Hesten.

„Hvad vil Du mig, Inge?" spurgte Gertrude, „har jeg ikke Lov til at reise paa min egen Haand uden at spørge Dig om Forlov? Sæt Dig igjen i Sadlen og rid bort."

„Du maa følge mig," sagde Inge.

„Hvorhen skal jeg følge Dig? til Mennesker? Nei, alle Mennesker ere onde uden Een."

„I Sandhed," sagde Asker Ryg, „den ædle Jomfru er syg. Jeg kjender hende igjen, det er Hrr Bugislaus Datter. Jeg skjønner, at I har Ret, kjære Inge, hun maa bringes til Gaarden."

„Jeg kjender Eder, Hrr Asker Ryg, I er en raskr Helt," sagde Gertrude, „men I forstaaer Eder ikke paa de smaae Pigebørn. O, lad mig ikke komme ind til Mennesker; herude i den frie Natur er saa godt at være. Blæsten kjøler min Pande, og det visne Løv minder mig om, at engang var det Vaar, men nu... nu er stakkels Gertrude ogsaa et vissent Blad; Elskovs brændende Sol har drukket mit grønne Haab. — Dog nei, efter Høsten pleier der jo at komme en deilig Vaar, Asbjørn, Asbjørn, skal mit Haab atter grønnes?"

„Nu," sagde Asker Ryg, „vi maae have hende til Gaarden snareste muligt."

Han steg af Hesten, slyngede sine kraftige Arme om Gertrude og satte hende i Inges Saddel. Gertrude gjorde Indvendinger, men det hjalp, at Asbjørn fik Ordre til at bestige den anden Hest. Da loe hun lystigt og sagde:

„Nu rider jeg med Dig til Verdens Ende. Halloh, Jagten skal gaae ud i den grønne, den syngende Lund og over den brune Hede, og Hornet skal klinge, og Falken skal flyve."

Hun satte sin Hest i Galop, og Asbjørn fulgte helt underlig tilmode. Asker Ryg og Inge gik bagefter. Hun fortalte ham, hvad hun vidste om Gertrudes Sygdom, og begge ynkedes over hende.

„Jeg har tidt hørt tale om Runer og især om Elskovsruner," sagde Asker Ryg, „men jeg har aldrig villet troe paa deres Magt. Det strider mod Guds Forsyn; hvorledes kan han tillade, at det ene Menneske saaledes sjæleligt faaer det andet i sin Vold? Derimod troer jeg gjerne, at et vildt Sind, et varmt Blod let kan fange en syndefuld Attraa, der bliver saa voldsom, at den gaaer over til et Slags Vanvid. — Dette er vistnok hændet den stakkels Gertrude, og jeg vil ret haabe til Gud, at hun maa blive karsk paa sin Sjæl. — Det er heldigt, at min Asbjørn er brav og retskaffen."

„Hvor hun var bleg, og hvor hendes Øine flammede. Lader os forstærke vore Skridt, at Fru Anna ikke skal blive bange."

„Det var velbetænkt."

Fru Anna og Hrr Hogen havde rigtignok med megen Overraskelse modtaget den fremmede Jomfru. Da Inge kort efter kom til, vaktes deres Medlidenhed, og Fru Anna fik Gertrude tilsengs og ilede bort for at lave en Drik af kjølende Urter. Asbjørn gik strax til sin Herre og bad om Orlov. Den blev ham tilstaaet. Herremanden gjentog endnu engang sin Forsikkring om al mulig Bistand, hvis det behøvedes, gav Asbjørn en fyldt Pengekat og en varm Anbefaling til en Borger i Roeskilde. Kort efter travede Svenden ud af Gaarden, nynnende paa en gammel Kæmpevise.

„Nu rider Asbjørn fra mig," sagde Gertrude, „jeg

hører hans Gangers Hovslag, men jeg skal finde ham, jeg skal hjælpe ham med at befrie sin Søster. — O, jeg kan sagtens komme frem, min Pung er fyldt med Guld."

Da Inge denne Aften ved Sengetid forlod Gertrudes Leie, sov hun sødt; men næste Morgen var hun intet Sted at finde. Man ledte efter hende i Mark og Skov, men forgjæves.

Tredie Capitel.

Flugten fra Haraldsborg.

En smuk Morgen i Slutningen af October agede en rigt pyntet Jomfru i en Karm udaf Roeskilde til det nærliggende Haraldsborg. Hun stirrede fordetmeste lige ud for sig, og undertiden foer et triumferende Smiil over hendes Læber. Denne Jomfru var Gertrude. Den Morgen havde hun seet sig længe i Skjoldet, der tjente som Speil, og hun var saa tilfreds med sin Skjønhed, at hun var overbeviist om, at den Plan, hun havde lagt, maatte lykkes. Under Silkekjolen havde hun gjemt en Fiil og en Silkestige. En lille Dolk var skjult i Beltet. Harald Kesia var nylig kommen hjem til sin Borg, og ham vilde hun nu besøge.

Snart holdt man ved Borggraven, hvis Vindebro var trukken op. Da Kuren saae, at Gjæsterne kun vare en

Kjøresvend og en Jomfru, blev Broen nedladt, og Gertrude kjørte ind i den temmelig snevre Borggaard. En gammel Krigsmand, bevæbnet fra Top til Taa, traadte til og hilste Jomfruen med et underligt Smil. Hun forlangte at blive ført for Jarlen, og Krigsmanden bad hende følge sig.

Harald Kesia sad i et stort Værelse med Buevinduer og foran en lystigt brændende Kaminild. Han var beskjæftiget med at fodre et Par store Hunde, der brummede, da Gertrude traadte ind. Ved at see en saa pragtfuldt klædt Jomfru, reiste han sig og gik hende imøde.

„Ædle Jomfru," sagde han, „jeg er Harald Jarl, hvad ønsker I?"

„Jeg ønsker at tale med en Jomfru, der skal opholde sig paa Haraldsborg, hun er en Barndomsveninde af mig."

„Hendes Navn?" spurgte Harald.

„Jomfru Inge. Hun boede hos en Vaabensmed i Hedeby, men forsvandt en Nat pludseligt."

En mørk Sky foer over Haralds Ansigt, og han svarede:

„Den Jomfru, I søger, har aldrig været paa Haraldsborg. — Jeg har hørt omtale, at en Jomfru Inge skal være løben bort med Asker Ryg, maaskee det er hende."

„Skulde det være muligt!"

„Som jeg siger. — Men vil I ikke tillade mig at spørge om Eders Navn?"

„Jo gjerne, Herre. — Mit Navn er Gertrude, jeg er en Datter af Bugislaus, Lehnsmanden i Waabs."

„Ja saa?" sagde Harald, og hans Ansigt blev pludse-

ligt mørkt, „I er en Datter af hiin Forræder, som vilde snigmyrde min Broders vakkre Hirdmand Asker Ryg. — Hør, jeg kan ikke lade Eder forlade denne Borg; I har maaskee været Medvider i Eders Faders onde Hensigter."

„Ak, strenge Herre," bad Gertrude bønligt, „det har jeg ikke, nei, det har jeg ikke, o, lad mig gaae, da Jomfru Inge ikke er her."

„Lade Dig gaae! nei aldrig. Du skal indespærres paa det Strengeste, med mindre... ja, med mindre Du overbeviser mig om, at Du er uskyldig."

„Naar I ikke vil troe mit blotte Ord, hvorledes kan jeg da overbevise Eder?"

„Derved," sagde Harald Kesia med et særegent Smiil, „at I giver mig klare Beviser for, at I holder af min Slægt eller rettere af mig. — Du er smuk, ja, endnu smukkere end Inge, kom, vil Du hvile i min Favn?"

„Er det, hvad I kalder Beviser, da kan jeg ikke give dem," sagde Gertrude. „Viig fra mig, Herre Jarl, eller jeg raaber høit."

„Raab kun, Ingen vil komme."

„Ha, I er altsaa en Kvinderøver, en Skurk; men Folk mumle jo derom, og jeg har ikke vovet mig ind i Rovdyrets Hule uden Vaaben." Gertrude tog Dolken fra Beltet, og lod den lyne i Solens Straaler.

„Du er dobbelt smuk i din Vrede," raabte Harald, „og dine Vaaben skræmme mig ikke. Haha, Du lille Snigmorderske, vil Du ogsaa snigmyrde mig?"

Harald vilde favne hende, men Gertrude stødte Dolken

ind i hans venstre Arm. Han gav et Skrig, og sand Forbittrelse viste sig nu paa hans Ansigt.

„Ved Djævlen! vil Du myrde mig?" raabte han, „hei, Hans, Christiern, kom herind!"

To Svende viste sig strax i Hallen.

„Bring denne Kvinde op i vort værste Fangehul. Hun har saaret mig."

„Hvor skulle vi sætte hende?" spurgte en af Svendene.

„For Djævlen, sæt hende op til den Gale i det østre Taarn."

Gertrude stod med sammentrukne Læber. Da hun hørte, at hun skulde sammen med en Gal, zittrede hun umærkeligt, men trøstede sig ved Tanken om, at det var for Asbjørn, hun led alt dette.

„Nu, skynd Eder!" tordnede Jarlen, „og send strax Bud efter en Badskjær, at han kan forbinde min Arm.

Svendene vristede Dolken ud af Gertrudes Haand og førte hende bort under Trudsler og uhøvisk Tale. Hun blev ført over Borggaarden og op ad en steil Vindeltrappe. Endelig blev en Nøgle stukken i en jernbeslaaet Dør, der skreg paa sine Hængsler, og Gertrude blev skuppet ind i et lille Taarnkammer. Hendes Bevogtere istemte en uhyggelig Latter og sloge Døren i efter hende. Gertrude saae sig strax om efter „den Gale" og blev en Smule beroliget, da hun saae, at det var et Fruentimmer. En Lysstraale faldt gjennem Hullet i den tykke Muur lige paa hendes Ansigt. Gertrude studsede over hendes Skjønhed, men i hendes Træk laae et Udtryk af dyb, frygtelig Fortvivlelse. Jo mere

Gertrude betragtede hende, jo mere syntes hun, at den Gale lignede Asbjørn. Den Tanke foer hende da gjennem Hovedet, at Asbjørns Søster maatte være bleven gal over den lidte Behandling, den frygtelige Krænkelse, men hvad nyttede saa Gertrudes Nærværelse her paa dette Sted? Den Gale lod ikke til at have bemærket hende. Hun sad paa de kolde Stene, saae lige ud for sig og mumlede Noget, som Ingen kunde høre. Gertrude stillede sig hen foran hende og hostede ... Den Gale saae op og hvidskede:

„Gyda er død, Gyda er død, fortæl til al Verden, at Gyda er død."

„Ak! det er hende!" raabte Gertrude, „det er Asbjørns Søster. Den skjændige Jarl har gjort hende gal. — Ak! nu kan jeg ikke frelse hende, ak! og hvad vil Asbjørn sige? Hør, Gyda! kan I forstaae mig? nei, hun seer paa mig med kolde, glandsløse Øine."

„Fortæl til al Verden, at Gyda er død," gjentog den Gale.

„O, hvad skal jeg gjøre? jeg maa bort herfra. — Ha, ikke nu; jeg maa vente til det bliver mørkt. Og saa gaaer jeg til Dig, Asbjørn, og fortæller, at jeg har seet din Søster, og at hun ... o Gud, hvad vil han sige? hvor vil det bedrøve ham. Men jeg kan ikke komme bort nu? Hvor jeg længes efter Asbjørn?"

Gertrude undersøgte nu Fængslet og klattrede op i Lyshullet, hvorfra hun maalte Taarnets Høide. Det Sted, hvor Taarnet stod, havde man ikke fundet fornødent at omgive med Vold eller Grav, da Isefjordens Vande næsten

gik lige til Taarnets Fod. Gertrude mente, at hendes Stige vel kunde række saa langt. Der var ingen Jernstænger at overfile, men en ny Vanskelighed reiste sig. Hvorledes vilde Gertrude kunne faae Stigen gjort fast? Da mindedes hun sin Fiil; den vilde hun bore ind i Muren og fastgjøre Stigen derved. Hun saae derefter ud over Egnen for at orientere sig og krøb saa tilbage i Fængslet.

Den Gale vedblev at nynne sit monotome: „Gyda er død," og stirrede paa Gertrude med glandsløse Øine; Gertrude lukkede sine og tænkte paa Asbjørn, sin kjære Asbjørn. Henad Aften kom en gammel Kjælling op med noget tørt Brød og en Krukke Vand. Den Gale greb mekanisk efter Kosten. Kjællingen saae en Stund paa Gertrude og sagde:

„Hør, bitte Jomfru, hvis I ikke bliver Jarlen god, vil det gaae Eder galt, det siger gamle Birthe."

„Menneskets Spaaer, Gud raader," svarede Gertrude.

„I har saaret Jarlen, og det Saar koster Eder Livet eller . . ."

„Vanære," sagde Gertrude, „hils Du den onde Jarl og sig, at jeg foretrækker at døe."

„Livet er en rar Ting, bitte Jomfru."

„For Trælle og Folk af Eders Slags. — See paa hende der, er Døden ikke bedre end denne Tilstand?"

„Det er ikke alle Folk, der blive gale af en Smule Synd; nei, mæn er det ei, det veed mare jeg. Og see nu, iaften faaer I tørt Brød og Vand, men naar I føier vor

Herre, faaer I deiligt Brød og liflig Mjød at drikke. Betænk det."

Den Gamle rokkede ud af Kammeret, og Gertrude sprang nu op og begyndte at træffe Forberedelser til sin Flugt. Snart havde hun faaet Filen skruet ind i Muren, og med nogen Møie fik hun den lange Silkestige vundet op. Den naaede næsten lige til Taarnets Fod. Det kostede hende stor Anstrengelse at vente endnu en Timestid. Endelig steg hun op for sidste Gang, svang sig ud af Hullet og lod sig langsomt glide ned. Da formørkedes Taarnhullet endnu engang, og til Gertrudes store Forfærdelse, saae hun den Gale klattre ned efter sig. Det blev hende klart, at den skrøbelige Stige ikke kunde bære to. Hun skyndte sig, men forsilde. Stigen brast, og Begge styrtede ned. Gyda, som faldt fra den største Høide, gav ikke en Lyd fra sig, da hun naaede Jorden, Gertrude derimod sukkede:

„Asbjørn, hvor er Du? hjælp mig, jeg døer."

Og hun sank om og besvimede. Da hun kom til sig selv igjen, laae hun paa noget Halm i en ussel Bondehytte. Ved hendes Side laae Gydas Liig. Asbjørn stod ved hende. Han havde nemlig hver Aften speidet ved Borgen for om muligt at kunne komme til at sætte sig i Forbindelse med Een eller Anden, der kunde give ham Underretning om hans Søster. Iaften havde han nærmet sig i en lille Baad; han havde seet noget Sort styrte ned fra Taarnet, og han var strax roet derhen. Han havde fundet to livløse Kvinder i Gruset, og med en frygtelig Anelse i Sindet, havde han skyndt sig med at bringe dem

bort fra Borgen til denne afsides Hytte. Hvo kan skildre hans Fortvivlelse, da han saae, at det ene Liig var hans Søster, og det andet Gertrude. Det blev ham klart, at Gertrude havde villet opfylde sit Løfte og redde hans Søster, og nu vare begge omkomne ved Forsøget.

Da opdagede Bondekonen, at der endnu var en Smule Liv i Gertrude. Asbjørn anvendte alle Midler, han kjendte, for at bringe hende til sig selv igjen, og det lykkedes ham ogsaa.

„O, Du er hos mig, Asbjørn," sagde Gertrude, „saa døer jeg glad."

„Tael ikke om at døe. — For Himlens Skyld, ædle Jomfru, hvorledes er den gruelige Ulykke skeet?"

„Jeg lovede . . . o, mit Bryst smerter mig . . . jeg lovede jo, at redde din Søster. Jeg drog til Haraldsborg... Harald Kesia saae mig; jeg skulde ogsaa have været hans Bytte . . ."

„Den Nidding!"

„Jeg saarede ham i Armen med en Dolk . . . Rasende kastede han mig i et Fangetaarn . . . hvor jeg kom sammen med en gal Kvinde, og det var . . . var din Søster, Asbjørn... Jeg vilde flygte . . . den Gale . . . fulgte mig mod min Villie, og Stigen brast."

„Hvad, Gyda var gal?"

„Hun var gal... ak! det gjorde mig saa ondt... Men, Asbjørn, hvor jeg er glad ved, at jeg seer Dig, før jeg døer . . . Ak! jeg maa døe; jeg føler det . . . Asbjørn, husker Du . . . vi traf hinanden en Aften i Ellekrattet? . . .

jeg sang en Vise om Ellepigen ... Asbjørn, det var en deilig Stund ... Naar jeg nu døer ... vil Du saa plante en Rose paa Ellepigens Grav, vil Du? — og lad mig hvile i samme Grav som Din Søster, saa kommer jeg til at hvile ved Een, Du har holdt af."

„Ædle Jomfru, det er som mit Hjerte skulde briste."

„Græd ikke Asbjørn, græd ikke ... Ja, ja, Du har dog holdt en Smule af mig, ellers vilde Du ikke græde ... Godnat ... hils min Fader ... og min Moder ... og Inge og Enhver, jeg har havt kjær."

„Det skal jeg."

„Hør Asbjørn ... Du er saa inderlig god ... o, jeg elsker Dig ... elsker Dig saa høit. Giv mig Din Haand ... saaledes ... Ak, min Gud! ... ak! ...

Gertrude fuldendte ikke; hun havde overanstrengt sig ved at tale, og en Blodstrøm styrtede ud af Munden. Kort efter var hun et Lig. Asbjørn sad et Øieblik følelsesløs, overvældet af sin dybe Smerte. Endelig reiste han sig og gik til Roeskild for at bede Klosteret om at hente Ligene og begrave dem. Dette skete næste Dag i al Stilhed, og Gyda og Gertrude kom til at hvile i den samme Grav.

To Dage efter traf han sin Herre i Fjennesløvlille. Aster Ryg blev meget bedrøvet ved hvad han hørte. Han gik op og ned i sin Hal og grundede dybt og længe, endelig sagde han hen for sig selv:

„Før Hertug Knud bliver Konge, før kan Ingen i Danmark være sikker paa sin Ære og sit Liv. Bliver han det ikke, hvad saa? — Ja, hvad saa?"

Det lod til, at han ikke kunde besvare sig dette Spørgsmaal, i det mindste grundede han grumme længe derpaa.

Herde Capitel.

Mødet i Haraldsted Skov.

Kong Magnus havde sendt Bud og Brev til Hertug Knud om at besøge sig til Julen i Roeskild. Knud Lavard havde modtaget Budskabet med stor Venlighed, glædet sig over sin Frændes gudsfrygtige Hensigt at gjæste det hellige Land og lovet at komme. Sune Skjalmson havde vel rystet paa Hovedet og meent, at man ikke burde troe Kong Magnus, men da var Hertug Knud bleven meget vred, og den brave Sune maatte tie stille.

Over hele Landet var det snart rygtedes, at Kongerne og Jarlerne agtede at høitideligholde den glade Julefest i Roeskild. Mangen Herremand forlod derfor sin Gaard for at kunne deeltage i Høitideligheden. Hrr Hogen Jyde var bleven indbudt af Kong Magnus, men han nægtede at komme. Altsom Julen nærmede sig, blev den gjæve Herremand meer og meer urolig. Han legede sjeldent med den lille Erik, han lyttede adspredt til Fru Annas Sagn om gamle Konger og Helte, og Jomfru Inges Viser om Kong Didrik af Bern og hans Kæmper; hans Falk og hans Hunde havde ingen Interesse for ham, og han kunde ikke dvæle roligt noget eneste Sted. Fru Anna saae med Bekym-

ring den Forandring, der var foregaaet med hendes kjære Ægteherre; hun meente, at han var syg og vilde ikke troe hans Benægtelse. Syg var Hrr Hogen, men det var ikke paa Legemet, men paa Sjælen. Han havde været med i Mordernes Raad; skjøndt han ikke havde hørt dem drøfte nogen Plan, var det dog mere end sandsynligt, at Gjæstebuddet i Roeskild var en Snare for Hertug Knud, og at det vilde ende med Mord og Drab. Hvor gjerne vilde Hrr Hogen ikke have advaret sin Svoger; men han havde jo svoret paa den hellige Læst at tie. Bevidstheden om, at noget Skrækkeligt og maaskee for Land og Rige Ulykkebringende forberededes i Mulm og Mørke og var sit Udbrud nær, tyngede som en svær Byrde paa Herremandens Sind. Det glædede ham, at Skjalm Hvides Sønner, selv Hrr Toke, vilde tilbringe Julen med deres Herre i Roeskilde, for derfra senere ved Nytaarstid at besøge Toke paa en af hans Gaarde i Sjælland, hvor Hertugen vilde støde til dem, efterat have gjort et kort Besøg paa Haraldsted hos en Herremand, som kaldtes Erik Falstring. I Haraldsted vilde Hrr Hogen hilse paa sin Svoger.

Julen kom, og Festlighederne i Roeskilde begyndte. Hrr Hogen ventede hver Dag at høre skrækkelige Tidender, men tvertimod indløb der de bedste Efterretninger. Det hed sig overalt, at der var den bedste Forstaaelse mellem Jarlerne. Hrr Hogen gjenvandt Dag for Dag sit gode Lune, og da der kom Bud fra Erik Falstring, at Knud Lavard allerede var ankommen til Haraldsted, skyndte Hrr Hogen sig med Hustru, Søn og Jomfru Inge til Ringsted. Fru

Anna bemærkede den Forandring, der var foregaaet med hendes kjære Herre, og glædede sig ligesaa meget derved som til Gjensynet med sin Broder. Den lille Erik hoppede i Sadlen; men Jomfru Inge var tankefuld. Asker Ryg havde lovet at ville fortælle Hertugen Alt om Harald Kesias slette Streger, men han havde tillige besluttet at opsætte det til Julen var forbi, for ikke at forstyrre Juleglæden.

Vilde Hertugen nu ikke adspørge hende om hendes pludselige Forsvinden, naar han saae hende? Det vilde blive Inge vanskeligt at tie; thi hun vilde staae reen i en saa ædel Herres Øine som Knud Lavard. Al Frygt forsvandt dog fra hendes Sind, da hun mødte sin Fæstemand i Ringsted. Gertrudes sørgelige Død havde smertet hende dybt, og hun havde tidt en Taare i Øiet, naar hun tænkte paa sin glade og muntre Ungdomsveninde. Hendes Fader, Hrr Bugislaus, havde Hertugen frigivet, førend han reiste bort; thi han vilde, at selv hans Fjender skulde glæde sig i den glade Juletid.

Fru Anna spurgte strax Asker Ryg om, hvorledes hendes kjære Broder levede. Hrr Asker fortalte nu om de prægtige Festligheder i Roeskilde, og selv han syntes at have glemt sin Mistillid til Kong Magnus og hans Venner. Rigtignok var der den sidste Dag blevet en Smule Splid mellem Frænderne, men det saae ud til, at den vilde blive udjevnet. Hrr Mogens Ebbesøn havde i et Drikkelag stødt den gamle Hrr Ivar ned. Hrr Ivar skulde nemlig have fortalt, at han havde røbet en af Harald Kesias smukke Hemmeligheder. Asker meente, at det var Sagen med As-

bjørn og hans Søster, der havde været Tale om. Hrr Mogens var strax traadt i Kong Magnus' Tjeneste, og denne nægtede at udlevere ham under Paaskud af, at Hrr Mogens var rømt af Landet. Ellers længtes Hertugen meget efter at see sin Søster og havde ofte talt om hende.

En let Sneeskorpe laa paa Jorden. Det frøs en Smule, og Rimen hang tyndt paa Træerne og glimrede i Solens Straaler. Under lystige Samtaler naaede det lille Selskab, der var blevet forøget med Asker Ryg, Hrr Erik Falstrings Gaard. Der var Liv og Lystighed derinde; Lurerne gjaldede, og Bægerne klang; thi Mændene sadde just ved Bordet. Man steg af Hestene og traadte uanmeldte ind i Hallen. Da Knud saae sin Søster, stod han op og sluttede hende glad overrasket i sine Arme.

„O, denne Stund er den lykkeligste af alle lykkelige i disse velsignede Juledage," sagde Knud, „hjertelig velkommen, Søster Anna."

„Kjære Knud, det er mange Aar siden vi sidst saaes, men Du er endnu den Samme, endnu den gode, vennesæle Herre."

„Og I, Hogen, skal ogsaa være mig hjertelig velkommen," sagde Knud Lavard og rystede sin Svogers Haand, „ved denne Forsoningsfest har I altsaa heller ikke villet staae tilbage."

„Ved alle Helgene, jeg troer at have gjort Eder Uret, Svoger Knud," svarede Hogen; „lader os leve som gode Frænder herefter."

„Det er mit høieste Ønske," var Knuds Svar, „see,

Du har medbragt Din Søn, den lille Erik, en smuk, lyshaaret Dreng; han ligner min Søster. Og der er en Jomfru, som jeg mindes at have seet før ... nu husker jeg det; Eders Navn er jo Inge. Vi have været i stor Uro for Eders Skyld; Gud være lovet, at det Altsammen Intet havde at betyde. Ja, ja, Aster Ryg har lovet mig, naar disse Festligheder ere forbi, at fortælle mig Eders Eventyr."

Henad Aften havde Knud en længere og mere fortrolig Samtale med sin Søster og sin Svoger. Hertugen var urolig og i spændt Forventning; thi den Tid var nær, da hans Ingeborg maatte skjænke ham en Arving. Han fortalte sin Søster, at han nylig havde havt et Brev fra hende, hvori hun var meget ængstelig og talte om Planer, som Kong Magnus skulde have oplagt mod hans Liv. Knud loe deraf, men Hogen sagde meget alvorlig:

„Enhver veed, at I troer alle Mennesker for godt; maaskee har Eders Hustru dog havt Ret."

„I ogsaa, Hogen," raabte Hertugen og loe, „men det er sandt, I har jo ikke været med til vor Julelystighed i Roeskild, I har ikke seet, hvor enig jeg er bleven med mine Frænder."

„Nei, det har jeg ikke seet," svarede Hogen, „men jeg bliver først rigtig glad igjen, naar I er i Hedeby."

Fru Anna saae paa sin Mand, og et Lys syntes at opgaae for hende. Næsten med skjælvende Hast sagde hun:

„O ja, Broder, reis, reis til Hedeby, min Husbonde vil følge Dig, ikke sandt, Hogen?"

„Som Du vil, min Anna," svarede Hogen, „jeg har endnu ikke der gjæstet min Svoger."

Knud brast i Latter og raabte:

„Men I seer ogsaa Fare overalt. Nei, først maa jeg gjæste min brave Toke, og hos ham er der vel ingen Fare for mit Liv? og naar jeg drager derfra, kommer jeg maaskee til Eder. Man beværter mig saa godt herovre, at jeg næsten kunde fristes til at drage paa Gjæsteri det hele Aar."

„Broder, Broder," sagde Anna, „hør op, mens Legen er god. Det aner mig, at der bag Venskabsmasken skjuler sig en uhyre Svig. Opfyld min Bøn, det skal være min sidste, drag bort ... reis ... reis i dette Øieblik. O, en Anelse, en frygtelig Anelse tynger paa mit Sind."

„Du maa holde saare lidet af Din Broder, siden Du lige efter Gjensynet vil skilles fra ham."

„Nei, nei, jeg skal følge Dig til Hedeby, hvis Du forlanger det; men reis, reis."

Knud Lavard vilde Intet høre om at reise. Hrr Hogen var utilfreds dermed, og Fru Anna var der paakommen stor Uro, hun vidste ikke selv Grunden dertil. Da Kjærterne bleve tændte dandsede man i Hallen til Fruernes og Jomfruernes Sang. Asker Ryg dandsede med Jomfru Inge, og Hrr Hogen med Fru Anna. Hertug Knud stod og saae til; han havde nylig dandset med sin Søster. Da traadte Erik Falstring hen til ham og sagde, at der var Bud udenfor fra Kong Magnus. Hertug Knud gik ud og traf der en fremmed Sanger, som Kong Magnus holdt meget af; hans Navn var Sigward. Knud spurgte ham om hans

Ærinde, og Sigward sagde, at Kong Magnus gjerne vilde tale et Ord med sin kjære Frænde i Haraldsted Skov. Knud syntes, at det var en underlig Tid at sætte ham Stevne paa. Sangeren svarede, at Kong Magnus havde faaet onde Tidender fra Gothland, hvorfor han maatte drage afsted i største Hast og Hemmelighed. Han vilde dog gjerne, før han reiste, tale med sin Frænde om adskillige Sager.

„Nuvel," sagde Knud, „jeg skal følge Dig, Sigward."

Han gik atter ind i Hallen, hvor Dandsen endnu var i fuld Gang og bad Erik Falstring og en anden Hirdmand, som stode og saae til, om at følge sig. Ellers talte han ikke til Nogen om sin Bortgang for ikke at forstyrre det gode Lag. Udenfor stode Hestene allerede opsadlede, og Knud red bort, ledsaget af Sigward, Erik Falstring, sin Hirdmand og to Svende, som gik tilfods. Den ene af disse Svende var Asbjørn. Han bemærkede, at Knud havde glemt sit Sværd og ilede tilbage og hentede det. Da Hertugen saae Sværdet, sagde han:

„Ei gjøres mit Sværd behov; her er ingen Fare paafærde."

Men Erik Falstring bad ham tage Sværdet, og det gjorde Knud.

Det var en deilig maaneklar Vinternat. Sneen glimrede og knirkede under Fodgjængernes Fødder. En varm Damp stod ud af Hestenes Næseboer. Ikke langt borte skimtedes Haraldsted Skov.

„Jeg fortryder ikke at være reden ud i en saa deilig Vinternat," sagde Knud Lavard. „Jorden er skinnende

hvid, Fred hviler over hele Landskabet. Hør Sigward, besøg mig engang i Hedeby og syng mig saa en Vise om den deilige, nordiske Vinter."

„Vil I høre en Vise, Herre?" spurgte Sigward, der ynkedes over den vennesæle Herre og gjerne vilde advare ham mod den Fare, som truede, „vil I høre en Vise, saa skal jeg synge Eder een, som passer til Leiligheden."

Og Sigward sang nu:

„Det vaar Hellede Hogen,
Vancker ud met den Strand:
Fant hand paa den Hafffrue,
Som huiltis paa huiden Sand.

„Hel Dig, hel dig, kjære Hafffrue,
Du est en kaanstig Viff:
Kommer ieg til Huenilds Land,
Kand ieg beholde mit Liff?

„Borge haffuer Du bolde
Oc meget Guld saa rød:
Kommer Du til Huens Land,
Der bliffuer Du slagen død."

De to sidste Linier betonede Sigward meget stærkt. Knud, som ikke nærede Mistanke, lagde ikke Mærke dertil. Han sagde til Sangeren:

„Den Vise kjender jeg; Ribolt Sanger har sunget den

for mig; det er en sørgelig Vise; vil I synge, ædle Sigward, da syng os en lystig."

„Jaften kan jeg ingen lystige Viser synge," bemærkede Sigward.

Man red i Taushed videre. Sangeren ynkedes mere og mere over Knud, han vilde gjerne have advaret ham med rene Ord, men han turde ikke for den dyre Eed, han havde svoret Kong Magnus. Han gjorde endnu et Forsøg paa at vække Hertugens Mistanke; han viste ham nemlig, at han bar Harnisk under sin Kjortel, Hertugen bemærkede det, men brød sig ikke derom. Man var allerede redet ind i Skoven og kom nu til en aaben Plads, hvor Kong Magnus sad paa en Vindfælde. Knud steg af Hesten og ilede mod sin Frænde, der kysede ham og tog ham i Favn.

„Men hvorfor bærer Du Harnisk under din Kjortel?" spurgte Knud.

„Jeg er paa Veien til at straffe en Bonde, der har fornærmet mig," svarede Kong Magnus, „nu vil jeg hænge ham og tage hans Gods."

„Kjære Frænde, afstaae fra dette Forsæt. Lad der ikke flyde Blod denne kjære Helligtrekongers Dag."

„Ingenlunde Frænde, den onde Bonde skal straffes."

„Jeg gaaer i Borgen for ham, til Julen er omme," sagde Knud Lavard. „Men hvad er det for en stor Hoben bevæbnede Folk, der komme ud af Buskene?"

„Det betyder," raabte Kong Magnus og drog sit Sværd, „at vi nu ville skifte Riget og kaste Lod om, hvem af os der skal arve min Fader."

„Dertil er Tiden endnu ikke kommen," svarede Knud Lavard med Sagtmod, „jeg ønsker, at Eders Fader maa leve længe."

Da sprang Kong Magnus med Raab ind paa Hertug Knud, som greb til Sværdet. Men Kongen var ham for hurtig og kløvede hans Hoved fra det venstre Øie til det høire Øre. Henrik den Halte styrtede nu ogsaa til med sine Folk, der vare komne ud af Buskene, og rendte sit Spyd gjennem Hertug Knuds livløse Legeme. Dernæst foer den vilde Skare afsted som en Hvirvelvind og lode Knuds Ledsagere bestyrtede tilbage.

„Et Mord! et grueligt Mord!" raabte Erik Falstring, „hør Du Asbjørn, løb strax til Haraldsted og meld der den skrækkelige Tidende. Jeg bliver og holder Vagt ved Liget."

„Jeg skjælver af Rædsel," sagde Asbjørn, „ak nei, der er intet Haab om Liv tilbage." Han svang sig tilhest og foer afsted i den maaneklare Nat.

Der var et kort Ophold i Dandsen, da Asbjørn traadte ind i Salen.

„Hold inde med Lystigheden!" raabte han, „Knud Eriksøn ligger myrdet af sin Frænde Kong Magnus i Haraldsted Skov."

Rædsel slog Alle, og Hrr Asker Ryg styrtede mod sin Svend, greb ham rasende i Kraven og kastede ham hen ad Gulvet, idet han raabte:

„Der løist Du, Asbjørn."

Asbjørn reiste sig igjen og sagde:

„Ak, gid jeg havde løiet; men det er Sandhed, skrækkelig Sandhed; Hertug Knud er myrdet, er myrdet af sin nærmeste Frænde."

Fru Anna besvimede. Hendes Mand overlod hende til Jomfru Inges Varetægt og foer afsted med Asker Ryg og de andre Gjæster til Haraldsted Skov. Sneen hvirvlede op om Hestenes Hove, og Asker Ryg var liigbleg. Da han saae sin myrdede Herres Lig, styrtede han sig over det og raabte:

„Tænd Faklerne og bring dem hid; Maanens Lys er for svagt til at jeg kan see min Herres Ansigt. Knud, Knud! Nei, han er livløs, vi sees ikke før i Evigheden. O, fortæl os, Erik Falstring, hvordan det gruelige Mord er gaaet til."

Erik Falstring fortalte, og en Taare trillede ned ad den gamle Herres Kind. Da sprang Asker Ryg op fra Liget og raabte:

„Jeg sværger for mig og mine herværende Brødre, Toke, Sune og Ebbe, at vi ikke skulle hvile, før dette gruelige Mord er hævnet. Blod kræver Blod, og enten ville vi døe eller ogsaa see Kong Magnus Nielsøns og Jarl Henriks Blod flyde."

„Det sværger ogsaa jeg!" raabte Hogens Jyde.

„Det sværge vi Alle!" gjentog Skaren

„Saa være da vort Liv Hevnen viet. Og hvad vi her har lovet og tilsvoret hinanden ved Knud Lavards Lig, det skal gjentages høit og lydeligt paa Thinge. O, Knud! Du var min Ven, Du var min Broder."

Taarer kvalte Aster Rygs malmfulde Røst. Faklernes og Maanens Skin stredes om at belyse denne sørgelige Scene. De ærlige Krigsmænd stode tause og nedbøiede ved deres kjære Herres Lig. Man bad en stille Bøn til ham, som er Herre over Liv og Død, og Toget satte sig langsomt i Bevægelse til Haraldsted. To Ravne fulgte Liget i Fraskand.

„Flyv bort, I Dødens Fugle," sagde Aster Ryg, „hans Lig er for kostbar Føde for Eder; men snart vil Eders Hunger vorde stillet; thi Danmark vil nu blive en Valplads. Aldrig skal det Haab blive til Sandhed, det Haab, som denne Nat har fremkaldt i Mordernes Bryst, før vil jeg snige mig om Natten til Magnus Nielsøns Seng, før han skal blive Konge i Danmark."

„Min kjære Hrr Aster," svarede Hogen, „dæmp Eders store Sorg, hvis I kan, og lader os tale om, hvad der nu skal gjøres. Vil vi haabe paa Seier, maae vi vælge os en Høvding."

„I har Ret, Hrr Hogen, min Sorg maa vise sig i Gjerning og ikke i Ord. Vi maae have en Høvding. Min Ven, min kjære Knud har to Brødre, og een af dem maa det være. Men skulle vi have det danske Folk med os, maa det ikke blive Harald Kesia."

„Nei, lader os strax sende Bud til Erik Erikson, ham holdt Knud meest af og Folket har Intet mod ham, lader os sende Bud til Erik Jarl og bede ham være vor Høvding."

„Det ville vi; ja, jeg skal selv drage til ham. Han

er udenlands, men jeg skal vide at finde ham, om han ogsaa gjæstede Kongen af Mohrland."

„Han vilde alt være hjemme til Juul; maaskee træffer I ham paa Grændsen."

„Men først maae vi sende Bud til mine Brødre, de ere tæt herved paa en af Tokes Gaarde. De maae see at faae Harald Jarl med sig og føre det blodige Lig til Kong Niels i Roeskild og forlange det bisat i Kirkens Chor."

„Ak! jeg frygter for, at Kongen holder med Morderne."

„Da skal det gaae ham ilde," svarede Asker Ryg.

I samme Hal, hvor der nys var Dands og Lystighed, blev Knud Lavards Lig lagt paa en Baare. Kjærterne tændtes i Hallen, og Vagt stilledes ved Liget. Asker Ryg vilde første Nat have Anførselen over Drabanterne. Hogen Jyde var gaaet ind til sin Hustru, der laa badet i Taarer. Hun bad sine Terner forlade sig og talte saaledes til sin Ægteherre:

„Hrr Hogen, en svar, en frygtelig Mistanke tynger paa mit Sind; I har været vidende om, at min Broder skulde myrdes i denne Nat."

„Ved den levende Gud, I tager feil, min ædle Hustru."

„O, hvorfor var I da saa urolig? Hvorfor vilde I have Knud til at reise?"

„Fordi jeg vidste, at hans Frænder ikke vare ham god; nei, nei, ved den levende Gud, havde jeg vidst, at Knud skulde have været myrdet denne Nat, havde jeg sagt det, om jeg ogsaa skulde have brudt den dyreste Eed."

„Men Din Uro før Juul? — O, hvad skal jeg da troe om den?"

„Tro om den, hvad Du vil; ved alle hellige Mænd; jeg er uskyldig i Din Broders Mord."

„Men kunde Du ikke have forhindret det?"

„Har jeg ikke advaret ham denne Dag mod sine Fiender? Har jeg ikke tryglet ham om at reise?"

„Ak, men Du kunde have advaret ham endnu mere indstændigt; Du kunde maaskee have sagt, at Du vidste, at man stræbte ham efter Livet. Ikke sandt Hogen, det vidste Du? Og det var Aarsagen til, at Du brød med Henrik og Magnus?"

„Tie, for Himlens Skyld?"

„Jo, jo, saaledes er det. Du vidste det, Du vidste det!"

„Hustru, Hustru, gjør ikke mine Kvaler større, men stræb efter at lindre dem. Jeg havde svoret paa den hellige Læst at tie, og den Ed kunde jeg ikke bryde. Desuden vidste jeg ikke, hvorledes og hvornaar Slaget skulde ramme, og da Knud forlod Roeskild, haabede jeg, at Morderne havde opgivet deres skjændige Forsæt. Jeg skjænker er Altarklæde til Sanct Knuds Kirke i Odense; jeg bygger selv en Kirke, jeg . . ."

„Skjænk hvad Gaver I vil til Kirker og Klostre, men viid, Hrr Hogen, aldrig skjænker jeg Eder mere et Favntag."

„Min Hustru, min dyrebare Hustru," raabte Hrr Hogen og knælede for hende, „tag disse Ord tilbage; stød mig ikke fra din Favn; naar Du gjør det, hvor skal jeg da finde Raad, hvor skal jeg finde Trøst? Jeg har syndet ved at

deeltage i de Ondes Raad, men jeg forlod det og deeltog ikke i den gruelige Gjerning. Nei, har jeg ikke iaften svoret Hevn? Har jeg ikke viet min Arms Kraft og mit Hoveds Snille til at knuse min Svogers Mordere. Min Hustru, min Anna, hvis din myrdede Broder kunde høre os, han vilde selv tale min Sag hos sin Søster."

„I har svoret at hævne min Broder, det ventede jeg, og det var I jo nødt til som hans Svoger. Men havde det ikke været bedre at frelse hans Liv end at hævne hans Død?"

„Jo, min Hustru, jo; men . . . o, lad Eder formilde. I har nu snart været min Hustru i tyve Aar; vi have delt Ondt og Godt sammen, kan da Mindet om en svunden, en lykkelig Fortid ikke bringe Tilgivelse i Eders Sind? Vel sandt, I var hans Søster, men er I ei ogsaa min Hustru? Til Eder staaer alt mit Haab, ved Eder kan jeg igjen vinde Fred i mit Sind og Lyst til min Gjerning. Hæv mig op af det Fortvivlelsens Dyb, hvori Angeren har styrtet mig, og sig, at Du tilgiver mig."

Fru Anna taug. En Taare randt ned ad hendes Kind. Hun foldede sine Hænder og bad stille og inderligt. Da lød der deilig Psalmesang inde fra Hallen, det var Præsterne, som sang og bad for den myrdede Fyrstes Sjæl. Da aabnede Fru Anna sin Favn og trykkede sin Ægtefælle til sit Bryst, idet Taare paa Taare randt ned over hendes blege Kind.

„Ja," hvidskede hun, „min Broder seer ned fra sin Himmel og tilgiver os."

Noget over Midnat stod Asker Ryg og Hogen Jyde i en Vinduesfordybning og talte sammen. Man skulde have et Bud sendt med den sørgelige Tidende til Fru Ingeborg i Samland. Det vilde blive et sørgeligt Hverv, og man burde sende en Mand, der kunde bringe Fruen Trøst i hendes store Sorg, og paa samme Tid undværes i Hjemmet. Valget faldt paa Erik Falstring. Han lovede at udrette dette Ærinde og reise snarest muligt. Der var allerede gaaet Bud til Harald Kesia og Asker Rygs Brødre.

„Det vil blive en tung Tid for Land og Rige," sagde Hogen Jyde.

„Denne Nats gruelige Daad vil bringe Juleglæden til at forstumme over det ganske Land," svarede Asker Ryg.

„Ja, thi Ingen i hele Danmark var elsket som Hertug Knud. Nu vil vel sagtens Harald Jarl søge at indtage hans Plads."

„Jeg hylder ham aldrig til Konge," svarede Asker Ryg, „jeg seer kun een Udvei, vi maa samle os om Erik Jarl. Vel har han sine Feil, men det er den eneste af alle disse Kongesønner, som endnu staaer reen og uden Brøde. Naar Kong Niels dør, og der bliver Kongevalg, stemmer jeg paa Erik."

„Saa gjør ogsaa jeg," svarede Hrr Hogen.

„Ak, men en Mand, som den kjære, vennesæle Knud faae vi aldrig mere. Erik er haard som en Steen, og han lader sig ikke rokke fra sit eengang fattede Forsæt. I vore Tider maa man ikke blot slaae til, men ogsaa forstaae at tilgive paa rette Sted."

„Jeg mener nei," svarede Hrr Hogen, „nu trænge vi netop til en Hævnmand. Her er Intet at tilgive, men meget at hævne."

Samtalen fortsattes endnu i nogen Tid, da gik Hrr Hogen og lod Asker Ryg alene tilbage hos Hertugens Lig. Naar det gryede ad Dag, vilde Hrr Asker alt reise til Hedeby for at opsøge Erik Jarl.

Der var endnu tre andre Hirdmænd, som holdt Vagt ved den myrdede Hertugs Lig. De gik op og ned i Hallen og talte sagte med hinanden. Asker Ryg blev staaende og beskjæftigede sig med sine egne Tanker. Kjærterne osede, og han lukkede et Vindue op for at faae frist Luft. Stjernerne glimrede paa den klare, natlige Himmel, det frøs stærkt, og en Ulv tudede i den nærliggende Skov. Asker Ryg tænkte paa sin afdøde Ven, hvis Sjæl nu svævede oppe over Stjernerne. Han saae maaskee ned til ham i dette Øieblik og bad ham uhørligt om at være en Beskytter for Ingeborg og hendes Børn. Dette lovede Asker i sit stille Sind; thi der vilde vist møde dem en stormfuld Fremtid. Ja, Fremtiden! Var det ikke bedre at være hist oppe i Guds Himmel end paa den syndefulde Jord, hvor Svig og Forræderi lurede ved hvert Skridt? Asker sukkede og vendte sig om, da en Kjole raslede i Nærheden.

„Inge," sagde Asker glad overrasket.

„Jeg kunde ikke sove, min Asker; det forekom mig som Mordere lurede rundt omkring i Krogene; jeg har listet mig herind for at tilbringe de sidste Timer med Dig, før Du reiser. Maa jeg blive her i Hallen?"

„O bliv. Hvo skulde have troet, at Du skulde komme til at holde Nattevagt ved Knud Lavards Lig. Det gaaer helt sælsomt til i denne Verden, min Inge. — Ak! jeg stod just og ønskede mig, at min Sjæl var forløst fra sit Legeme og svang sig op over de evige Stjerner. Ikke sandt, min Inge, maatte vi ikke ønske os et Sted, hvor der var evig Fred og Kjærlighed."

„Ak! samme Tanke har jeg saa ofte havt."

„Du skulde ligge som en Guds Engel og synge Lovsange for den Eviges Throne, medens jeg stod hos og tabte mig i Beskuelsen af Dig og Guds Herlighed. Seer du hiin lette Taage ved Nordstjernen? Er det Knuds Aand, der siger os det sidste Farvel?"

„Du sværmer smukt, min Asker; og min Tanke følger Dig gjerne. Tidt, naar jeg har skuet op i den store, dybe, mørkeblaa Himmel, tidt har jeg da spurgt mig selv, hvorfor vor Aand først skulde fængsles i dette jordiske Klædebon og ikke strax gaae ind til Salighed? Jeg vidste intet Svar paa dette hvorfor, før jeg lærte Dig at kjende, men da var Svaret let; spurgte jeg mig hvorfor, da lød det: for at elske."

„Du kjære, ædle Inge, ja, Du taler Sandhed; vi fødtes til Liv for at elske."

„Tak, min Asker, fordi Du giver mig Ret; ak, vilde hele Verden følge min Lære, da blev der intet Mord øvet og intet Fjendskab stiftet."

„Lader os haabe, at det vil skee engang; men det bliver ikke i vor Levetid, min Inge. Vor Opgave maa

være at fremme det Gode og udrydde det Onde, og er det ikke en saadan Kamp, vi nu vil begynde?"

„Jo, visselig, min Asker, og mine bedste Ønsker skulle følge Dig. Og medens Du drager i Leding ..."

„Sidder min Inge paa min Borg og opdrager mig Sønner til engang at kunne fortsætte deres Faders Gjerning. Nu, ræddes ikke, min Inge; er det Liv ikke det skjønneste, en ædelbaaren Herre og hans Viv kunne ønske sig?"

Inge bøiede taust Hovedet og smilede svagt. Da greb Asker hendes Haand og sagde: „Hører Du, man rører sig alt i Gaarden. Det er Asbjørn, som sadler vore Gangere. Nu maae vi snart skilles for en Stund. Du skal svæve for mine Tanker Dag og Nat. Ak, gid den Tid maatte komme, da Herremanden kunde sidde roligt paa sin Borg hos sin elskede Viv."

Asker og Inge talte endnu mangt et kjærligt Ord, før de skiltes. Hun gik ind i Stegerset og Fadeburet og tillavede ham en stærk Drik krydret Øl. Medens hun var borte i dette Ærinde, kastede Asker et sidste Blik paa sin hedengangne Vens ligblege Aasyn og forlod Hallen. I stærk Bevægelse krystede han Inge i sine Arme, tog mod den styrkende Morgendrik og efter endnu en sidste Omfavnelse, red han bort med Asbjørn.

Femte Capitel.

Erik Jarl.

Samme Morgen mødtes to Ryttere paa en Korsvei. De studsede lidt ved at see hinanden, og den Ene syntes at ville gjøre sig beredt til Kamp. Da loe den Anden og sagde:

„Men hvad er det, I gjør, Hrr Mogens; I vil dog vel ikke slaaes med Eders gamle Ven?"

„Det kommer an paa Eder, Buris," var Svaret; „nu tjene vi to forskjellige Herrer, som ligge i Strid sammen."

„O, den Strid vil ikke vare længe."

„Tager da Harald Jarl sig ikke sin Broders Død meget nær?"

„Jo, saaledes seer det ud. Han udslynger Forbandelser mod hans Mordere, og han vilde udslynge endnu flere, hvis der var større Udsigt for ham til at indtage sin Broders Plads i Almuens Hjerter."

„Det skeer aldrig."

„Det er ogsaa min Tanke; Erik Jarl vil blive Kong Magnus den farligste Modstander, og naar saa Harald seer, at Anførselen over Knud Lavards Tilhængere slipper ham af Hænderne, vil han slutte sig til Kong Magnus."

„Troer I, han vil slutte Forbund med sin Broders Mordere?"

„Hvorfor ikke, naar det kan hjælpe ham Noget. Nei,

vi have begge gjort rigtigt i at gjemme vort Sværd i Skeden. Hvorledes lever ellers Kong Magnus og Henrik Jarl?"

„Siden inat har de ikke været ædru. Der er stor Glæde i Roeskilde over Knuds Drab. For en Sikkerheds Skyld er jeg sendt ud for at udspeide Stemningen. Den er daarlig nok. Jeg har seet gamle Kjællinger flæbe og unge Karle true, ved at høre om Hertugens Drab."

„Det er Narre Alle tilhobe. Hvad siger ellers Kong Niels?"

„Han er bange for, at Almuen skal gjøre Oprør; ellers holder han med sin Søn. Vor Herre lade ham leve, til vi have faaet Erik Jarls Sjæl ud at søge efter Broderens, da maa han gjerne døe; thi saa er Magnus vis paa Kongenavn."

„Nu ja, jeg har Intet mod at give Magnus min Stemme ved Kongevalget."

„Det kan jeg lide."

„Nu, seer I, Mogens, vi ere dog ikke saa meget uenige. Forresten er der Ingen, der har større Grund til at glæde sig end netop I."

„Hvad mener I med det?"

„I maatte jo rømme af Knuds Tjeneste, og hvis han ikke var bleven slagen ihjel, kunde Kong Magnus let have været nødt til at udlevere Eder. Men hvorfor var I ogsaa den stakkels Ivar saa gram? han gjorde jo Ingen Fortræd og vilde snart have drukket sig ihjel."

„Jeg skal sige Eder, han havde sladdret af Skole. Han havde ved et Tilfælde været Vidne til, at vi bortførte

en lille Jomfru, og saa rødede han Sagen for Jomfruens Frænder. Det kunde være blevet en ubehagelig Historie for Harald Kesia, da han for sin Broder Knud havde gjort en høitidelig Eed paa, at han var aldeles uskyldig i denne Bortførelse."

„Ja, Knud var ikke at spøge med i dette Punkt; jeg gik en Tid i Angst for, at han skulde faae at vide, at jeg var seilet bort med hiin Jomfru Inge, som Hogen Jyde snappede mig ud af Hænderne, og som nu er trolovet med Asker Skjalmson. — Men tager jeg ikke feil, saa kommer Brudgommen der ridende ganske alene."

„I Sandhed, det er Hrr Asker. Han skal vel hen og melde en eller anden Ven Hertugens Drab og ophidse ham mod Kong Magnus. Hør, Buris, skulde vi ikke maale vore Sværd med hans?"

„Det har jeg Intet imod; thi han vil vel nok ved Leilighed snakke et Ord med mig, for Jomfru Inges Skyld."

„Og med mig for Gydas Skyld. Nu, flink, Sværdet ud og ind paa ham."

Hrr Asker Ryg var paa Veien til Skjelskør. Hans Følgesvends Hest havde tabt en Skoe, og medens Asbjørn blev tilbage i en Smedie, red hans Herre alene videre. Nu saae han to Ryttere ride imod sig med dragne Sværd, han gjenkjendte Mogens Ebbeson og Buris Nielsøn og blottede derfor ogsaa sit Sværd.

„Vi skulle sende Eder samme Vei som Eders Herre," raabte Hrr Mogens, „leve Kong Magnus!"

„I ere Riddinger," raabte Asker Ryg, „det er kun

Stimænd, som fægte to mod een. Stik Eders Sværd i Balgen, Buris, til jeg har udstridt Kampen med Mogens Ebbeson."

Derpaa vilde Hrr Buris ikke indlade sig, og en haard Kamp begyndte. Asker Ryg fik et fladt Hug over den venstre Arm; det rev blot hans Vams istykker, han indsaae dog at i Længden kunde han ikke staae sig. Hrr Buris blev hidsig og huggede vildt, han var ikke nær saa farlig en Modstander, som den mere koldblodige Hrr Mogens. Hrr Buris Hest fik et Hug i Hovedet og vilde ikke lystre sin Tøile; medens dens Rytter var beskjæftiget med at tæmme den, havde Hrr Asker kun een Modstander, som han angreb med al Kraft, og som han var heldig nok til at saare i Skulderen.

„For Satan," raabte Mogens, „jeg er saaret, Buris. Jag Sporen i Eders Hest og staae mig bi!"

„Nu kommer jeg," svarede Buris og begyndte atter Angrebet.

„Angrib ham bagfra!" raabte Mogens atter.

„Nei, til Nidding vil jeg dog ikke gjøre mig."

„I er Nidding alligevel," raabte Asker Ryg. „Men der kommer min raske Svend, nu faaer Piben vel en anden Lyd."

„Fanden skulde stride, hvor der ikke er Udsigt til bedre Seier," sagde Mogens, „min Skulder smerter mig. Følg mig, Buris."

Begge Rytterne vendte deres Heste og satte afsted,

før Asbjørn endnu havde naaet Kamppladsen. Aster Ryg lod dem flye, da det var hans Agt uden Ophold at komme til Jylland. Med et Smiil saae han den sig nærmende Asbjørns forbittrede Ansigt.

„Skal jeg sætte efter dem?“ raabte Asbjørn.

„Nei, lad dem løbe; vi møde dem vel en anden Gang.“

„Er I saaret, Herre?“

„Nei, saavidt kom de ikke; men jeg haaber, at have givet Hrr Mogens en lille Erindring med paa Veien.“

„De overfaldt Eder paa stimandsviis, de Skurke. Havde blot Smeden skyndt sig lidt mere. Det var prægtigt, at I saarede den Ene.“

„See, det er Begyndelsen til den kommende lovløse Tilstand i vort kjære Fædreland. Landeveiene forurolige ikke alene af Røvere og Stimænd, men af Jarlerne selv og deres Hirdmænd. Herefter maae jeg bevæbne mine Huusknegte og tage dem med mig, vil jeg kunne ride i Fred. — Nu, denne Dyst overstod jeg bedre, end jeg havde ventet. Inden Aften kunne vi være i Skjelskør og ombord paa det Langskib, der førte vor kjære Herre herover.“

Begge Ryttere sporede deres Heste og red videre i skarp Trav. — — — —

Erik Jarl sad i disse Dage i Hedeby, hvor han havde haabet at træffe sin Broder Knud. Han var nylig kommen hjem fra en længere Reise til Tydskland og Burgund. Det var en høi, svær Herre med grove Ansigtstræk, hvori der laae Kraft og stor Bestemthed. Hans Haar og Skjæg vare sorte, og det sidste havde han faaet studset efter tydsk

Skik. Erik Jarl var et Slegfredbarn af Erik Eiegod og en Dame, hvis Navn Historien har forglemt at optegne. Men i disse Dage var den uægte Søn ligesaa godt anseet som den ægte, ja, havde næsten, var det en Kongesøn, de samme Krav paa Thronen. Det er allerede fortalt, at Eriks Opdragelse havde været forsømt, da hans Fader Erik Eiegod ikke kunde lide ham saa godt som sine to andre Sønner, Knud og Harald. Men Knud havde senere kaldt sin Broder til sig og givet ham Jarledømmet over Langeland og nogle Smaaøer. Imellem de to Brødre var der opstaaet et inderligt Venskab, og saa længe Knud levede, holdt Erik sin vilde Trods og sin Egensindighed itømme. I meget lignede han en senere Konge af den oldenborgske Æt, Kong Christian den Anden, og Begge faldt til Slutningen for de Stores Hevn. Satte Erik sig et Maal, var dette Maal fordetmeste godt og rigtigt; men for at komme til det, brød han sig ikke om at vade gjennem Blod. Han var altsaa en Kontrast til sin Broder Harald, der blot levede i Øieblikket og blot for Glimmerens Skyld tragtede efter Magt. De to Brødre havde ogsaa i deres Ungdom ført Krig sammen, og kun med megen Møie var det lykkedes Hertug Knud at forlige dem Efterat Forsoneren var borte, vilde det ikke vare længe, inden Enigheden blev afløst af desto større Uenighed.

Erik vidste endnu Intet om sin Broders sørgelige Endeligt, da Asker Ryg en Dag forlangte at tale med ham i Lønkammeret. Da de vare ene, spurgte Erik:

„Nu, Hrr Asker, hvordan lever min Broder? kommer han snart hjem? jeg længes efter at see hans venlige Aasyn."

„Eders Broder seer I aldrig mere," svarede Asker Ryg, „thi han er død."

„Død!" raabte Erik og blev staaende som forstenet.

„Ja, myrdet!"

„Myrdet!" brølte Erik som en Rasende, og Aarerne svulmede op i hans Pande, „myrdet! myrdet! — Herre, hvo har myrdet ham? svar mig; jeg vil tage frygtelig Hævn; jeg vil riste en Orm i hans Ryg, som Regnar Lodbrogs Sønner gjorde ved deres Faders Morder, Kong Ella. — Nu, saa tael, hvem har myrdet den ærligste Fyrste og den bedste Broder paa Jorden?"

„Det har hans egne Frænder, Kong Magnus Nielsøn og Henrik Jarl."

„Fortæl, fortæl, hvorledes det gik til?" spurgte Erik næsten aandeløs; han var bleven frygtelig rolig, Blodet var igjen veget ham fra Kinderne, han var ligbleg og maatte støtte sig til et Bord.

Asker Ryg fortalte nu Mordet i Haraldsted Skov.

„Det er frygteligt," sagde Erik med huul Røst, „Broder, Broder, men Du skal blive hevnet. Jeg vil ikke unde mig Ro Nat eller Dag, før Gjengjældelsen har naaet dine Mordere."

„Saaledes var ogsaa vort Haab," svarede Asker Ryg, „og jeg tilbyder Eder min og mine Brødres Tjeneste."

„Den tager jeg med fuld Tak imod; Skjalm Hvides

Sønner vare min Broders bedste Venner, og de skulle ogsaa være mine. Giv mig Eders Haand, min brave Asker! saaledes, I Eders Haand nedlægger jeg Løftet om Hevn, og hvis jeg ikke tager den, haaber jeg ikke at blive salig."

„Hrr Hogen Jyde, der er gift med Fru Anna, tilbyder Eder ogsaa sin Arm, og mange andre Dannemænd gjøre det samme. Jeg forlod Haraldsted lige efter Mordet, og Modvind har opholdt mig, saa jeg først er kommen idag. Men sammen med mig er der ankret en Skude, der først for to Dage siden har forladt Sjælland, Skipperen bringer mere Nyt."

„Hvad fortæller han da?"

„At mine Brødre strax have ført deres Hertugs blodige Liig til Roeskilde og der forlangt det bisat i Kirkens Chor hos Danmarks andre Konger og Kongesønner. Men Kong Niels har svaret dem, at der var intet Rum i Choret, og at det ikke passede sig at føre Liget ind i Byen."

„Har han vovet at svare saaledes! intet Rum i Choret? men der er jo Rum nok. Ha, han har ikke villet forunde min Broder nogen hæderlig Jordefærd. — Det skal komme ham dyrt til at staae."

„Maaskee har han ogsaa frygtet, at der skulde skee Opløb; thi Almuen er meget forbittret."

„Den gamle Kong Niels er svag i Sind, og Morderen Magnus har ham i sin Magt. — Hvor er da nu min Broders Liig?"

„Mine Brødre have ført det til Ringsted, og der i al Stilhed begravet det?"

„Gud være hans Sjæl naadig. — Naar jeg kommer over til Sjælland, skal min første Gang være til hans Grav. Enfoldige Konge, kan det ikke være det samme, hvor Støvet hviler, naar blot Aanden er hos vor Herre og Frelser? — Tak dine Brødre fra mig, ædle Asker, hvis Du seer dem før jeg."

„Eders Broder, Harald," sagde Asker, „har —"

„Hvad er der med Harald?" spurgte Erik urolig.

„Han og mine Brødre have ført Hertug Knuds blodige Kjortel til Thinge og ladet al Folket see den. De forlange lydeligt Ret og Retfærdighed."

„Det faae vi aldrig hos Kong Niels, uden vi tiltvinge os det med vore Sværd; i dets skarpe Eg sidder for Øieblikket al Danmarks Lov og Ret."

„I taler desværre Sandhed."

„Men hvor ere Morderne? ere de ikke flygtede udaf Riget?"

„Det være langtfra. De holde Gjæstebud med Sang og Dands, Drik og Dobbel i Roeskilde; thi Magnus troer sig nu Kronen vis. Kong Niels skal engang imellem deeltage i deres Gilder."

„Gudsdød! Roeskilde maa være bleven til en reen Røverrede. Det er Synd for den gode By, men kommer jeg til Sjælland, skal jeg snart brænde Røverne ud af Hulen. — Hør, Asker Ryg, hvem vil vore Venner vælge til Konge i Danmark, naar Kong Niels døer?"

„Eder, min Jarl."

„Mig!" sagde Erik og studsede.

„I er den Eneste, ved hvem der ikke klæber nogen vanærende Handling."

„Og alene derfor kaare I mig? det er haardt, at blive kaaret derfor og ikke for sin Dygtigheds og Tapperheds Skyld. Men det er jo sandt, jeg har endnu ikke givet Prøver derpaa. Nuvel, jeg skal snart vise mine Venner, at jeg fortjener deres Tillid, og mine Fjender, at jeg kan føre en Hær. Er saa Freden først dyrekjøbt ved Blod, da skal jeg vide at befæste den," sluttede Erik med et særegent Smiil.

„Jeg forstaaer Eder maaskee," sagde Asker Ryg, „men det er et frygteligt Middel."

„Siig mig engang, min kjære Herre, maa Eders Fædreland ikke gaae fremfor Alt? er det lysteligt at see det kjære Danmark blive et Bytte for Vendernes Sørøverier og et Tvistensæble for urolige og udygtige Kongesønner? naar I nu kun seer et Middel til at forhindre det, vil I da ikke gribe til dette Middel, især da vore Modstandere have viist os Veien?"

„Eders Broder havde dog aldrig grebet til dette Middel."

„Derfor var han vist ogsaa tilsidst bleven et Offer for de Samme, som nu have fældet ham. I Krigen, min kjære Hrr Asker, dræber man saa mange Modstandere, man kan, Ingen gyser tilbage derfor; det Samme synes mig bør gjøres her; er der ikke en evig Strid om Danmarks Krone mellem alle disse Konger og Jarler? denne Strid er endnu

blodigere og farligere end en aaben Kamp; thi under Venskabets Maske lurer der natligt Snigmord i Hjertet."

„Det vil blive en skrækkelig Byrde at betynge sin Samvittighed med."

„Vær derfor glad ved, at der er fundet en Mand, som vil tage denne Brøde paa sig. Ja, Herr Asker Ryg, fra idag af, indtil jeg døer, vil jeg jage alle disse Kongesønner, som Jægeren jager Vildtet, og jeg vil forsøge at fælde dem Alle, de Skyldige med de Uskyldige. Naar jeg saa engang selv døer, og der er kun een, som kan arve Riget, vil Land og Rige velsigne mig; troer I ikke?"

„Men hvilket Regnskab har I da ikke at aflægge for Guds Throne."

„Lad mig om det. — Men her staae vi og tabe os i Drømmerier, som maaskee aldrig gaae i Opfyldelse. Lader os tænke paa, hvad der nu bliver at gjøre. Jeg tager som snarest til Sjælland, hvor jeg i Forening med min Broder Harald og andre gode danske Mænd fordrer Retfærdighed hos Kong Niels. Han vil sandsynligviis ingen give os; thi ei vil han dræbe eller landsforvise sin egen Søn. Saa bryder Krigen ud imellem os, og for ikke at træffes uforberedte, vil jeg lade min Mærkismand, Herr Christiern, strax begynde at samle en Hær. Vil I være ham behjælpelig dermed eller vil I drage med mig?"

„Jeg troer at kunne gavne Eder bedre paa Sjælland, hvor Almuen kjender mig og let samler sig om mit Banner; men jeg har en Svend, som er flink i Ord og Gjerning.

Han var nærværende ved Eders Broders Mord, lad ham blive hos Hrr. Christiern."

„Vel, jeg tager ham i min Tjeneste, og gjør ham til min Hirdmand, hvis I Intet har derimod?"

„Nei, Herre Jarl."

„Nuvel, ved Bordet imorgen skal han blive optaget i min Hird med alle fornødne Ceremonier."

„Det vil være ham en Ære. Hans Navn er Asbjørn Ubbeson."

„Og nu, min kjære Asker Ryg, lad mig nu nogle Øieblikke være ene. Jeg vil bede for min Broders Sjæl, og dernæst overveie nøie, hvorledes jeg bør møde den nærmeste Fremtid."

Asker Ryg forlod Jarlen, som sank ned paa Knuds Bedeskammel og begyndte at bede. Erindringen om den afdøde Broder overvældede ham saaledes, at en Taare glindsede i hans Øie. Kort efter traadte Harmens Rødme i Taarens Sted og lidet christeligt svor han at ville udrydde hele Svend Estridsons vanartede Slægt.

Sjette Kapitel.

Vaabensmedens Kone.

Hamrene faldt lysteligt paa det klingende Metal, og Svendene sang dertil, hos den gode Vaabensmed Anders i Hedeby. Han selv var dog ikke ved godt Lune. I den sidste Tid havde hans Hustru paaført ham mange Gjenvordigheder og Bryderier. Efterat Asbjørn var reist, var hun kommen frem med sin Giftermaalsplan mellem Morten Rødskjæg og hendes Datter Estrid. Smeden havde med sjelden Kraft sat sig derimod, men istedetfor at før kun een Kvinde plagede ham, var nu ogsaa Mortens Moder traadt til og understøttede Nille troeligt. Den stakkels Vaabensmed var nærved at gaae ud af sit gode Skind. Det hjalp ikke, at han sagde, at han havde givet Asbjørn sit Løfte; naar Kjællingerne hørte det, bleve de reent ellevilde. Nille svor høit paa, at Asbjørn aldrig havde tænkt paa at gifte sig med Estrid og var vis paa, at han var løben bort med Gertrude. Ja, saaledes maatte det være. Da Hrr Bugislaus ved Juletid kom ud af sit Fængsel, var hun ikke seen til at fortælle ham om dette Pigerov. Venderen blev rasende og svor at myrde Asbjørn, naar han mødte ham. Kvinderne pudsede ham paa Smeden, og Mester Anders slog i Bordet og foer ud af Stuen. Den stakkels Mester var lige ved at give tabt. Han var af en fredsommelig og rolig Natur og kunde ikke holde dette Uvæsen længer ud. Paa den anden

Side havde han meget ondt af lille Estrid. Trods den Umage, man havde gjort sig for at vende hendes Hjerte fra Asbjørn, var hun dog bleven ham inderlig tro; ja, hun viste endogsaa stort Mod ligeoverfor sin Moder og Else. Dette Mod tiltog efter en Samtale, hun en Aften havde hørt mellem de to Kvinder, dem uafvidende, og da Morten Rødskjæg næste Dag kom for at gjøre sine Hoser grønne og blev noget nærgaaende, gav hun ham en under Øret. Dette afskrækkede ham dog ikke fra at komme igjen næste Dag; men for en Sikkerheds Skyld havde han taget Moderen med. Der blev nu holdt lange Sparlagensprædikener for Estrid, der hørte meget roligt paa dem, hvorved hun opirrede Kvinderne endnu mere; som rasende kastede de sig over den indtrædende Smed. Striden og Uenigheden havde naaet sit Høidepunkt i de Dage, Asbjørn kom til Hedeby med sin Herre, og den stakkels Smed havde hos sig selv givet tabt, dog vilde han endnu have en Samtale i Enrum med sin Datter. Den fik han da ogsaa, engang Nille var gaaet til sin Veninde Else.

„Hør, min kjære Pige," begyndte Smeden og krøede sig bag Øret, „dette Uvæsen i mit Huus huer mig ikke. Man har jo tilsidst ikke et Musehul, hvor man kan sidde i Fred."

„Fader er ogsaa for stor til at sidde i et Musehul," sagde den skjelmske Pige.

„Nu, Du har ikke tabt Modet endnu, kan jeg mærke. Hm, det kommer vel af, at Du er ungt Blod. Men jeg maa sige Dig, at jeg ikke holder det længer ud."

„Du vil vel ikke have, at jeg skal ægte den grimme, rødhaarede Morten?“ spurgte Estrid lidt urolig. „Du har jo saa mange Gange sagt, at Du kunde ikke lide ham. Ikke sandt, Du vil ikke have, at jeg skal ægte ham?“

„Nei, hvis det kan undgaaes; men hvorledes skulle vi faae din Moder stillet tilfreds? hun har jo sat sig i Hovedet, at Du ikke maa faae nogen Anden. Naar jeg vover at lukke Munden op, gjør hun en Støi, som Huset skulde falde ned, og om Natten under hun mig ikke engang Ro. Hvis det ikke snart faaer en Ende, maa jeg løbe fra Huus og Værksted.“

„Kjære Fader, jeg veed, Du holder meget af mig. Vil Du gjøre din Datter ulykkelig sin hele Levetid? kan Du nænne det?“

„Nei,“ sagde Smeden og kløede sig bag Øret, „jeg vilde rigtignok heller selv taale Ondt end Du skulde gjøre det; men maaskee Morten er skikkeligere end han seer ud til; desuden er der i den sidste Tid paakommen mig Tvivl om denne Asbjørn har meent det rigtigt ærligt. Hans Forældre ere skikkelige Folk, det er Synd at sige andet; Faderen er nu bleven Vicar her i Byen, jeg talte med ham forleden Dag, jeg bød ham just ikke hjem til mig, Du kan nok tænke Dig hvorfor; men med Sønnen er det en anden Sag, naar saadan en ung Svend kommer til Høihed og Ære, foregaaer der tidt en Forandring med ham.“

„Ak, Fader, hvor tidt har Du ikke sagt, at Asbjørns Hjerte var godt, og Du har jo selv givet ham dit Ord.“

„Det har jeg, det skal jeg ikke kunne nægte; men

alligevel ... hm, den Historie med Gertrude smager mig ikke. Have Kjællingerne ikke Ret, naar de sige, at det Hele var Gjøgleri af Asbjørn? Gertrude fortalte jo til alle Mennesker, at hun elskede ham; han sagde, at han ikke elskede hende; men det var ganske vist Forstillelse, for at kunne slaae to Fluer med eet Smæk. Samme Dag han reiste med Hrr Asker Ryg, forsvandt jo Gertrude ogsaa, og man mumlede om, at man vilde have seet dem sammen ovre paa Sjælland."

„Det er ganske vist usandt," sagde Estrid; „troer Du, at den brave Asker Ryg vilde taale en saadan Svend i sin Tjeneste? nei, nei, det er usandt."

„Der gaaer aldrig Røg af en Brand uden der jo er Ild i den," meente Smeden. „Vel sandt, det vilde være en stor Ære for Dig at blive gift med en Hirdmand, men jeg holder dog mere af, at Skomageren skal blive ved sin Læst."

„O, nu mærker jeg det," sagde Estrid og brast i Graad, „Du tager Parti mod Asbjørn, Du holder med Moder og Else og Morten Rødskjæg. — Men det vil jeg sige Dig, jeg gifter mig aldrig med ham; nei, før løber jeg bort, langt ud i den vide Verden. — Vil Du have, at den Skam skal overgaae vort Huus?"

„Men bliv dog fornuftig, lille Estrid."

„Fornuftig? hvad kalder Du fornuftig? maaskee, at jeg lader mig sælge som en anden Trællekvinde? nei, det gjør jeg aldrig; hellere sulte og lide Nød."

„Godaften i Stuen," sagde nu en velbekjendt Stemme, og Estrid foer op med det glade Udraab:

„Asbjørn."

„Hvad! er I kommen tilbage?" spurgte Smeden lidt forlegen.

„Javel, Mester Anders, og det første Huus, jeg besøger, er Eders."

„Det er mig kjært," svarede Smeden.

„O, min kjære Estrid," sagde Asbjørn, „hvorledes har Du levet, siden vi saaes sidst?"

„Nei, stop, ingen Omfavnelser," sagde Smeden, „ingen Omfavnelser, før I har klaret for Eder, Asbjørn Ubbeson. Hvor har I gjort af den stakkels Gertrude?"

„Nuvel, jeg skal klare for mig," svarede Asbjørn, og nu fortalte han om Gertrudes Død og Hertugens Mord.

Estrid fælte Taarer og Smeden korsede sig. Der foregik en Forandring med ham. Det jevne, simple Ansigt fik et ædlere Præg, og han sagde:

„Gud frelse de Dødes Sjæle. Nu er der ikke mere Tid til at tænke paa sine egne smaae Sorger og Gjenvordigheder, nu er jo hele Landet i Fare. Og vi Gildebrødre i Hedeby ere forpligtede til at hævne vor kjære Hertugs Død; thi i Skraaens 24de Artikkel staaer der, naar en Gildebroder bliver ihjelslagen af Een, som ikke er i Gildet, da skulle de andre Gildebrødre tage Hevn, og hvis Morderen ikke bøder 11 Mark Sølv, da undgjælde med sit Liv." Smeden vandrede op og ned ad Gulvet, og lod Estrid og Asbjørn sidde og hvidske i Krogen saa meget de vilde. Han

slog sig for Panden med den knyttede Næve og sagde til sig selv:

„Jeg kan ikke fatte, at min kjære Hertug ikke er mere. — Forekommer det mig ikke som det var igaar, at han stod her i Stuen og kjøbslog med mig om den gyldne Rustning til Hrr Asker Ryg? — Idag Kinden rød, imorgen kold og død. — Ja, ja, hvad skal der vel nu blive af os Alle? Knud Lavard var den Eneste her i Danmark, som gjorde noget for Almuesmanden, de andre Herrer tænke kun paa sig selv og deres egen Magt. — Jeg vil gaae hen til Hrr Boie, det er en af vore Raadmænd; jeg vil bede ham om at faae Gildet sammenkaldt til iaften."

Mester Anders gik ud i Kjøkkenet for at vadske sig. Der var han saa uheldig at møde Nille, der nylig var kommen hjem og rigtigt oplagt til at gjøre Støi.

„Naar vadsker Du Dig, mens Du arbeider paa Værkstedet?" spurgte hun sin Mand.

„Jeg vadsker mig, fordi jeg vil gaae hen til Hrr Boie. Hustru, Hustru, der er skeet skrækkelige Ting, vor Hertug er bleven myrdet af sine Frænder."

„Det har han godt af; thi da lader han være med at indmure skikkelige Borgerkoner levende."

„Nille, Nille, Du mener ikke, hvad Du siger."

„Jo, jeg gjør," svarede Kjællingen, „det er den bedste Nyhed, jeg har hørt længe."

„Hvad siger Du, Kvinde?" spurgte Smeden med et iltert Blik.

„Jeg siger, at jeg havde Lyst til at dandse paa Hertugens Grav."

Nu blev Smeden rasende. For første Gang i sit Liv satte han alle Hensyn tilside ligeoverfor sin onde Kvinde. Han tog hende med kraftig Haand om hendes magre Arme, han rystede hende af al Kraft og gav hende flere Slag paa Øret. Hvergang Kjællingen fik sin Haand fri, vilde hun kradse ham i Ansigtet; men snart opgav hun al Modstand og nøiedes med at udstøde høie Skrig om Hjælp. Hele Værkstedets Besætning kom til og Estrid og Asbjørn. Da hun saae den sidste, styrtede hun sig rasende mod ham, men Smeden greb hende i Haaret og varmede hendes Øren endnu engang.

„Seé her, mine Venner," sagde Smeden til de Omkringstaaende, „nu har jeg gjort, hvad jeg længe burde have gjort, jeg har straffet min Kvinde for hendes Ondskab og lede Mund. Imedens det blot gik ud over mig selv, brød jeg mig ikke om hendes Færd, men hun har sagt ... hun har sagt ... at hun vilde dandse paa vor saa skammelig myrdede Hertugs Grav. Ja, jeg skal lære Dig at dandse."

Nille blev dobbelt rasende over saaledes offentligt at blive tilrettevist. Arrighedens Taarer løb ned ad hendes Kinder, og hun spyttede Mester Anders i Ansigtet.

„Gaae nu," sagde Mester Anders til de Omkringstaaende, „jeg har endnu et Ord at tale med Kvinden der."

De Omkringstaaende gik bort, og Mester Anders var endnu en Stund ene med sin onde Kvinde. Man hørte vel hendes Skrig om Hjælp, men Ingen brød sig derom.

Da Mester Anders kort Tid efter gik gjennem Værkstedet for at besøge Hrr Boie, udbrøde Svendene i et eenstemmigt Leve for deres Mester. Anders takkede dem og følte sig stolt. Han svor ved sig selv at fuldføre det Arbeide, som var saa godt begyndt, og ikke mere lade sig sætte Stolen for Døren af sin Kvinde.

Da Mester Anders var borte, viste Nille sig kort efter i Stuen, hvor Estrid og Asbjørn sad, lykkelige over Gjensynet.

„Herud af mit Huus," raabte Nille til Asbjørn, „herud øieblikkeligt. Det er Eder, nedrige Skarn, der er Skyld i alle disse Ulykker. — Jo, jo, jeg kjender Eder. I vil have min Datter, men I skal aldrig faae hende, saadan en Skjelm og Landstryger som I er. Og I Jomfru Næsviis, hvad bilder I Eder ind? I sidder her og gantes i Mørkningen med en ung Svend. Det er net. Men jeg skal sørge for, at I snart kommer i Brudeseng med Mester Morten, det er en anderledes stikkelig Karl; han er ikke løben bort med unge Piger, nei, han er ikke. — Jo, jo, Hrr Asbjørn, vi kjende nok Eders smukke Historier med Jomfru Gertrude. Det er nette Historier, I fortjente at dingle i den høieste Galge. — Fy, I Skarn!"

„Hør, Moder," sagde Estrid, „I veed maaskee ikke, at Gertrude er død."

„Død!" gjentog Nille overrasket, „død! hør, har Asbjørn slaaet hende ihjel?"

„Nei, Moder, men I har gjort det. Ja, jeg veed, at

I, forledet dertil af Mo'er Else, har lagt Elskovsruner under hendes Hovedpude."

„Barn, hvad siger Du!"

„Fortæller jeg det til Bispen, er I dødsens."

„Nei, nei, jeg har ingen Runer lagt!" raabte Mo'er Nille.

„Hør," sagde Estrid, „vil I lade mig faae Asbjørn, skal jeg tie stille; hvis ikke, fortæller jeg Historien over den ganske By."

Nille var forfærdet sunket om paa en Stol, hun mumlede: „Gertrude er død! o, jeg er ikke Skyld deri, nei, jeg er ikke. Hvorledes døde hun?"

Asbjørn fortalte det, og Estrid græd. Det var tydeligt at mærke, at Nille var dybt rystet. Maaskee vilde hun ikke være blevet det, hvis hendes Mand ikke iforveien havde rystet hende paa en anden Maade. Hun var af et saa stridigt Sind, at hun kun kunde bøies af den physiske Magt; nu traadte der noget Sjæleligt og dybt Rystende til, og hele Characteren løstedes ud af sine Fuger. Hun sad en Stund og græd bitterligt, endelig reiste hun sig i Hast og sagde:

„Jeg gaaer til Kirken for at bede. — Bliv kun hos min Datter, Asbjørn."

Og fra den Dag af fik Smedens Hjem et andet Udseende. Nille gav aldrig mere sin Mand et vredt Ord, og Mester Anders sang i Værkstedet fra Morgen til Aften. En eneste Gang hørte man hende vel skjælde ud, det var da Else igjen viste sig i Huset. Hun blev i bogstavelig

Forstand kastet paa Døren; thi Nille havde anmodet Mester Anders om at være sig behjælpelig dermed; og han var grumme villig dertil. Overraskede man Nille, naar hun var alene, kunde man tidt see hende græde; men hun fortalte aldrig Nogen, hvorover hun græd; men det var over hendes Fortid. Naar Mester Anders talte om den afdøde Hertug, istemmede hun gjerne hans Roes og opmuntrede sin Mand til at deeltage med de andre Gildebrødre i at hævne dette Mord. Asbjørn var imidlertid ilet til sine kjære Forældre. Moderen trykkede ham i sine Arme og græd, og Faderen betragtede ham med Stolthed. Men der kom snart Sorg over de glade Ansigter, da Sønnen fortalte om den kjære Søsters Vanvid og Død. Den stakkels Moder var utrøstelig, og Faderen foldede sine Hænder og bad, medens en Taare rullede ned ad hans Kind. Asbjørn søgte at bringe Trøst, men det var forgjæves; hans Saar brød op paany og langsomt vandrede han om Aftenen til sin Herre. Der fik han strax den uventede Nyhed at høre, at han næste Dag skulde optages i Erik Jarls Hird. Asbjørn blev i høieste Grad overrasket, Hjertet slog høit af Stolthed, og Aasker Ryg førte ham til Jarlen og omtalte ham med megen Roes. Ved denne uventede Opholdelse fik Asbjørn saa meget at bestille, at han for en Stund glemte sine egne Sorger. Da han næste Dag besøgte sine gamle Forældre, havde de allerede fattet sig noget, og det var en Trøst i deres Sorg at erfare om deres Søns Opholdelse. Asbjørn meente, at nu var Tiden kommen, da han kunde fortælle dem, at han havde valgt sig en Brud.

Forældrene bleve lykkelige, da de hørte, hvem det var, og Moderen smilede gjennem sine Taarer. Han fik dem til at følge sig til Smedens Huus, hvor Estrid jublede høit, da hun hørte sin Fæstemands uventede Lykke.

Imedens dette skete, stod Morten Rødskjæg i sin Bod og saae Hrr Bugislaus gaae forbi. Han kaldte paa Styresmanden og fortalte ham, at nu var Asbjørn kommen tilbage og skulde giftes med Smedens Datter. Bugislaus fnøs af Raseri, og Hrr Morten saae med Fornøielse, at Venderen styrtede afsted ad den Kant, hvor Mester Anders boede.

„Hvor er Asbjørn!" brølte han, da han kom ind i Værkstedet.

Mester Anders hentede ham ud og forberedte sig paa at understøtte sin Svigerson.

„Min Datter, min Datter, I har dræbt min Datter, men I skal staae mig til Regnskab derfor," fnøs Bugislaus og trak sit Sværd.

„Hvem siger, at jeg har dræbt Eders Datter?" spurgte Asbjørn roligt.

„Jh, det siger Mester Morten, og hans Moder og Mo'er Nille."

„Nei, jeg siger det ikke mere," raabte Nille i Døren, „Asbjørn er saa uskyldig deri som et nyfødt Barn. Det var Mo'er Else, der fik mig til at sige dette, for at hendes Søn Morten, kunde faae min Estrid, og for at faae Eder og min Mand ophidset mod Asbjørn."

„Er hun da ikke død!" raabte Bugislaus.

„Hun er død af Mo'er Elses Elskovsruner. Hun vilde

have hende til at elske Asbjørn, for om muligt at lokke ham fra min Datter."

„Forræderi, djævelsk Forræderi!" raabte Bugislaus og foer ud af Værkstedet.

Man saae ham aldrig mere i Hedeby, men samme Eftermiddag fortaltes, at Mo'er Else og hendes Søn vare blevne myrdede af en vendisk Styresmand, der strax var flygtet. Saadanne Scener passerede temmeligt hyppigt, Mordet vakte derfor ikke videre Opsigt, især da Morten og hans Moder ikke vare videre godt anseete i Byen.

Nogle Dage efter droge Erik Jarl og Asker Ryg til Sjælland, efterat de først havde erfaret den glædelige Nyhed, at Fru Ingeborg i Samland havde født en Søn, som i Daaben var bleven kaldt Valdemar efter sin Moders Farfader. I Smedens Værksted blev Alt dobbelt Travlhed; thi Christiern og Asbjørn hvervede overalt til Erik Jarls Banner. Den Sidste fik ikke megen Tid tilovers til at besøge sin Fæstemø. Han var ellers i Hedeby Vinteren over og drog først næste Aar med en Fylke Stridsmænd til Sjælland, hvor Erik Emun og Harald Kesia vare traadte i aabenbar Oprør mod Kong Niels.

Syvende Kapitel.

Et Bovestykke.

Vi maae nu forteligt glide henover et Tidsrum af fem Aar, hvori Erik Jarl og Knud Lavards Venner førte en blodig Kamp med afvexlende Held mod Kong Niels, Kong Magnus, Henrik Jarl og Harald Kesia. Den Sidste havde efterhaanden nærmet sig sin Broders Mordere og traadte, da det gik Erik uheldigt, aldeles over paa Kongernes Side. Maaskee var han forbittret over, at Erik havde antaget Kongenavn og var bleven hyldet af Sjællænderne og Skaaningerne. Kong Erik blev rasende over dette Frafald og leirede sig strax foran Haraldsborg, hvorfra Harald med Skam maatte flygte, og Borgen blev sløifet med Jorden. Næste Vaar var Lykken Erik imod, og efter et Slag ved Værebro maatte han flygte til Norge, hvor Kong Magnus, der var bleven gift med Knud Lavards ældste Datter Kristine, tog vel imod ham. Men Norges Konge lod sig forlede af Kong Niels til at stræbe Kong Erik efter Livet, han flygtede derfor bort, advaret af Dronning Kristine og kom om Efteraaret til Laaland, og derfra drog han til Skaane, hvor han samlede alle sine Tilhængere for ved den lille Landsby Fodevig at levere et sidste og afgjørende Slag. Kong Niels og hans Venner rustede sig ogsaa og lode alle Sjællands Kyster nøie bevogte, forat Kong Erik hverken skulde faae flere Tilhængere eller Bud om, hvad hans Mod-

standere foretoge sig. Hogen Jyde, Erik Falstring og alle Skjalm Hvides Sønner vare hos Kong Erik.

Den smukke Pintsefest nærmede sig i Forsommeren 1135. Skoven var sprungen ud, og Fuglene sang saa lysteligt i Mark og Lund. Fru Inge sad i sin Abildgaard, omgiven af sine Terner. Bierne summede, og Æbletræets Blomster duftede. Imedens gik hendes Fingre flittigt, hun syede paa Barnetøi til sin Førstefødte, som hun ventede skulde modtage den kjære Asker Ryg, naar han kom fra Leding. Nu havde de været gifte siden Kong Erik flygtede til Norge, og der var indtraadt en Stilstand i Fjendtlighederne. Kong Niels havde ikke vovet at angribe Skjalm Hvides mægtige Sønner, han havde endogsaa gjort dem glimrende Tilbud, hvis de vilde træde over paa hans Side, men de havde afslaaet disse Tilbud med Foragt. Det havde været et lykkeligt Aar for Inge og Asker Ryg. Engang imellem greb rigtignok Udsigten til en mørk Fremtid ind i deres ellers rolige Liv, men Skyen forsvandt ligesaa hurtigt som den var kommen. Da sendte Kong Erik ved Paasketid Bud til Hrr Asker, at han behøvede hans Arm. Den gjæve Herremand rev sig ud af sin grædende Hustrues Arme, og var stødt til sin Konge med saa mange Folk, som han kunde faae samlet. Inge sad nu alene paa Fjennesløvlille og ventede hver Dag Budskab om store Begivenheder. Men Dage kom og Uger gik og hun hørte Intet fra Hrr Asker, derimod samlede Kong Niels store Fylker rundt omkring, og man frygtede Kong Eriks Undergang. Fru Inge var en stolt og behjertet Kvinde; alligevel græd hun ofte i Løn og bad næsten

hver Time til den gode Herre Gud og alle de straalende Helgene. Som hun nu sad der mellem sine Terner, kastede hun af og til et Blik udover Abildgaardens lave Gjærde, hvor Arbeidsfolk vare i Begreb med at bygge en Kirke. Den havde god Fremgang og var næsten færdig. Dog fattedes den endnu et Taarn. Hrr Asker havde sagt til sin Hustru, at hvis han ikke kom fra Leding forinden, skulde hun bygge et Taarn, fødte hun en Søn, men Kirken skulde være kullet, hvis det blot blev en Datter. „Gid et Taarn vilde kneise stolteligt mod Himlen, naar min Herre kommer hjem," tænkte Fru Inge tidt i sit stille Sind. Hendes Blik havde længe hvilet paa den næsten fuldendte Kirke, da hun nu vendte det bort, saae hun en fremmed Herre ile op af Gangen. Hun blev noget forundret, men ængstelig paa samme Tid; thi hun meente, at han bragte Tidender fra Asker. Herren traadte nærmere og hilste høvisk.

„Vær hilset, ædle Fru Inge," sagde han, „jeg kunde ikke drage Eders Gaard forbi, uden at see ind."

„Det skal I have Tak for," svarede Fru Inge, „seer jeg ret, saa er det jo Hrr Asbjørn Ubbeson."

„Mig selv, ædle Frue."

„Bringer I Nyt fra min Ægteherre?"

„Nei; jeg kommer ikke fra Skaane; jeg har været i Kong Eriks Ærinde i Jylland og her paa Sjælland."

„Hvorledes lever vor Herre og Konge?"

„Han er ved godt Mod. Det skal ikke falde Kong Niels saa let at fange Seiren."

„Gud skee Tak for det; har I hørt, at her gaae netop de modsatte Rygter?"

„Jeg har vel hørt det; men det gjør Intet, Kong Niels maa gjerne troe sig vis paa Seiren, deslettere fange vi den."

„I maa være hungrig og tørstig," sagde Fru Inge og reiste sig. „Vil I følge mig til Hallen?"

Asbjørn fulgte Fru Inge og maatte fortælle hende meget om Kong Erik; han havde nemlig fulgt ham overalt. Der var Tid nok dertil; thi han vilde først igjen tiltræde sin Reise, naar det blev mørkt. Fru Inge og hendes Terner lyttede opmærksomt til.

„Men Kong Magnus var jo en Forræder mod ham, hvorfor han maatte flygte?" spurgte Fru Inge.

„Ja, det var en dristig Flugt, men den lykkedes."

„O, fortæl os, hvorledes det gik til."

„Ret gjerne, ædle Frue. See, i Begyndelsen vare Kongerne meget gode Venner; men vi mærkede snart en Forandring i den norske Konges Sindelag, da Hrr Mogens Ebbesøn kom derop. Det faldt os dog ikke ind, at han stræbte Kong Erik efter Livet, før Dronning Kristine en Dag røbede det for os.

Jeg blev da strax sendt afsted til Danmark og traf nede paa Laaland Hrr Erik Falstring, der lovede at følge mig tilbage med et Skib, der kunde rumme Kongen og hans Følge. Da vi kom op under norske Kyst, steg jeg iland og underrettede Kongen hemmeligt om, at nu var Erik Falstring der med et Skib. Kong Erik blev imidlertid meget

strengt bevogtet af Kong Magnus, og udenfor Døren stod der Vagt. De norske Mænd vare meget tilbøielige til Dobbel og Drik, deraf benyttede Kong Erik sig, og en Aften drak han og spillede Terninger med dem, til de tabte Sands og Samling. Nu listede vi os Alle ned til Skibet. Vi vare vel komne ombord, da Kong Erik opdagede, at han havde glemt at medtage sin Søn. Skjøndt Sværdet hang over vore Hoveder, og Tiden var kostbar, gik Kongen dog i Land igjen efter den lille Svend og bragte ham lykkelig og vel med sig. Da det gryede ad Dag, vare vi i rum Sø og satte Koursen ad Danmark til. Vore Bevogtere kunde ikke forfølge os, da vi havde boret Huller i deres Skibe."

„Det var smukt af Kong Erik saaledes at udsætte sig for Farer for at redde sit Barns Liv. Han har et ædlere Hjerte end Folk fortælle."

„Deri har I Ret, ædle Frue; tilsindet er han og disse Kongesønner vil han tillivs, men ellers kan Danmark ikke forlange bedre Konge."

„Hvis han seirer i Danmark, vil han vel sagtens paaføre Kong Magnus Krig for at takke ham for sidst?"

„Kong Magnus er en Stakkel og regjerer vist neppe til den Tid, da der er optraadt en Herre, som man kalder Harald Magnusson, og som gjør Fordring paa Thronen. — Men nu falder nok Dæmringen paa. Farvel, ædle Fru Inge og tak; — skal jeg bringe Bud til Eders Ægteherre, hvis jeg seer ham?"

„Ja, hils ham tusinde Gange fra hans Inge, og sig ham, at jeg hver Dag beder for Kongens og hans Liv."

Hrr Asbjørn red ud af Borggaarden, og Fru Inge stod længe og saae efter ham. Den unge Kriger havde havt et vanskeligt Hverv at udføre. Han skulde forhindre Kong Eriks lunkne Tilhængere fra at slutte sig til Kong Niels og paa samme Tid virke for en Opstand i Sjælland. Den sidste Deel af hans Plan var mislykkedes, med den første havde han været heldigere. Nu gjaldt det om at komme over til Skaane. Han havde indsamlet saa mange Oplysninger som muligt om Fjendens Styrke og Planer, og han vidste, at de maatte blive Kong Erik til stor Nytte. Men alle Havne vare spærrede, og langs Kysten stod der Strandvagt. Selv i dette Øieblik var Asbjørn ikke sikker paa sit Liv; thi Fjendens Fylker stode rundt omkring. Han stolede paa sit Snille og sin stærke Arm, der havde hjulpet ham saa tidt, og han red hen ad Landeveien, fløitede en Vise og tænkte paa lille Estrid. Deres Bryllup skulde staae, naar denne Trængselstid var forbi. Han havde ikke været i Hedeby siden kort efter Knud Lavards Død, men han vidste, at de kjære Venner der havde det godt.

Asbjørn fortsatte sin Reise til den paafølgende Dags Aften, da red han ind i den lille By Store Heddinge. Han fik et Logi hos en simpel Borgermand, der ikke syntes at være Kong Niels videre god. Da Mørket faldt paa, vovede Asbjørn sig ud at speide, men det bekom ham ilde; thi han mødte Hrr Mogens Ebbesøn og blev gjenkjendt. Hrr Mogens gav strax Befaling til at forfølge ham, og Asbjørn maatte skynde sig ud af Byen alt hvad han kunde, for at undgaae at blive grebet og hugget ned. Men Forfølgerne

vare lige i Hælene paa ham, og inden Asbjørn tænkte derpaa, stod han foran Stevns høie Klint. Han gjøs tilbage og gjemte sig i noget Smaakrat. Kort efter kom Hrr Mogens til Stedet, han havde et Par Svende med sig, som han sendte til høire og venstre for at faae fat paa Flygtningen. Hrr Mogens stod et Øieblik alene og saae ud over det stjernebestraalte Hav; Asbjørn fulgte Retningen af hans Blik og saae, at en lille Baad lagde til Kysten. At naae denne Baad, naar den var bleven forladt af sit Mandskab, blev nu hans Hovedopgave. Han saae ned ad den næsten lodrette, kridhvide Skrænt og gjøs tilbage ved Tanken om at skulde klattre ned derad; men Forsøget maatte voves; thi blev han, kunde han ikke undgaae Forfølgerne og var Døden vis. Men Hrr Mogens vilde ganske vist opdage ham, naar han begyndte sin vanskelige Nedstigning, og da vilde han strax støde ham ned i Afgrunden. Den fjendtlige Høvidsmand maatte altsaa skaffes bort. Hrr Asbjørn tænkte først paa at udfordre ham til en ærlig Tvekamp, men vilde Hrr Mogens da ikke strax tilkalde sine Svende, som afsøgte Egnen rundt omkring? der var kun eet Middel til at skaffe Hrr Mogens bort, og det maatte voves, da der ikke kunde være Tale om Menneskeliv, naar det gjaldt Land og Rige. Asbjørn bad en kort Bøn, derefter sneg han sig ud af Buskene og kastede sig med al sin Kraft over Mogens, der uden at give en Lyd fra sig, styrtede ned ad Skrænten og slog sig tildøde. „Gud være hans Sjæl naadig!“ hvidskede Asbjørn. Han saae Mændene fra Baaden ile hen mod den Nedstyrtede; hurtigt

som Lynet svang han sig ud over Klippen; i den høire Haand holdt han en Dolk, som han stødte ind i Kridtmassen paa de farligste Steder. Sveden sprang ud af alle Porer, saaledes anstrengte han sig. Endelig stod han paa Strandbredden. Med Lynets Fart naaede han Baaden, hvis Seil hang slapt mod Masten. Han stødte fra Land, en frisk Vind greb fat i Seilene, og han var reddet. Henad Morgenstunden steg han iland i Skaane og ilede strax til Lund, hvor Kong Erik opholdt sig hos Erkebiskop Adzer, men begge vare allerede dragne til Fodevig.

Ottende Capitel.

Slaget.

Første Pintsedag var forbi. Nu var det Nat, og Maanen skinnede ned paa den smukke og vaarfriske Egn. Næste Dag havde Kong Niels besluttet at angribe Kong Erik, som ved Speidere var bleven underrettet derom. Niels sov inat ombord i sine Skibe, men de andre Kongesønner vare alt gaaede iland og havde fordrevet Tiden med Sang og Drik. Nu vare de ogsaa gangne til Ro. Harald Kesia faldt strax i søvn og drømte om en smuk Pige, han samme Dag havde seet. Henrik den Halte var mere aarvaagen.

„Hvo veed, maaskee er Du imorgen Maalet nærmere end nogensinde," tænkte han. „Det gaaer underligt til i Kampen og hvis Kong Erik og Kong Magnus falde, vil Du blive Konge i Danmark. Harald Kesia er let at overrumple, han sælger mig sine uvisse Rettigheder til Kronen for en smuk Jomfru, og Kong Niels holder ligesaa meget af mig som af Magnus. — Ja, ja, mine Udsigter blive lysere. — Men hvis nu Intet af alt dette skeer? hvis Kong Erik vinder? — ja, da maae vi begynde et nyt Spil. Jeg maa da see at nærme mig Erik; jeg veed vel, at han hader mig; men han er ærlig, og ærlige Folk ere lette at overliste. — O, igjennem Teltets Mørke synes jeg allerede at see Danmarks Krone skinne med gylden Glands; kom nærmere du straalende Guld; har jeg Dig, hvad ændser jeg saa mit Liv og min Sjæls Salighed. — Et Himmerig paa Jorden er bedre end efter Døden."

Som Henrik laae i disse Betragtninger, traadte en høi Skikkelse hen til hans Leie og spurgte:

„Henrik, sover Du?"

„Er det Eder, Magnus?" spurgte Henrik.

„Ja; jeg har sovet en Stund, men kan det ikke mere — Henrik, Henrik; thi Knud Eriksøn viste sig for mig i Drømme."

„Du har iaftes drukket for meget tydsk Øl," meente Henrik.

„Nei, nei, jeg saae ham tydeligt med den blodige Skramme i Ansigtet. — Han saae sørgmodig ud og vinkede

mig til sig. Det var, som vilde han sige Noget, men kunde det ikke."

„Bryd Dig ikke om Drømme."

„O, en anden Gang vilde jeg have leet derad, men inat . . . kort før Slaget . . . Hør, Henrik, føler Du aldrig Samvittighedsnag over det gruelige Mord, som vi begik paa vor Frænde? Har Du derefter altid kunnet sove roligt?"

Henrik loe og sagde: „ei Magnus, hvilke Griller? kan Du ikke sove, lader os da slaae Bunden ud paa en ny Tønde Øl."

„Du spotter, Frænde. Jeg er ikke saadan tilmode, at jeg kan sætte mig til at drikke. Det Syn . . . det Syn viger ikke ud af min Tanke. Hør, inat ønsker jeg for første Gang, at vi ikke havde ihjelslaget Hertug Knud."

„Men saa var Du jo aldrig bleven Konge i Danmark."

„Jeg opoffrer gjerne Kronen for igjen at kunne gjenvinde mine rolige Nætter. — Henrik, veed Du, hvad det er at ligge søvnløs paa sit Leie med Frygt for at see dens Gjenfærd, som man har myrdet? Mangen, mangen Nat har jeg ligget i gruelig Angst og tænkt paa Knud Lavard og hans blodige Saar; først inat viste han sig for mig. — Jeg har ikke fortalt Verden noget om min store Kval; thi den vilde lee mig ud eller ynke mig, og jeg lider ingen af Delene, men Dig, Henrik, som selv stødte dit Sværd i Knuds Legeme, Dig spørger jeg, om Du aldrig har følt Samvittighedsangst?"

„Enten ville vi drikke eller sove," svarede Henrik.

„Sov da, Henrik, sov, gid jeg kunde gjøre det Samme," sagde Magnus og forlod langsomt Teltet.

Medens dette foregik mellem Kong Magnus og Henrik den Halte, red Kong Erik, ledsaget af Asker Ryg ud for at see til sine Udridere og Holdere, hvorover Asbjørn denne Nat havde faaet Befalingen. Kongen var sær tankefuld og stuede drømmende ud i Natten. Hrr Asker mælede eiheller Noget; han tænkte paa sin Inge og den Hilsen, som Asbjørn havde bragt ham fra hende.

„Hør," sagde Kongen og holdt sin Hest an, „det bæres mig for, at imorgen vil jeg have Lykken med mig, saa gjælder det om at benytte den og ikke lade vore Fjender nogen Ro."

„Jo hurtigere denne Borgerkrig er endt, desto bedre; det ulykkelige Danmark trænger til Fred," svarede Asker.

„I har Ret, Asker Ryg; og jeg skal, hvis Gud vil, indvie mit Liv til at befæste Freden. Det er skjønt at være en heldig Hærfører, men det er endnu skjønnere at være en god Konge. Maaskee vil I ikke billige alle mine Regjeringshandlinger, Hrr Asker, men I kan være overbeviist om, at hvad jeg gjør, skal altid først blive nøie overveiet ... I smiler ... ja, Guds Død, hidsig er jeg; men min Hidsighed kan vel tæmmes."

„Herre Konge, erindrer I, hvad vi talte ved om i Hedeby?"

„I mener, mine Trudsler mod alle mine kongelige Frænder; nu, de skulle gaae i Opfyldelse, om I end nok saa meget raader mig derfra; staaer min egen Broder ikke i Bolt og Plade ligeoverfor mig imorgen?"

„Ganske vist, men . . .“

„Men hvis Kongens nærmeste Frænder ikke have Respect for Lands Lov og Ret og alle menneskelige og guddommelige Love, maa denne Respect læres dem. Ikke sandt? Det bliver vanskeligt, mener I? men hvis jeg ikke bukker under, haaber jeg at kunne bringe det saavidt, at al Krig i Danmark mellem Brødre og Frænder herefter vil være forbi. — Og for at vise Eder, at her gjælder ingen Personsansеelse, sværger jeg Eder til, at falder endogsaa min egen Broder Harald i mine Hænder, skaaner jeg ham ikke.“

Asker Ryg taug. Han indsaae nu, at der maatte hengaae endnu en Menneskealder eller mere, hvis der skulde komme om ikke Fred i det danske Land, saa dog Fred i de danske Hjerter. Hans Tanker fløi til Knud Lavards Søn Valdemar, der nu legede i Holmegaard hos sin Bedstefader, og et svagt Haab om, at Frelsen vilde komme fra den Kant, oplivede atter hans Sind noget.

„Ja,“ svarede Asker efter en Stunds Forløb, „ja, en skrap Lugning maa der til for at faae Ukrudtet op af den danske Blomstergaard, men lader os vogte paa, at vi ikke luge Blomsterne med.“

Alting var roligt ude hos Udriderne. Herr Asbjørn var paa sin Post. Han havde imidlertid ikke seet noget til Fjenden. Kongen klappede ham paa Skulderen og sagde:

„Seire vi imorgen, min vakkre Hirdmand, skal Du faae en af Landets smukkeste Gaarde i Fæste.“

Anden Pintsedags Sol stod straalende op over Skaanes

Bakker og Høie, og Kirkeklokkerne ringede lystigt. I Kong Eriks Leir var der idel Travlhed. Han var fast besluttet paa at forekomme sin Fjende og angribe ham, før han havde faaet hele sin Styrke iland fra Skibene. Han inddeelte sit Mandskab, der mest bestod af Rytteri, i tre Fylker. Paa høire Fløi stod Toke Skjalmson med Sjællandsfarerne, i Midten bar Hrr Christiern Kongens Banner og der var den skaanske Fylding, og paa venstre Fløi førte Erik Falstring de gjæve Hallandsfarere an. Hos Kongen befandt sig en Mængde fornemme Herrer, hvoriblandt bør nævnes Erkebiskop Adzer, Biskop Albert af Slesvig og Biskop Hennik af Sverrig, desforuden saae man Aster Ryg og hans to Brødre, Ebbe og Sune, og Hogen Jyde. Af sine Udridere og Holdere havde Kongen dannet en lille Reserve, som Asbjørn førte Befaling over.

Og den gamle Krønnike fortæller, at den ærværdige Erkebisp Adzer red frem foran Fylkene og talte saaledes:

„Nu maae Præsterne gjøre Tilberedelser og skrifte Folket; thi man kan ikke vente Andet, end at dette Møde vil lede til store Begivenheder, saa at Mange ikke ville komme derfra med Livet, og derfor maa Enhver tænke paa sin Salighed, da det ikke er vist, at han slipper herfra og kan siden bekjende sine Synder for nogen Præst. Nu er det min Skrifte, at jeg byder Eder i Guds Navn at gaae mandigen frem og stride djærvt; tænker paa, som det er Tilfældet, at Gud ikke synes bedre om feige Mænd end raske Helte; Enhver skal ogsaa døe engang."

Efter denne Tale knælede alt Fodfolket, og hele Hæren

modtog Syndernes Forladelse. Da Fjendens forreste Ryttere nu viste sig, slog Kongen op med Haanden og talte saaledes:

„Alle Folk her i Landet ere vidende om det Niddingsmord og den Skjændselsgjerning, som Kong Niels og hans Søn Magnus have bedrevet ved at dræbe min Broder, Hertug Knud, og saaledes lønne min Fader Kong Erik de mange Velgjerninger, som han har beviist dem; vi maae vel tænke paa, hvem vi have at hævne."

Nu gjaldede Lurerne og Kong Erik rykkede frem til Angreb. Først susede en utallig Mængde Kastespyd gjennem Luften, dernæst greb man til Sværdene, og nu begyndte der en Kamp mellem Mand og Mand, hvori Kong Erik havde Fordelen paa sin Side, idet hans Rytteri var det stærkeste, og Fjenden ikke havde ventet at skulle være den Angrebne. Alt var en uordentlig Masse, der væltede sig mellem hinanden.

Asker Ryg bemærkede Henrik Jarl i sin Nærhed. Han banede sig Veien hen til ham. Henrik kjendte Asker paa hans Skjoldmærke og lueforgyldte Rustning. Løgnens Ven hadede Sandhedens Forkæmper inderligt, og begge styrtede sig mod hinanden med Raseri.

„Endelig træffer jeg en af de fordømte Snigmordere i aaben Kamp," raabte Asker, „det er en lykkelig Time."

„Ogsaa lykkelig for mig," raabte Henrik Jarl, „thi jeg hader Eder, Herr Asker, og nu skal I døe."

Slagene faldt tungt paa de klirrende Rustninger, Mester Anders Skjælplader bestode deres Prøve, derimod huggede Asker

sin Modstanders Hjelm sønder og sammen, og Henrik faldt af Hesten med et kløvet Hoved.

„En bedre Død end Du havde fortjent," raabte Asker og red frem mod en ny Fjende. Men Kong Niels begyndte allerede at vige. Hans Hest var styrtet med ham, og han grebes af en panisk Skræk, der meddelte sig til Harald Kesia. Kong Magnus alene holdt tappert Stand. Han opmuntrede kraftigt sine Mænd, og Sigurd den Stærke bar hans Banner høit i Luften. Denne Modstand kom hans Fader tilgode, en Stridsmand laante ham en ny Hest, og med den naaede han sine Skibe. Kong Erik, der ansaae Magnus for sin Broders fornemste Banemand, var som rasende ved at see ham, og han førte flere og flere Mænd mod hans Fylke. Da Sigurd saae, at hans Herres Rækker bleve tyndere, kastede han Banneret og deeltog selv i Kampen, men det nyttede ikke. Kong Magnus var vel endnu usaaret; thi han bar en Ringbrynie, som intet Vaaben kunde bide paa, men han var en Afmagt nær. Sigurd greb hans Hest i Bidslet og tog Flugten mod Stranden. Asbjørn med sin lille Reserve havde imidlertid betænksomt afskaaret dem Tilbagetoget. Striden begyndte paany, og efter en haardnakket Modstand faldt først Sigurd den Stærke og kort efter Magnus, der raabte:

„Mit Syn, mit Syn! jeg seer det igjen; men Knud Eriksøn smiler til mig."

Saaledes var da Slaget vundet, men det var et bedrøveligt Syn at vandre over den med Lig besaaede Valplads. Paa Kong Eriks Side vare Erik Falstring, Bisp

Albert og Biſp Peder faldne, og paa Kong Nielſes, hans Søn Magnus, Henrik den Halte, Sigurd den Stærke, Biſp Peder af Roeskilde, Biſp Floccos af Aarhuus og Biſp Thake af Ribe. Paa begge Sider var der falden henved 60 Præſter, ſaa Geiſtligheden i Forhold leverede det ſtørſte Antal Offere til Krigens og Hevnens Guddom. Den fromme Saxo ſkriver om denne Seier, at han troer, den mindſt blev vunden ved menneſkelig Magt, men meſt ved Guds kraftige Hjelp og Biſtand, ſom derved ſtraffede de ugudelige Forrædere, der ihjelſloge den fromme Hertug Knud.

Kong Erik og hans Mænd droge til Lund, hvor Dronning Regiſſe opholdt ſig. Om Aftenen var der ſtor Glæde overalt, og der var Dands i Biſpegaarden, hvor Kongefamilien boede. Erik deeltog dog ikke i Dandſen, men ſtod ude paa Høienloftsſvalen med ſine Mænd i livlig Samtale om, hvad der nu burde gjøres.

„Krigen er godt begyndt, men endnu ikke forbi," ſagde Kongen. „Kong Niels vil med Reſten af ſin Hær drage til Jylland, hvor han endnu kan give os nok at ſkaffe. Endnu imorgen maae vi derfor bryde op og ſee at indhente min Faerbroder, inden han drager Forſtærkninger til ſig. Men hvor er min kjære Aſker Ryg?"

Neppe havde Kongen gjort dette Spørgsmaal, før en Bolt ſuſede forbi hans Øren og ſlog ind i Muren.

„Ha, Forræderi!" raabte Kongen, „hvorfra kom denne Bolt?"

„Fra en Buſk i Abildgaarden, Herre Konge," ſvarede

Ebbe Sunesøn, „jeg skal strax ile ned og lade Gaarden undersøge."

„Vi gaae selv med," sagde Kongen, „ha, jeg seer Sværd blinke dernede i Maaneskinnet, hvad kan der være paafærde?"

Man ilede bort fra Svalen og kom snart hen til den mistænkelige Busk, hvor man traf Asker Ryg med blottet Sværd og en haardt saaret Krigsmand for hans Fødder. Kongen studsede og spurgte, hvad alt dette monne betyde.

„Herre Konge," svarede Hrr Asker, „jeg gik mig en Tour i Abildgaarden; thi det blev mig for varmt i Dandsesalen. Da fik jeg Øie paa en Skikkelse med en Armbryst i Haanden; han listede sig omkring paa en saare mistænkelig Maade. Jeg nærmede mig ham og kom tidsnok til at slaae til Buen, da han sigtede paa min Herre Konge. Rasende trak han sit Sværd og foer ind mod mig, og see, her ligger han nu i sit Blod."

„Ha, hvilken Nidding! Kjender I ham?" spurgte Kongen.

„Det er Hrr Buris Nielsøn, som har været en af Eders Broder Haralds Hirdmænd; nu tænker jeg, at han er rømmet fra Tjenesten for at undgaae Galgen for en eller anden Skurkestreg."

„Det skal Ingen sige mig paa," sagde Buris, „jeg har altid tjent min Herre tro."

„Det var da ikke hans Veninde, Du gik iaften?" spurgte Kongen.

„Jeg vil ikke sige en Usandhed, før jeg døer. — Jo,

det var netop hans Ærinde. Han mener at kunne blive Konge i Danmark, naar I dør, Kong Erik, og saa sendte hans Sønner mig til Lund for at ..."

„Nu, for at myrde mig, kan jeg tænke," fuldendte Kongen.

„Saaledes er det, Herre Konge; men giv mig en Præst, en Præst, lad mig skrifte før jeg dør, en Præst! her maae være Præster nok, jeg er jo i Erkebispens Gaard; o, hjelp, en Præst! jeg har mange Synder paa min Samvittighed."

„Det troer jeg gjerne," svarede Kongen, „men jeg var næsten fristet til at lade Dig dø uden Skriftemaal."

„Naade, Naade!" stønnede den Døende.

„Vilde Du vise mig Naade?" spurgte Kongen.

„Ak! jeg fortjener ingen Naade," vedblev Buris, „ak Herre Konge, en Præst! en Præst!"

„Nu, man skal ikke kalde mig grum," sagde Erik Emun, „send Bud efter en Præst."

„Herren velsigne Eder derfor. Havde jeg kjendt Eder før, jeg havde ikke ..."

„Alt nok," svarede Kongen, „den Anger, som kommer bagefter, giver jeg ikke meget for."

Nu kom der en geistlig Mand, og Kongen gik bort med sit Følge. Han slyngede sin Arm om Aster Ryg og sagde:

„Tak, Hrr Aster Ryg, fordi I reddede mit Liv. Jeg er ikke en Mand af mange Ord, men jeg skal aldrig glemme, hvad I iaften har gjort for mig."

Senere sagde Kongen:

„Skal jeg endnu skaane denne Morderyngel af Kongesønner? I seer, min kjære Herre, hvorledes det vil gaae, og jeg har ikke altid Eder ved min Side."

„Et Drab er og bliver et Drab," svarede Asker Ryg.

„Javel, men det er ikke ligegyldigt, hvem der dræbes; her gjælder det enten mig, Landets Drot, eller ogsaa en uregjerlig Oprører, som vilde træde al Lov og Ret under Fødder, hvis han fik Magten. Ei sandt?"

Kongen talte endnu længe med Asker Ryg, og derpaa traadte begge ind til de Dandsende. Det var rygtedes, at Hrr Asker havde reddet Kongens Liv, og derfor var han Gjenstand for Alles Opmærksomhed, og Enhver saae i ham Fremtidens allformaaende Mand. Men Asker Ryg var ikke ærgjerrig; den lykkeligste Fremtid var for ham et stille Liv hos sin Hustru paa det vakkre Fjenneslovlille. Han trak sig ogsaa snart tilbage fra den glade Mængde og gik til sit Kammer for at drømme om Inge og den Arving, hun skulde skjænke ham. Han ønskede saa inderligt, at det maatte blive en Søn; thi han indsaae tilfulde, at seirede Kong Erik, var det blot Enden paa Begyndelsen; naar denne Konge døde, vilde der igjen komme en stormfuld Tid over Land og Rige. Hans Søn Svend vilde ganske vist gjøre Fordring paa Thronen og maaskee vinde den, men Knud Lavard havde jo en deilig Arving i Holmegaard, og Hrr Asker kunde ikke give slip paa den Tanke, at Kronens Guld maatte engang komme til at smykke Valdemars Pande. Derfor ønskede han sig en Søn, der i Tidens Løb kraftigt kunde værne om den unge Hertugsøns Ret og gjøre den gjældende, hvis Svend

Erikſøn ikke viſte ſig dygtig nok til at bære Purpuret. Denne Tanke gjemte Hrr Aſker dog dybt i ſit Bryſt; th maaſkee kunde det komme anderledes, maaſkee var det netop Erik Emun, ſom var beſtemt til at give Danmark Fred og en Række dygtige Konger. Imidlertid vilde Aſker ikke ſtøtte ſig altfor nøie til ham, han vilde have frie Hænder, hvis Kongen ſkulde døe, og Dronningen gjorde Fordring paa at faae ſin lille Søn kaaret til Drot.

Efter diſſe Betragtninger, ſom omfattede Virkeligheden, begyndte Hrr Aſker, ſom det ſaa let gaaer, at ſtreife over paa Phantaſiens Omraade, og han ſaae den lille Valdemar ſom Danmarks Drot og en deilig gullokket Yngling ved hans Side ſom Mærkismand, og denne Yngling var Hrr Aſkers og Inges Søn. Han vedblev endnu en lang Tid at drømme, og Jomfruernes Sang ovre fra Ridderſalen underſtøttede hans Drømmerier; da den hørte op, vaagnede Herremanden noget ſløv og mat til Virkeligheden og kaſtede ſig paa ſit Leie.

Den næſte Morgen drog Kong Erik med ſine Mænd til Jylland.

Niende Kapitel.

Slutning.

Meſter Anders ſad i ſin Stue og talte med den nylig ankomne Asbjørn. Eſtrid ſad hos ham og ſaae rigtig glad

ud; thi om et Par Dage skulde hun have Bryllup, og Mo'er Nille hentede fire Krus af en ny Sending godt tydsk Øl. Da hun kom med dem, satte hun det smukkeste Kruus for Asbjørn og saae ret saa venligt paa ham, hvilket glædede Estrid meget. Siden Nille havde aflagt sin onde og iilsindede Natur, var hun begyndt at blive fed, hvilket klædte hende godt.

„Nu velkommen, Svigersøn," sagde Smeden og stødte sit Krus mod Asbjørns, „det maa jeg lade, at Kong Erik noget hurtigt kom ned til vor Hedeby."

„I gjorde det jo af med hans eneste Modstander, der var værd at tale om; I sloge jo Kong Niels ihjel."

„Ja, det var os Gildebrødre, som gjorde det," sagde Smeden veltilfreds, „os kan Erik maaskee takke for sin Krone; thi hvo veed, hvorledes det ellers kunde være gaaet?"

„I var vel med ved Kongens Drab?"

„Om jeg var? — Men jeg mærker, at I ikke veed ret Besked, saa vil jeg da give Eder den. Samme Tid, som det rygtedes, at Kong Erik havde vundet en stor Seier ovre i Skaane ved Fodevig, samme Tid indløb der Efterretning om, at Kong Niels vilde gjæste os her i Hedeby. Der blev da stort Røre mellem alle Gildebrødrene, og Mester Boie holdt en Tale i Gildehuset over vor myrdede Hertug Knuds Vennesælhed og viste, at efter Skraaens fjerde Artikkel vare vi forpligtede til at hævne hans Død. Alle Gildebrødrene svore da over Lyset, at Kong Niels ikke skulde komme levende ud af Hedeby. Da Kongen nærmede sig Byen og hørte Luregang og alskens Strengeleg og Klokkelyd,

hvormed vi kaldte Brødrene til Vaaben, skal han have sagt til en af sine Mænd: „‚Her ville Folk tage vel og hæderlig imod os, da der baade ringes imod os og spilles med Strengeleg, og her vil man ikke spare at vise os al den Gjæstmildhed, som kan ydes'". Men Hirdmanden skal have svaret Kongen: „‚Du har længe ikke været forstandig, og det viser sig ogsaa derved, at Du troer her, hvor Knud Lavards bedste Venner ere, at møde en hæderlig Modtagelse, snarere frygter jeg, at Du vil møde andet her'". Kongen gjorde da et Dieblik Holdt og vilde ikke drage ind, men nu gik Mester Boie ud til ham og sagde, at der ingen Fare var paafærde; Kongen troede ham og drog ind. Men nu faldt Gildebrødrene over ham, og der opstod en haard Kamp mellem os og hans Hirdmænd. Klerkerne raadede ham til at søge ind i Sanct Peders Kirke, men der vilde han ikke, og saa blev han da ihjelslagen ved Indgangen til Borgen."

„I har just ikke baaret Eder saa ganske ærligt ad," meente Asbjørn.

„Skulde vi være ærlige mod en Morder eller en Mand, der er saa godt som Morder? Vi Almuesmænd tage Sagen paa den nemmeste Maade; har vi dømt en Mand til at døe, slaaer vi ham ihjel, og gjøre ikke mange Omstændigheder, hvorvel vi kunne frygte for selv at blive ihjelslagen."

„Nu ja, jeg vil Ingenting svare Eder; da det lader til, at vor Konge ikke har taget Sagen ilde op."

„Nei, han kiender Hedeby-Borgere, han er selv i vort Gildelag og har læst vor Skraa. En prægtig Konge lader

han til at ville blive og slægte sin kjære Broder Knud paa. Det var ham, der vilde indmure Dig levende, Nille, hahaha."

„Ja, det var dengang," svarede Nille roligt.

Da Asbjørn og Estrid kort efter vare gaaede hen til den Førstes Forældre, traadte til Smedens store Overraskelse Kong Erik selv ind i Værkstedet. Alle bøiede sig ærbødigt, og Mester Anders bød ham ind i sin egen Stue.

„Jeg har hørt, at I er en dygtig Vaabensmed," sagde Kongen, „jeg kommer for at kjøbe et Harnisk hos Eder; viis mig det smukkeste."

Det andet lueforgyldte Harnisk var endnu ikke solgt, og Mester Anders skyndte sig at hente det.

„See her," sagde han, „Magen til dette Harnisk kjøbte Eders Broder Hertug Knud — Gud være hans Sjæl naadig — og skjænkede det til Hrr Asker Ryg."

„Ja saa. Harnisket staaer mig an; hvad koster det?"

Smeden nævnede Prisen; Kongen sagde:

„Det er dyrt; men jeg kjøber det alligevel. Det skal være en Brudegave til en af mine Hirdmænd, Hrr Asbjørn Ubbeson."

„Ja saa!" udbrød Smeden forbauset.

„I rober Forbauselse. Kjender I ham maaskee?"

„Det skulde jeg troe; det er min Datter, han skal holde Bryllup med."

„Da kan I ikke ønske Eder nogen bedre Svigerson," sagde Kongen og satte sig. „Jeg er tørstig, har I et Krus Øl?"

Særdeles smigret over, at Kongen vilde nyde Noget i

hans ringe Huus, skyndte Smeden sig med at bede Nille om at fylde Solvkruset, der kun kom frem ved høitidelige Leiligheder.

„Det er Eders Hustru, kan jeg tænke," sagde Kongen, da han saae Nille, „en vakker Kvinde, som det synes; I har vel opdraget Eders Datter vel? Hun kan sye og spinde og træde Væven?"

Nille var i Begyndelsen lidt forlegen, men senere blev hendes Tunge næsten ikke til at standse, da hun først begyndte at komme ind paa en Lovprisning af Estrid.

„Alt nok, alt nok," sagde Kongen lidt utaalmodig, „Eders Datter maa jo paa denne Maade være en lille Helgen. Nu, Vi skulle vel vide at belønne hendes Brudgom for de troe Tjenester, han har viist Os og Landet; Vi har lovet ham en Gaard i Arv og Fæste, og den skal han faae."

„Gud velsigne Eder, Herre," sagde Forældrene rørte.

„Men hvor er Eders Datter?" spurgte Kongen, „Vi havde dog Lyst til at see hende."

„Hun er ikke hjemme," svarede Nille, „hun er ude med Hrr Asbjørn."

„Nu, da faae Vi ikke vor Nysgjerrighed tilfredsstillet denne Gang; men Vi komme herhid paa Bryllupsdagen, Mester Anders, og dandse en Dands med Bruden."

Kongen slog op med Haanden og gik. I Døren gav han Mester Anders Ordre til strax at lade Harnisket bringe til Borgen og ikke at mæle et Ord til Nogen om denne Kongens Brudegave. Mesteren bøiede sig og fulgte Kongen med Øinene, saalænge han kunde see ham.

„En deilig Mand," sagde Nille senere, „Gud bevare ham længe for Land og Rige."

„Amen," endte Smeden. „Men Hilledød Mo'er, hvor Du sik Roes ... hør ... var det nu ikke bedre end ... end ..."

„End at blive levende indmuret?" spurgte Nille, „jo Mester, det var det rigtignok; det kriblede og krablede indeni mig, da Kongen talte saa venligt til mig."

„Hurra for min Kjælling!" raabte Smeden og slyngede sin stribede Hue op mod Loftet.

„Men hvad skulle vi gjøre, naar Kongen kommer paa Bryllupsdagen?" spurgte Nille.

„Ih Kone, være glade," sagde Smeden. „Nu det vil blive et Bryllup, som længe skal høres og spørges."

Og det blev et prægtigt Bryllup. Det stod i Sanct Knuds Gildeshal, og Kongen dandsede med Bruden og flere af Hedebyes Jomfruer. Asbjørns Øine straalede, da han modtog Kongens Brudegave, den forgyldte Rustning samt Forlehningen med to store Gaarde i Jernwith eller danske Vold. Asker Ryg gav sin forrige Svend et kostbart Sværd og sagde:

„Min kjære Asbjørn, brug aldrig dette Sværd i unyttig Kamp og kun mod Danmarks sande Fjender."

„Vær overbeviist derom, Herr Asker. Hvor kan jeg misbruge et Sværd, som I har lært mig at bruge?"

Otte Dage efter var der Dands paa Borgen. Fru Estrid dandsede for første Gang med i Ædelfruernes Kreds; og hun var en af de Smukkeste, og mangen hoviist Ridder

misundte Asbjørn. Hrr Asker Ryg havde traadt en Dands med Dronningen og senere med Hogen Jydes stille Hustru, Fru Anna, hvis Søn Erik nu skulde fuldende sin Opdragelse ved Kongens Hof. Hun havde taget Løfte af Herremanden, at han og hans ædle Hustru ret ofte skulde besøge Hrr Hogen Jyde paa hans Gaard i Syd-Sjælland. Asker gav gjerne dette Løfte; thi det var en af hans Fremtidsplaner, at faae idetmindste endeel af de sjællandske Herremænd til at holde sammen og danne et Værn mod de overmodige Kongesønners Fordringer.

Nu stod den gjæve Herremand ene i en Vinduesfordybning og saae paa de Dandsende. Han tænkte paa, at for sex Aar siden ved samme Tid havde han staaet i den samme Hal og seet sin kjære Knud dandse med Fru Ingeborg. Dengang havde hans Hjerte dog et gladere Haab om en lykkelig Fremtid for Land og Rige, end nu; thi Hertug Knud vilde ikke vinde sin Krone ved skarpe Sværd, men gjennem det danske Folks Hjerter.

En Taare glimrede i Ridderens Øie, og han bad en Bøn for sin hedengangne Vens Sjæl; han bad ogsaa for Danmark og for den lille Valdemar Knudsøn. Hans Hjerte hang fast ved denne Dreng, skjøndt han aldrig havde seet ham. Han var saa fordybet i sine Betragtninger, at han ikke lagde Mærke til, at Kongen nærmede sig, før denne klappede ham paa Skuldren.

„Saa fordybet i Betragtninger, mit Livs Frelser," sagde Kongen, „at I synes slet ikke at give Agt paa Dandsen."

„Jeg tænkte paa Danmarks Fremtid, Herre Konge."

„O, lader os ikke tænke paa Statssager iaften; det er tidsnok imorgen; saa haaber jeg at see Eder i mit Lønkammer."

„Forlad mig, Kong Erik, jeg vil helst bede om Orlov; I veed, min unge Hustru ..."

„Ja saa, I længes efter at see om Eders nye Kirke har faaet et Taarn eller kun et Spiir, haha! nu jeg forstaaer Eders Længsel; drag med Gud, Hrr Asker, men kom snart tilbage. Hils Eders Hustru, den ædle Fru Inge, og sig hende, at hendes Mand ikke har nogen trofastere Ven, end Kong Erik."

Kongen trykkede venligt Asker Rygs Haand, der tænkte ved sig selv: „Han har forandret sig; Lykken har gjort ham ædlere; han lignede iaften Hertug Knud. Gud holde sin Haand over ham og Danmark."

En Morgen, to Uger efter, red Hrr Asker Ryg med sine Svende paa Veien til det nære Fjennesløvlille. Hans Hjerte slog høit af Glæde, og da han vinede Bakken, der skjulte Fjennesløvlille for hans Blikke, satte han Guldsporerne i Hestens Side og jog bort fra sine Ledsagere. Og

Det var sig Hrr Asker Ryg,
Saa listelig da han loe,
Der han kom paa den grønne Bakke,
Da stued' han Taarnene to.

Over den Kirke saa stoltelig
De kneised' i Luften blaa.

Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

— — — — — — — — —
— — — — — — — —

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hjemdrager med stolten Skare,
Og finder i Vuggen Tvillinger to,
Som Arel og Esbern Snare.

Og med disse deilige Vers af Adam Oehlenschlæger slutte vi Fortællingen om Asker Ryg.

Ende.

